

FLORIN CONTREA

ÎN PEȘTERA MĂRITULUI KALMAR

Ediția II-a, adăugită

SEMĂNĂTORUL
Editura online – octombrie 2008

CAPITOLUL I

Îți mai aduci aminte de Baldar?

ÎȚI MAI ADUCI AMINTE DE BALDAR?

Baldar privea neliniștit. I s-a părut că pe undeva, prin jurul său, se auzea un foșnet oarecum ciudat, dar nu... în încăperea albă cu geamuri oarbe/fumurii nu se întâmpla încă nimic din ceea ce credea că s-ar putea petrece, în cazul că... Mai mult nici nu încercă măcar să-și formuleze-n gând... Nici n-avea cum, căci – cam de la o vreme aproape că nici că nu prea putea gândi. De ce anume? Îmi este foarte greu acum să presupun, iar amănuntele – sincer să fiu – nu prea mai sunt.

Din datele rămase prin vechile arhive, rezultă că lui Baldar i s-ar fi aplicat, de către cei care-l țineau închis acolo, - nu se știe bine nici cine erau aceia, și nici măcar de ce, - în încăperile unui „Laborator secret” din marginea „Pustiului fără de nume”, - un tratament ciudat, în urma căruia memoria cotidiană i s-ar fi șters aproape cu totul, dintr-un motiv numai de ei știut. De fapt, de existența lui pe-acolo nu mai știau decât foarte puțini. Familia lui știa numai că a disparut fără de urme, și numai câțiva din prietenii apropiați își mai aduceau aminte câteodată, așa, - ca printr-un vis – de el... Cei care l-au supus acestor experiențe aveau desigur, un plan precis, dar care – pentru toată lumea – a rămas deocamdată, deplin secret.

Mi-e greu să-mi imaginez momentul când au început experimentul acela ciudat. Baldar încă nici nu s-a trezit bine din somn, sau încă mai dormea, sau poate că abia atunci, la limita dintre vis și real, i s-a înfiripat un gând fugar sau, dacă ar fi să ne referim exact la timpul acela când chiar simțea cum vine pe încetul și se furișează în apropierea lui... Anume ce? Greu de știut. Să îl mai și descrie? Nu i-ar fi fost deloc ușor, i s-ar părea prea greu de precizat; contururile nu se disting precis, sunt prea fluide, imaginea mentală, ori nu, - să-i zicem – a „insului” ce vine către el cu pași mărunți șopocăind în taină... putea să fie numai o părere a lui de care încă nici nu-i sigur dacă era reală sau nu... Și totuși...

I-ar sugera ceva precum un fel de *caracatiță* cu ochii ei hipnotici, dar invizibili în esența lor. Se pare că o mai vede uneori cum se strecoară printre colțuri, cum tot plutește prin odaie cu brațe unduind fluide, cum se apropie încet de chipul său voind să îl atragă către ea, ori dimpotrivă să îl respingă-n hău... și simte instinctiv așa, un început de teamă ca o adiere, dar parcă o poruncă inconștientă venită de nu se știe de unde, îl determină să reziste, să mai rămână calm. Iar dacă rostul fapturii trimisă către el, ar fi – cu-adevărat – acela de a „se hrăni” cu o parte din neuronii lui, sau să i se infiltreze în „adeneul” său și el nici măcar să nu-și dea seama de asta decât mult prea târziu, – tot nu ar ști cum și dacă ar trebui să acționeze... ori poate nu...

Dar dacă totuși, el greșește tot stând așa fără de nici un gând – lăsând să-i fie dominată personalitatea sa cu totul de acel „ceva” atât de amenințător? Sau poate că ar trebui să acționeze într-un fel. Dar cum? Apoi, fără să știe bine de ce, iluzia dispare, ca să reapară în altă zi, când nici nu se mai așteaptă...

Atunci bănuiesc că ar fi posibili, ca personalitatea lui să i se dedubleze, să se tripleze, ba chiar mai mult, să se multiplice în infinit... Cum ar putea să-și mai explice asta?... Dar nu, desigur că atunci problema i s-ar fi pus cu totul în alt fel, s-ar fi temut ca

toată lumea, dar ce zic „lumea”, chiar și el, ar crede că nu ar mai fi deloc „normal” cum se știa, și ar simți cum s-ar preface în cu totul „altceva” decât știe că e alcătuit – și ce s-ar mai alege atunci de „el” în lumea asta mare în care, – dacă mai ține bine minte – nu prea e loc și pentru cei „ciudați”, să nu le zic altfel...

Atunci, probabil că – privindu-se ca prin oglindă, nici nu s-ar mai fi recunoscut... și nici nu ar mai avea cum... În locul chipului, atât de obișnuit, cred că ar vedea în locul său, pe „cineva” sau „altceva” – cu totul de nerecunoscut, având un fel de „chip” verzui, ochii holbați cu străluciri metalice purtând o creastă crenelată deasupra unei frunți teșite de saurian hidos, cu-o gură mare, rânjită larg, cu dinții ascuțiți ca de balaur... Cum ar putea reacționa atunci?... Desigur cu o prea justificată groază, dar cred că mult mai bine ar fi atunci să se învețe cu noul chip al său, să facă un efort, să și-l asume apoi, și să își adapteze gândirea și firea cu noul chip al său... de va mai fi cumva posibil, mai poți să știi?...

Atunci abia ar deveni mai conștient de faptul că tot corpul său ar deveni ceva *reptilian*, mult diferit de ceea ce a fost, că primul gând al său ar deveni atunci să smulgă cu sălbăticie hălci de carne vie din primul animal vrăjmaș ivit în calea lui, din prima pradă care i s-ar arăta în fața ochilor lui mari holbați. Și totul ar deveni atunci atât de simplu, pentru el, atât de primitiv, și s-ar reduce numai la ceva instinctual condus de cele mai primare impulsuri, precum în vremurile originare de demult...

Și – nici nu aș ști să mai spun anume cum, – s-ar hotărî atunci să acționeze exact așa cum îl îndemnau firea și înfățișarea nouă a sa... Și-atunci, când poarta – din încăperea în care sta închis – se va deschide, s-ar repezi cu pași grăbiți, în salturi mari, printre frunzele uriașe de palmieri, ori spini cactușilor mari ce nu l-ar mai putea răni prin scoarța sa de piele întărită, în care s-ar trezi înfășurat, și cred că primul gest al său, mai conștient din noua existență a lui, ar fi să-nceapă o luptă îndârjită, pe viață și pe moarte, cu alte ființe hidoase, mai mult sau mai puțin asemănându-se cu el.

Desigur, ar urma apoi o mușcătură bruscă, apoi alta, o lovitură laterală cu coada înspănată, un salt înalt, apoi o încolăcire cu răgete înfundate, zgomote, fornăituri... Nu s-ar mai putea descrie nimic atunci dincolo de senzația intensă de euforie a luptei îndârjite, fără de spectatori și nici de galerie. Doar câte o durere ascuțită, avântul interior, urmată apoi încet, pe nesimțite, de-o ceață groasă, de o lumină persistentă și albă, învăluind tot ce se mai vede în jurul său, în fine, întunericul cel mai profund.

Nu cred că ar mai putea să spună câtă vreme și cum ar mai putea dura asemenea situație confuză... Destul că multă, multă vreme după aceea, ar mai simți ceva nelămurit vibrând pe undeva în interiorul său, în adâncime; celulele sale ar începe din nou, să i se adune lent, să se reorienteze structural mereu în alte și alte configurații tot mai complexe, precum o crisalidă în interiorul unei carapace din material cornos, pe care pulsând, o va simți cum devine din ce în ce mai strâmtă... Până în clipa când – cu-o zmucitură bruscă, – s-ar pomeni eliberat, primind în ochii săi deschiși lumina orbitoare a soarelui polar. S-ar metamorfoza atunci din nou într-o făptură ireală, într-un amestec de *reptilă* și *zburătoare* hilară, cu ciudat aspect de antediluvian...

Și-atunci mai cred că primul său impuls ar fi să *zboare*... Deși, până la asta ar mai fi un timp... Mult timp, enorm de mult timp de petrecut până să învețe a zbura... Mai bine ar fi – până atunci – să se târască încet, încet, să prindă încă insecte, păsări, viermi cărnoși și să-i devore, apoi să urce dealul roșietic până în vârful cel mai îndepărtat, înconjurat de

norii argintii... Din clipa aceea probabil că filmul s-ar întrerupe brusc. Va fi destul de greu de precizat urmarea...

Problema timpului nu s-ar mai pune. Problema spațiului vital, cu-atât mai mult... Din adâncimi necunoscute un gând firav se va înfiripa, doar dacă cine știe cum, în „sinele” său – aproape dispărut – s-ar dezvolta imagini coerente. Dar oare... de ce nu? Căci, iată – nu pot să-mi explic, și nici nu vreau să-ncerc măcar, – știu numai că în adâncul său, din absolut, un vis de nerostit încă, va prinde încet încet a se înfiripa...

Desigur că nu va putea fi vorba de ceva foarte concret... Mai mult așa, impresii vagi, nuanțe fine, abia, abia simțite... Cu timpul totuși, se va concretiza ceva, ca într-un fel de vis nelămurit... un fel de formă cenușie, apoi un „altceva” viu colorat, dar cum anume nimeni nu ar putea să știe... Cum va umbla apoi, împleticindu-se pe o cărare acoperită de ierburi încărcate de praful plumburiu... Mergând cu pas automat, fără a fi prea conștient de ce se petrecea cu dânsul. În zăre ar vedea prin neguri mai multe culmi de munte ruginiu... Pe cer nu s-ar vedea nici stele sclipind și nici perdele mișcătoare de raze de lumini multicolore... Dar el va merge mereu așa, înainte, cu pasul apăsător, fără a se gândi prea mult... În sufletul său atât de chinat noi nicidecum noi nu vom mai putea pătrunde...

Dar ceea ce acum nu pot să spun cu certitudine, este că în subconștientul său a început în fine, să se ducă o luptă crâncenă și grea... Se pare că era mânat, la început, de o foame cumplită – dar mult mai mult decât atât, de o *furie* încordată pe care abia, abia de și-o putea conștientiza... era ceva, ca un vulcan în expansiune, ceva ce se urca de undeva din adâncimile necunoscute ale sufletului său, de care nici nu-și dădea prea bine seama. Furia sa viza ceva indefinit, ceva desigur foarte important atunci, dar pe care nimic din jurul său nu-l preciza atunci... Probabil legat de ceva care-i provoca repulsie sau teamă. Ori poate foamea, numai banala, oh, cu mult prea obișnuita foame...

Și-atunci nimic nu ni se pare să fie mai normal decât să își astâmpere cerința sa vitală. Anume cum?... Chiar nu mai știu... Doar pot să presupun, ținând și seama de faptul că habar nu am pe unde anume mai hălăduiește nefericitul de Baldar acum...

□

„ - Nenorocitul ăsta de Baldar... oare ce vor hotărî cu el aceia care dețin acum puterea de a-i decide soarta? Eu presupun că vor voi probabil să-l și stârpească, doar dacă nu...

- Ei, nu vorbi așa... Eu zic, chiar sper, că l-au dotat aceia cu tot ce-i trebuie pentru a supraviețui acolo unde l-au dus cumva, chiar și în condițiuni extreme de existență...

- Ești chiar atât de sigur? Sincer să spun, nu cred...

- Doar dacă nu...

- Ce nu?... Ce mai insinuezi?...

- Că nici nu mai funcționează programul așa cum era stabilit... probabil o fi ieșit din zona lor de „competență”...

- Și atunci?

- Asta-i problema lui, doar nu o fi a noastră... Probabil, se va descurca el cumva... De nu cumva s-a rătăcit... Să fi ajuns în „zona cenușie”...

- Cum vor acționa atunci?

- Nu cred că știu prea bine cum... Vor hotărî – cum am mai spus, – acei care dețin acum puterea...

- Aiurea, acelor domni nici că le pasă... Orice s-ar întâmpla, totuna-i pentru ei...

- O fi așa cum spui. Atunci, ce te privește?...

- Păi vezi, eu unul cam răspund de el... Pot afirma mai mult, chiar eu răspund cu capul dacă i s-ar întâmpla ceva neprevăzut! Nu cred mi-ar fi bine deloc atunci...

- Dacă răspunzi cu capul tu, atunci, descurcă-te cu șefii tăi și nu cu mine! Eu n-am nici o răspundere aici!...

- Serios? De unde știi? Regulamentul acela... l-ai mai citit?

- Mda, cred că l-am citit, e drept, este cam mult de-atunci și, bănuiesc, l-am și uitat în mare parte... Pe unde o mai fi?...

- Eu zic să nu tratăm problema, așa cum ești obișnuit, cu indiferență, că nu se știe ce va mai putea ieși... Ori ne putem trezi cu un control de undeva, și-atunci mai știi ce ne mai facem?

- Ce, crezi că nu ne-am descurca? Cine mai crezi că vine pe-aici, prin locurile astea uitate de lume și de Dumnezeu? Ești sigur că atât le pasă acelor de noi? Am auzit, din surse sigure, că nici fonduri nu prea mai au...

- E totul posibil, adevărat. Și ce ne facem cu Baldar?

- Sincer să fiu, nu știu. Mai așteptăm..."

□

Redăm aici înregistrarea unei discuții cu totul întâmplătoare, auzită undeva într-un tramvai dintr-un oraș îndepărtat:

„ - Îți mai aduci aminte de Baldar?

- Despre Baldar? Nici nu l-am cunoscut măcar, cred numai că am auzit ceva de el; pe-acele vremuri, când mi s-a spus că l-au adus aici la noi, în *Marele Laborator*. Păreau atât de secretoși... se zice că ar fi fost considerat a fi agent secret al nu se știe cărei puteri străine. Așa spuneau... Adevărat ori nu, nu pot să știu. De ce l-or fi supus la cazne, cum s-a zvonit? Ce-o fi făcut? Pe cine să fi deranjat, cu ce? Nu am habar.

- Nici eu.

- Și nici nu cred că mai sunt speranțe că vom afla vreodată. Din câte înțeleg, mai bine să nici nu știm nimic... pericol mare pentru toți.

- Dar, Dumnezeule, de ce?

- Chiar vrei să știu eu totul?... Am auzit și eu așa... Că ar fi vorba e o legendă, de care ar fi mai bine să nici nu știm nimic... Așa se spune...

- De către cine și de ce?

- Nu pot să-ți spun nimic. Nu înțelegi că nu e bine?... Ssst... Vorbește mai încet, să nu ne-audă!

- Aiurea! Știi tu prea bine că suntem cu toții ascultați, înregistrați tot timpul... Dacă ar vrea să știe totul despre noi, tot află ei.

- Atunci, păzește-ți gura, să nu le dăm impresia că îi sfidăm. Chiar te prefaci că nu știi cât pot să fie ei de răzbunători, când vor?

- Dar, Dumnezeule, de ce, oare ce crezi că le-am făcut?

- Nu are nici o importanță dacă le-ai făcut sau nu ceva... Ei, psihologii aceia care ne analizează și pe noi, știu ei prea bine când, de ce, și cum acționează... eu zic că nu este prea bine să-i provoci...

- Ei bine, totuși, dacă m-ai întrebat așa, ca printr-un vis, cred că mi-aduc aminte câte ceva despre acest Baldar. Se zice că ar fi venit de undeva din preajma orașului Elmir de lângă un golf numit Backram, dar nu-i momentul potrivit ca să vorbim acum. Cei doi, pe care-i vezi acolo, stau și ne pândesc... Abia așteaptă să ne pierdem cu firea și să rostim ceva ce știm că nu e voie... de ne vor spune știi tu unde, se pare că o să fie vai de noi...

- De ce nu taci atunci?
- Atunci, mai bine, hai să dispărem de-aici...”

□

„Baldar, Baldar, dacă ai ști în ce situație te-ai băgat!... Cum ai putut să nu fii mai prudent?... Atât de multă lume știe că nu e bine, chiar de loc să se supună riscului astfel... S-a întâmplat cândva ca să ascuți tu de sfaturile bune? Să te gândești mai bine înainte de a acționa? De unde...”

Dar ce-ai căutat pe-acele locuri interzise! Ce anume ai vrut să afli, despre cine și de ce? Te-au amețit chiar și pe tine aceia, știi tu prea bine cine, cu născocirile lor absurde ale lor cu „ozeneuri”... sau despre altceva?... Aici, pe la noi, asemenea absurdități, să nu le zic teribilisme – în nici un caz nu e posibil să se fi întâmplat... Povești de adormit naivii... Adevărat, se mai petrec și lucruri ciudate, nu zic, este posibil, ca peste tot... Dar nu-mi veni cu-asemenea tâmpenii... Acum, că te-ai pierdut de lumea asta, cine mai crezi că va încerca măcar să te mai scoată de acolo? Vor trece luni, chiar ani de zile, și nimeni nu va ști nimic de soarta ta! Baldar, Baldar, încearcă, hai, vino degrabă înapoi.. Dacă mai știi pe unde... Dacă mai poți cumva...”

Asemenea litanii îndurerate se mai puteau citi câteodată pe zidurile părăsite, sau pe la câte-un colț de stradă tăinuită. De multe ori, așa, mai pe înserate, puteai să le auzi cântate chiar și de cerșetori... Sau, pe furiș, șoptite prin metrouri, ori autobuze, prin vechile tramvaie hodorogite de demult... Litania se răspândea, dar mai ales prin preajma unor sărbători – dar nu, bine înțeles prin locurile centrale, sau prin apropierea localurilor publice de lux... Oh, dimpotrivă, erau cântate jalnic numai de cei năpăstuiți de soartă, pe care nimeni nu-i băga în seamă... Apoi, pe încetul cântecul se stingea, se așternea tăcere grea, chinuitoare. Dar gândul, la Baldar viteazul, cel dispărut de ani de zile dintre noi, mai revenea așa, din când în când, pe la vreun colț de cafenea...

□

„ – A, de Baldar vrei să-ți vorbesc? Scrie acolo, că eu nici nu l-am cunoscut, ce-i drept, am auzit câte ceva de el de la prieteni, rudenii, chiar de prin ziare câteodată... Sau de pe la televizor, când mai era vreunul care făcea emisiuni de-astea, ciudate... Eu cred, sincer să fiu, că nici măcar n-a existat, este numai așa, un mit creat de jurnaliști, să le mai crească tirajul, să facă și ei un ban acolo... Dar ce-ți veni, așa, să mă ntrebi de el? O pierdere de vreme inutilă...”

Ba, stai că mint, cred chiar că l-am văzut trecând odată, prin metrou. Era înghesuială mare, ca de sărbători... Lumini aprinse, colorate, ceva de circ, aiurea!... Un tip vânjos, cu o privire dură, sticloasă, de te treceau fiori când îl vedeai, te-apuca groaza... eu nu aș vrea să îl mai văd vreodată în fața mea... dacă dădea de mine singur fiind într-un gang, mai mult ca sigur c-o pățeam, mai ajungeam și la spital... În cazul cel mai fericit, de mai puteam scăpa de el... un tip periculos, de groază. Nici să nu-l vezi! Repet, să nu-l visezi măcar... (fragment dintr-un interviu apărut într-o gazetă de demult).

□

Mitul lui Baldar se pare că a dispărut din conștiința cetățenilor din orașul său natal. Arareori se mai vorbește despre el, doar prin anticariate de se întâmplă să mai găsești vreo două, trei volume cu scoarțe scorjite de vreme, cu hârtia încrețită, îngălbenită cu pete de tot felul. Rar de se mai găsește câte un pensionar să o recitească. De cei tineri, nici nu mai vorbesc, au alte gânduri, alte preocupări... poveștile acelea naive, de demult, nu-i mai atrag, îi plictisesc deja. Unul mi-a spus că nici nu mai citește decât ziare, și pe acelea

selectiv, alege titlurile mari, doar două-trei amănunte după aceea... Nu se mai merită, nu are timp...

Dar despre cine va fi fost Baldar, ce a făcut, ce-a mai ajuns, ce s-a ales de el, va trebui în continuare să caut, să mai cercetez. E un subiect epuizat, chiar fascinant, deși nu cred că voi reuși ce mi-am propus... Curată pierdere de vreme, zic unii, eu însă nu vreau să-i ascult. Am alte gânduri...

Odinioară, pe vremea când a dispărut subit din locuința sa din... nu cred că este cazul să-i divulg tocmai acum datele personale, se știe prea bine de ce... Se zvonea că ar fi participat, fără voința lui, desigur, la ceva experimente cu caracter secret... Că i s-ar fi întâmplat ceva de care nu e bine să se vorbească, prin nu știu ce mutație genetică, sau biologică, nu știu cum să vă mai spun... Că ar fi fost văzut de-atunci prin unele locuri mai retrase, prin diferite zone ale lumii... Apoi, ar fi început să circule și legende despre el... Care, din când în când, mai reapar așa, ca din întâmplare, ca să dispară apoi subit...

□

Fragmente din gândurile lui Baldar, așa cum se zice că ar fi fost înregistrate și păstrate undeva, într-un raft cu dosare secrete, ale Centrului de Studii Parapsihologice din orașul... (desigur; foarte strict secret profesional).

„... alerg în neștire... foame... atac vertiginos... ce-o fi aia? ... nu-mi amintesc cum se numea, parcă... șarpe cu clopoței... ba nu, e anaconda, sau boa, mai știu eu cum... o luptă încordată... ce-am câștigat din asta... smâncuri, noroi uscat... e greu...”

În altă filă din dosar, apar trunchiat fragmente incoerente. Nu se constată omisiuni, nici cuvinte adăugate ulterior.

□

„ – Măi băieți, se pare că până la urmă povestea asta cu Baldar, că pe unde e, unde nu e, începe să fie deranjantă. Unele ziare se pare că încep să mârâie. E ceva suspect acolo, cei de la Centrul de Cercetări cred c-ar trebui să fie luați la întrebări. Nu e clar în ce măsură este etic ceea ce se pare că s-ar fi întâmplat acolo. S-avem dispoziție să ne sesizăm din oficiu dar, să nu știe prea multă lume. Cine dorește să se implice?

- Eu. Am și început să adun ceva materiale.
- Bine, Red. Altcineva? Vreun psiholog?...
- Mă bag eu în treaba asta, dacă se poate.
- Se poate Bill. Altcineva?
- Eu, Valentin. Sunt pregătit să caut prin zone dificile. Nu cred că-i cazul să mă și laud, acveți C.V.-ul meu acolo.
- Știu, pregătiți-vă în două săptămâni. Ne întâlnim în zona X.”

□

Lume pestriță, costume divers colorate de tot felul, o atmosferă de carnaval. Dar nu era decât ceva cât se poate de obișnuit pentru cartierul acela imens, oriental. Cei trei conduși de șeful lor, Harold, s-au și urcat în trei taxiuri diferite și se pierdură prin mulțime. Îi vom vedea curând, amestecați într-o imensă caravană de cămile încărcate cu baloturi, ca pe vremuri. Mult praf, o atmosferă încinsă, lume multă.

Trec prin regiuni din ce în ce mai aride, cu soarele arzător, apăsător. Timpul se scurge tot mai greu... Din când în când se mai aud trecând bâzâitor, elicoptere. În zare vezi câteodată cum se mai ridică o dâră de fum negru, mai auzi câte o bubuitură înfundată. Se pare că-i un război civil pe-acolo. Nu insistăm.

Oamenii trec indiferenți pe lângă ei, nu-i bagă în seamă. Sunt maeștrii în arta deghizării. Nu-i poți distinge decât cu greu de indigeni, de negustori, de simpli turiști, sportivi fără pretenții. Spre seară își fac focul tacticos, servesc un ceai oriental, clipesc alene privind din cortul colorat lumina stelelor intensă. Apoi, când totul este liniștit, privesc în ecranul mic din telemobil, analizează atent traseul parcurs, caută unele indicii știute doar de ei.

„ - Harry, ești convins că nu ne pierdem vremea? Umblăm de patru săptămâni prin pustietăți și nu găsim nimic... De unde știm că nenorocitul acela nu s-o fi prăpădit deja prin munți? Ai vreo dovadă că a supraviețuit sub formă de om, sau fiară, dragon sau ce va mai fi fiind? Șefii ce zic, i-ai întrebat?

- Nimic. Eu bănuiesc, deși nu sunt prea sigur, că unii din locuitorii de pe aici cred că am avea ceva cu ei, ne spionează crezând că și noi facem la fel cu ei.

- N-am cum să le confirm sau nu aceasta. Ne-am asumat un risc de la plecare. Știam deja...

- Ne-au controlat ei cu câtă grijă documentele, dar tot sunt suspicioși. Îi înțeleg, nu am ce să le fac.

- Adevărat, e dificil să le câștigi încrederea fără dovezi... Cu-atât mai mult cu cât – voi știți prea bine – pe-aici este război civil între nu știu câte grupări tribale care-și dispută teritoriul. Este greu de știut care sunt de partea puterii și care sunt rebelii...

- Dar să nu ne uităm ținta. Totuși, Baldar acela, pe unde-o mai fi?

- Din câte indicii am, cred că nu este prea departe de aici. Dar înțeleg că este nevoit să se ascundă, bietul de el, dacă i s-ar întâmpla să fie văzut de cineva, ar și începe imediat să îl vâneze. Cu o înfățișare ca a lui...

- Ce ar putea face cu el? Doar să-l închidă în vreun „zoo”. Sau și mai simplu, să-l stârpească. E clar că se cam tem de el, cu chipul acela al lui, oribil, de dragon. Poate deveni teribil de periculos, pentru sine chiar...

- Crezi că aceia care i-au dat drumul, sau l-or fi făcut scăpat din laborator, au făcut-o intenționat?...

- Cine mai poate ști? Doar numai el, desigur! Poate că au vreun plan ascuns și vor să-l folosească în interesul lor.

- De fapt, chiar asta vrem să aflăm. Dar cum?

- Atenție, vezi să sună telefonul!...”

Ascultând instrucțiunile, grupul se risipi urgent. Se echipară și porniră la drum. Harold și Bill urcară în elicopter care-i duse către munți. Val și cu Red au luat o mașină blindată și fiecare porni spre drumul lui. Îi părtăsim aici.

□

Ni se pare destul de greu de crezut ca Baldar să fi fost abandonat acolo, în pustiu, din greșală, ori chiar intenționat. Cei care l-au trimis acolo își urmau desigur, planul lor minuțios. Se știe, sau se crede doar, că i-ar fi pus în cale mai multe grămezi de bile cu substanțe hrănitoare și stimulente pentru dezvoltarea accelerată a memoriei, a voinței și a inteligenței. În scurt timp nici nu mai era nevoie să-și caute hrana prin vânat. Începu – fără a fi, desigur, conștient de asta – un program de exerciții fizice: alergări, salturi mereu mai lungi, chiar încercări de zbor planat. Își alegea câte un vârf de deal și-și dădea drumul de acolo. De la distanță ai fi crezut că e vorba de un deltaplan în formă de liliac. Nimeni nu se găsea pe-acolo să-i urmărească zborul, întâi mai șovăitor, apoi tot mai rapid și mai perfecționat.

Dacă cineva ar fi captat cumva „undele psi” și ar reuși să le descifreze ar fi surprins să audă fraze cam de acest fel:

- „Ce bine-i să planezi așa, liber, fără de nici un gând, în lumina lumii... Să treci peste norii argintii, peste văi și munți stâncoși... Să vânezi vulturi pleșuvi, oh, ce plăcere... Să te și lupți cu ei, când nu ai încotro... Apoi să cobori în grota mea de lângă această prăpastie... Când eram ca o șopârlă numai, abia mă mai târam... însă acum...”

□

„ – Să-ți spun, cât pot de exact, ce-am visat azi noapte. N-o să mă crezi, desigur, o să zici că am o fantezie bolnavă, ca de obicei... Îți mai aducai aminte de Baldar? Ei bine, chiar pe el l-am văzut, în visul meu, dar parcă era în zbor, era îmbrăcat cam ciudat, exact ca unul din personajele din filmele tale preferate. Îmi plăcea mult să-l văd așa, dar parcă mi-era - nu știu cum să-ți povestesc, – cam teamă de el.

- De data asta n-o să te mai cert. Mi-e clar că nu mă minți, deși – din câte știu eu – îți cam făcea plăcere să amesteci visurile cu imaginația ta, cam prea aprinsă. Tu ești și autor de povestiri de felul ăsta, deci nu mă mir. Dar poți să știi că și eu l-am visat, - ciudat, - exact cam în același fel ca în visul tău...

- Ei, asta chiar mă interesează. Vrei să mi-l descrii mai exact?

- Ei bine, uite că asta nu prea pot. Mi se pare destul de confuz. Mulțumește-te cu atât. Dacă ar fi să-ți dau amănunte, e clar că aş amesteca rațiunea în toată povestea asta și nu ar fi de loc bine. Trebuie să-mi păstrez sinceritatea, altfel mă depărtez prea tare de ce cred că a fost...

- Bine faci. Hai să nu mai discutăm despre asta. Avem atâtea de făcut...”

□

Un asemenea dialog a existat realmente, în apropierea locuinței lui Baldar, într-o familie de vechi prieteni ai săi. Dialogul a și fost înregistrat și e păstrat cu mare grijă într-o arhivă secretă dedicată special acestui scop. Cercetătorul care se ocupă de acest document, își va bate capul să explice cum anume au reușit cei doi să viseze exact același lucru, dacă nu cumva acest vis le-a fost transmis intenționat, și dacă da, de cine și cu ce scop. Nu se exclude nici ipoteza ca însuși Baldar să-l fi conceput, dar anume cum? Prea multe întrebări fără răspuns. .. Dar dacă tot ceea ce ne pare la început a fi logic, se dovedește a fi contrariul, în împrejurări pe care nu le putem înțelege? Dar dacă nu?..

Hotărât lucru, ce este și ce nu este semnificativ în această – hai să-i zicem, – întâmplare neobișnuită? Poate o fi doar o simplă coincidență?...

□

„Astăzi, fiind nevoit să trec pe sub un pod de la marginea orașului, mi-a atras atenția un desen, pictat intenționat cam primitiv, în culori tari, brutale, un fel de dragon care arunca pe nări flăcări aprinse ca cele de napalm. Semăna pe undeva cu Baldar, cel de care n-am auzit nimic de multă vreme, încă de pe timpul liceului... Era destul de înfricoșător, însă era dotat cu o energie psihică de-ți încrețea pielea de pe spate, când se înfuria. Cum de-o fi reușit vagabondul acela necunoscut să-l înfățișeze pe zid atât de veridic, nu am idee. Mă gândesc ce i-o fi trecut prin gând când a decis să-l zugrăvească... Probabil că asta și dorea el, să ne înfricoșeze... Poate că n-ar fi voit chiar asta, dar uite că a reușit. De ce? Cine să-mi spună? Mă gândesc să trec pe la psihanalist să-mi spună el ce crede... Desigur, o să-mi recomande să mă așez pe un divan, și să-mi amintesc scene pierdute din prima mea copilărie, din cele care mă speriau mai tare pe atunci. Dar dacă nu pot să-mi amintesc? Dacă mi se lasă iar ecranul acela negru în fața conștiinței mele?

O să-mi reproșeze că nu am tăria să fiu sincer nici măcar cu mine însumi, dar cu ceilalți... Că am gânduri prea negre de care nu vreau, sau nu pot? – să mă debarasez... Dacă nu pot, ce vină am eu? O să mă pună, probabil, drept pedeapsă, să vizionez un film „horror”... sau, și mai grav, chiar să citesc vreo carte scrisă de... Nu, nu pot să spun acum, dar despre ce vorbeam?... A, chiar despre Baldar acela, dar mai dă-l încolo!...” (Extras dintr-o discuție a psihanalistului D.C. cu pacientul... păstrată în dosarul...)

□

„ – Harold, pe unde mai ești acum?

- Tocmai am coborât din elicopter în fața castelului – acum motel – din Munții Gurlandawan, pe undeva pe-acolo era o vale plină de farmec, turiștii îi ziceau în glumă „Shangrilla”... Stau de vorbă cu cineva despre problema aceea care ne interesează.

- Și?

- Încă nimic... Dar tot mai sunt speranțe. Localnicii spun deja că l-au și văzut cum zbură pe-acolo, deși nu se vedea prea clar din cauza ceții... Este de mirare cum se poate orienta printre stânci.

- Bine că ne-ai spus, sosim și noi, urgent.

- Aștept!” (Fragment de dialog din misiune).

□

„O stare greu de suportat. Vechii greci o numeau „acedia” – arhaic nume pentru noțiunea de „plictis” – aceasta fiind un alt cuvânt vechi grecesc. Dar sensul lui este mult mai chinător decât acela. Este ca și cum ai aștepta ceva ce nu mai vine... Tot sperii să vină și timpul parcă, s-a oprit în loc și nu mai trece, e ceva cumplit!... Eu tocmai asta simt acum, când tot încerc să aflu câte ceva nou despre Baldar, eroul meu preferat. Este posibil, deși nu sunt prea sigur, că nici nu s-ar mai afla printre cei vii. Când cineva, nu știu prea bine cum, este supus unor asemenea experimente, de-a dreptul iresponsabile, este greu de crezut c-ar mai putea scăpa cu viață. Dar, dacă totuși, o fi încă viu, și chiar are nevoie urgentă de ajutor? Îmi imaginez foarte veridic și locurile pe unde va fi trecut... Locuri sălbatice, uscate, pline de mărăcinișuri, de tufe cu spini, unde apa este o raritate...”

□

În acest timp Baldar făcea progrese în zborul său. Evoluă zburând în volute largi prin defilee, printre piscuri de munți acoperiți cu ghețari învăluiți în cețuri dense. Se antrena plutind printre curenții de aer care-și schimbau mereu direcția, intensitatea și presiunea în funcție de parametri greu de evaluat. Se identifica tot mai mult cu starea aceea de ființă în aparență simplă, dar în realitate, de o complexitate greu de închipuit. Este greu de spus ce anume are rațional și ce instinctiv în comportamentul său. De fapt, ceea ce-i dădea putere să suporte frigul, teama de înălțime și singurătatea, nu venea numai din interiorul său, se pare că mai era ceva neprecizat care venea de undeva din depărtări...

Prin gândul său – dacă se mai putea vorbi de gând la el – treceau totuși idei mereu mai complexe. Acum nu mai știa nimic din ceea ce a fost cândva, și nici măcar din ceea ce mai este acum. Acționa orbește, aproape ca un automat, urmându-și instinctul de conservare care îi dicta ce trebuie să facă și ce nu... Tocmai acum, privind din înălțime în jos prin defileu zărea, pe undeva departe, aproape ca un punct, ceva zburând. Chiar nu mai putea fi sigur ce era pe acolo, vreo pasăre de pradă, vreun vultur pleșuv, ori altceva nedefinit. Se îndreptă spre el plutind ușor, în cercuri tot mereu mai strânse.

„ – Pericol de atac!... Atenție la dreapta... așaaa... Se apropie ușor, încet... Acum! Ce-i asta, foc? De unde, cum?... E timpul... Curenții mă duc spre stânci... Să ocolesc!... Acum! Iar foc!... Aaaah!”

□

„ – Ce se întâmplă acum cu el? Se poate înțelege din înregistrări, că ar fi avut loc din nou, pe undeva, o luptă aeriană, dar nu se știe sigur cu cine sau cu ce. Are desigur, probleme, dar cred că am avut destulă grijă să-l fac așa cum trebuie ca să se descurce singur. Mă tem numai să nu o ia cumva razna.

- Totul e să nu fie atacat de vreun avion de luptă. Cei de pe-acolo nu știu nimic de el, și nici nu-i putem anunța. S-ar duce atunci totul pe apa sâmbetei...

- Mda, experimentul trebuie totuși, ca să rămână încă multă vreme, - ascuns. Când va ieși totul la iveală, nu ar fi prea plăcut pentru unii, dar nu văd ce aș putea să le fac.

- Corect... Mai așteptăm un minut, să vedem cum se descurcă acolo, apoi să acționăm. Există încă pericolul să fim înțeleși greșit, dar, după cum văd eu așa se prezintă lucrurile acum și gata!

- Vom mai vedea... Deocamdată să analizăm ce ni se transmite...

- Nu sunt prea optimist, dar, în fine...”

□

Stând încordat asupra ecranului, cu mâinile strânse pe manete, un tânăr cam prea devreme încărunit, privea atent în așteptarea unui semnal care nu mai venea... Până când, în fine, tresări. Avea de ce... Se ivi un peisaj muntos, cu stânci înzăpezite, cenușii. Un vârful de munte cu o priveliște amețitoare. Oricum, era pasionat de zbor, încă din prima tinerețe... Acum iată, planează alături de un dragon ciudat, precum un deltaplan. Se identifică cu un pilot mai mult sau mai puțin imaginar, care se pare că a și fost atacat de un animal sau de ce-o mai fi pe acolo, la fel ca el sau foarte diferit. Virează brusc la dreapta-stânga... E atacat din nou, parează!... Adrenalina urcă vertiginos. O scenă care a început în chip feeric devine un adevărat coșmar... dar dacă totul nu e decât un miraj, ori poate fi ceva real, amarnic de real. Încă nu știe.

E conștient, desigur, că e în siguranță, e atașat de scaun, cu senzori peste tot; prin trup simte cum i se transmit în timp real comenzi, o sumedenie de informații cifrate, despre înălțime, temperatură, curenți de aer, totul i se pare a fi cum nu se poate mai real... Pe nesimțite e cuprins de un fior de groază, dar dacă chiar se prăbușește undeva, într-o prăpastie fără sfârșit, dar dacă ceea ce i se întâmplă nu este ceea ce el simte ci e cu totul altceva?... Dar dacă e real? Cum ar dori să se oprească totul acum, i-a fost destul, să se oprească, dar dacă nu mai știe cum?... A și uitat cum trebuie să acționeze mecanismul pentru-a ieși din joc, nu-și amintește, coșmarul continuă cumplit, apoi, deodată simte că se prăbușește în întunericul cel mai profund...

□

Comunicat special:

„Undeva, într-o anumită zonă cu nume ciudat din centrul unui ținut muntos, uscat, tocmai se anunță că un avion de luptă a doborât ceva ce se aseamăna cu un monstru. Locul a și fost localizat, se așteaptă venirea unui elicopter. Dar, până una-alta, știrea va trebui să rămână secretă. Poate că vor fi anunțați pe urmă și cercetătorii specialiștii în biologie ori chiar în arheologie”.

Bill a reușit primul să afle vestea și i-a anunțat pe colegii săi de misiune. Nu le va fi ușor să ajungă până la fața locului, dar vor încerca. Zona este încă închisă, pot fi luați de

către localnici drept spionoi, ceea ce i-ar înfunda în cine știe ce încurcătură politică sau administrativă de neimaginat. Dar ce să faci, - e riscul meseriei, doar sunt obișnuiți cu asemenea situații fiind antrenați în acest scop.

□

„ – Ce ziceți voi, cum credeți că e mai bine să acționăm? Mă tem să nu fie deja prea târziu...

- Eu zic să o pornim de-aici cât mai degrabă! – și marcă cu degetul un punct de pe hartă. Nu-i prea târziu, simt asta. De-acolo ne vin ceva semnale, dar slabe. Avem încă ceva timp.

- Cum crezi că vom ajunge acolo?

- Am și aranjat deja. Să mergem...”

□

„ ... după câte înțeleg, ai leșinat după acționarea manetelor de control ale altitudinii. Era de fapt, doar un banal joc de vânătoare virtuală, dar s-ar părea că te-ai ambalat cam prea mult. Mai concentrează-te, poate totuși, mai reușim noi să aflăm câte ceva. Spui că te-ai apucat, așa, o spaimă... Probabil ești prea obosit... Știi, uneori se mai întâmplă să pierzi și noțiunea timpului când te lași furat de jocul ăsta. Încercăm să te scoatem din apatia asta... Dar, mai povestește-mi... Cum așa, ce poveste-i asta că te-ai visat, sau ai și crezut că ești... balaur, reptilă zburătoare, dragon sau... nu cumva chiar Baldar?!... Ei, asta ar fi cam prea mult! O simplă iluzie, nu mai mult, să știi... Te rog să nu mai insiști cu asemenea prostii, altfel nu văd cum vom mai putea colabora la acest caz. Și totuși... Insiști că totul e adevărat, chiar dacă e realitatea vie oricât ar fi de... aiurea, să nu zic altfel... Nu pot să cred... Mai concentrează-te, doar un minut!

Ei, dar ce ți s-a întâmplat acum ? Trezește-te!... Ai leșinat din nou?!.. Ce-i asta? Imposibil, tocmai când abia ți-ai revenit... Să-mi faci tocmai mie una ca asta? Ți-am spus numai să te concentrezi iar tu... Oh, Baldorino, Baldorino, de câte ori să-ți spun să te mai concentrezi... Să-ți injectez ceva și mai vedem...”

După o oră și ceva:

„ – Ciudat, uite că nici acum nu-și revine! E grav! Să chem un ajutor...”

□

După o lună: „ Nici un progres... Cu toate eforturile, Baldorino ăsta din Bronx tot nu s-a trezit din starea asta de inconștiență. Se fac eforturi disperate în continuare pentru a-l readuce la starea de om normal, dar degeaba... În rest funcțiunile vitale îi funcționează destul de bine. Destul de ciudat fenomenul dar, în fine...” (Fragment din jurnalul psihologului doctor Devoll)

□

Echipa de investigație trimisă la fața locului, unde s-a prăbușit ceea ce a mai rămas din „monstrul” supranumit „Baldar”, săpa de zor prin solul argilos și plin de pietre, în căutarea unor resturi biologice. Se crede că cei care l-au doborât au ridicat deja ceea ce se mai putea lua din el, dar se speră că tot a mai rămas câte ceva. Prin jur nu se mai vedea nimeni. Din echipă făceau parte Harold, Red, Bill și câțiva șerpași, tocmiți să care bagajele printre crestele munților din jur...

„ – Nu pot să înțeleg de ce-i dau șefii noștri atâta importanță acestui caz... Numai bani cheltuiți degeaba. Osteneli și... tu bănuiești ceva?

- Mi-e foarte greu să spun. Văd numai câteva resturi cât să aduni într-un borcan. Și acestea arse, degradate... dar cei de la Laboratorul Central poate s-or descurca cumva, cu dotările astea de acum.

- Cam ciudată poveste. Dar localnicii ce spun?

- Se cam feresc să ne vorbească despre asta, zic că se tem de nu știu ce duhuri. Din câte am înțeles, ei par convinși că-i un fel de dragon de-al lor, tradițional, din cel care le păzește recoltele și alte alea... Se tem să-i și rostească numele, pentru că, - știi cum e, - ei iau problema asta foarte în serios. Unul mi-a și zis, în șoaptă, că din asta li se va trage un mare necaz, ca va veni un cutremur uriaș, apoi o inundație cumplită și alte, multe nenorociri. Se tem de tot ce-i mai rău.

- Or fi având și ei dreptate, mai știi? Hai, văd că noi ne-am cam terminat misiunea, să ne cărăm de grabă de aici până mai este timp, până ce nu apar aceia care nu vor să fim pe meleagurile astea.

- Bine gândit. La treabă atunci!...”

□

După câteva luni de cercetări amănunțite, s-a dovedit că „adeneul” obținut din probele culese acolo, de prin munți, aparțineau într-adevăr chiar lui Baldar, numai că acestea erau cam modificate... Se pare că cineva sau ceva, a și intervenit în treaba asta, cu consecințe încă de nebănuite. Probele biologice au și început să se multimplice, țesuturile din containere se refac treptat și-ncepe a prinde formă o nouă structură biologică a lui Baldar. Se crede că va mai dura experimentul ăsta cel puțin un an, dacă nu mai mult. Cercetătorii din Marele Laborator sunt curioși să constate ce va mai ieși din asta.

Dar și cei de pe partea cealaltă a planetei, cei care au și ridicat majoritatea probelor, desigur că nu vor sta degeaba. Unii bănuiesc că pe acolo va apărea în curând o nouă rasă de – hai să le spun Baldarieni, - cine mai poate ști ce ciudățeni, care vor pune probleme foarte dificile celor de pe-aici. Desigur, e numai o ipoteză, totul este păstrat încă strict secret, dar zvonurile sunt libere să circule cum vor, deși cam pe ascuns. Au și apărut, se zice, câteva povestiri pe tema asta, nu cred că e cazul să comentăm. Dar problema există și ne dă de gândit.

□

„Erou sau biet nenorocit? Cine mai poate ști, sau poate, de ce nu, chiar amândouă situațiile la un loc. Misterul acoperă totul precum, o ceață densă... E greu de precizat ce anume îl motivează pe cineva să lupte pentru a sui un munte până în vârf, oricât ar fi acela de prăpăstios și de inaccesibil, sau dimpotrivă, să se ascundă în anonimat.

Pe de altă parte, n-ar trebui uitată nici responsabilitatea celorlalți, a celor care au inițiat și, se pare că au și realizat proiectul. Despre aceștia, tăcerea așternută este și mai grea. Sunt interese mari pe acolo... Nimeni din cei care ar putea spune câte ceva despre asta nu ar face-o. Știu ei foarte bine de ce...”

La această împrejurare se gândea doctorul Devoll, care-l trata pe Baldorino (de n-o fi chiar Baldar? Mai știe spune cineva...) cel care leșinase crezând că se implică doar într-un simplu joc interactiv, Nici gând să îl considere a fi ceva serios... Un fel de vânătoare, mai simplu spus, doar o hârjoană, ceva cu care îndeobște cei tineri se amuză... Un zbor acolo, printre stânci filmate... O luptă cu ceva vulturi presupun, ori lilieci gigantici din cei imaginați de autori obscuri... Desigur, ei pot și vânați de animale fantastice, ori cu rachete nucleare, sau ceva avioane cu reacție precum acelea folosite în timpul nici nu mai știu cărui război mondial din vremile uitate, de demult...

„Dar stai puțin, nu cumva e vorba de altceva? De unde s-a găsit numele acela ciudat, de Bal-do-ri-no? Mi-aduce aminte de ceva destul de curios... De ce anume, stai să mă gândesc... De ce nu-mi amintesc? De unde-l știu, parcă l-am auzit cândva, dar unde? Sau l-am văzut? Da, sigur l-am văzut pe undeva, un loc pe care bine-l știu, dar nu mi-l pot reaminti... Gravată pe-un zid, ori sub un pod, când am virat spre dreapta să-mi ocrotesc mașina de un vitezoman cam beat ce era gata să se oprească-n mine, de nu mă-nșel cumva...

Ei, Baldorino, Baldar, trezește-te!” Ce-am spus? Am spus Baldaar? Baldar?... Ce-mi spune mie numele acesta?... De nu cumva voi fi visat?... într-un coșmar cumva?... Nu-mi amintesc și gata... Sărmanul tânăr, va rămâne adormit, pentru vecie poate... De unde știu? Nu știu precis, dar... Hai, că-i timpul trecut, sunt așteptat! Să-i chem pe cei de la „Urgențe” ca să îl ia de-aici! Să-și bată și alții capul cu el, că mă grăbesc...” (fragment înregistrat din gândul psihanalistului Devoll la data de...)

□

Despre Baldar, de multă vreme nu se mai știe mare lucru. Să fie încă viu? Arhivele, cum bine se cunoaște, în cea mai mare parte-a lor au fost deja distruse din cauza nenumăratelor conflicte iscate-n vremurile de demult. Se bănuiește totuși, că acest Baldar nici n-ar mai fi în viață, că s-ar fi stins în cine știe ce împrejurări obscure.

Dar, au început să circule și alte zvonuri ciudate, alarmiste, cum că acesta nici nu ar fi pierit de tot, că sufletul lui e încă viu, dacă ar fi să dăm crezare zvonurilor de meserie, dar nu ca ceva întreg, ci risipit în mici fragmente cu care, - cine mai știe cine anume, - mai plănuiește să facă... Unii se arată cu totul neîncredători; „cum ar mai fi posibil să se întâmple ciudățeni de acest fel acum?”, alții, mult mai blazați, de felul lor, nici nu se mai miră de nimic. Atâtea lucruri bizare s-au întâmplat de-o vreme... Până ce, într-o bună zi, a apărut în presă un comunicat special:

„Din surse neconfirmate încă, dar unii afirmă că ar fi de încredere, s-a aflat că trupe trimise special în regiunea aceea cu numele ținut secret, au reușit, în fine, să doboare din zbor un... nici nu se găsesc cuvinte pentru a-l defini exact, - *ceva* care părea să fi fost viu dar care, - printre cartilagii, zgârnciuri, tendoane, ce-o mai fi fost pe-acolo, - se îmbina într-o structură fină cu un material ce ar semăna cu fibrele de plastic. Nu s-a reușit, până în prezent, să se afle din ce anume era alcătuit. Dar faptul era prezentat ca o imensă victorie a spiritului omenesc. Se laudau că i-ar fi scăpat pe cei de la fața locului de un pericol iminent. Se mai pomenea de un experiment cu caracter secret la care – nu se știe când, – s-a apelat utilizându-se chiar un voluntar în acest scop, care ar fi avut numele codificat „Baldar”. Dar, iarăși, încă nu se mai știe nimic legat de acest caz.”

Asta era deja prea mult pentru unii cititori mai sceptici. Cum să-și permită cineva să dea publicității așa ceva? De unde au mai scos-o și pe asta? ... Ar trebui să intervină cei în măsură, dar uite că aceia se cam feresc, ca de foc, să afirme ceva concret, ei păstrează totul ascuns pămă vor obține dovezi certe. Nimeni nu găsește potrivit să-și riște prestigiul științific pentru a aduce vorba, oficial, despre unele zvonuri absurde de acest tip. Dar totuși, lumea vorbește iar neliniștea se întinde peste tot.

Un ziar de scandal, *Timpuri neliniștite*, din nu știu care oraș, s-a și grăbit să publice un material incendiar, în care un reporter –sub pseudonimul „Bill Gazon”, – foarte cunoscut pentru acidele sale luări de cuvânt, – a atacat cu vehemență presa oficioasă strigând: „Destul cu tăcerea vinovată!”... „Cine se face vinovat de ceea ce se întâmplă cu noi în acest caz? Ce poate să fie adevărat și ce nu în această cu totul neverosimilă

poveste?! De ce anume ar trebui să ne ferim? Cine se află, cu adevărat, dincolo de cortină? Și cine orchestrează totul, cu ce scop? Cum e posibil ca cineva, nevinovat, până nu i se dovedește vreo vinovăție, să fie transformat în ceva subuman, inuman, sau ce va fi fost pe acolo? Dacă a pierit cu adevărat, din cauza cui i s-a întâmplat? Dacă mai trăiește, ce viață chinuită mai poate avea acela? Din ce fonduri s-au plătit toate acestea? Cine plătește și de ce? Tot noi?”

Articolul, desigur, nu a rămas fără răspuns. Din surse oficiale s-a anunțat că, ...”Până la noi probe, totul se desfășoară normal”, că „zvonorile sunt cu totul nefondate și nu e cazul să fie amplificate, că să mai așteptăm, să mai vedem ce va stabili Comisia formată în acest scop și abia după aceea să vedem dacă într-adevăr, este cazul a se lua măsuri”.

La colț de stradă, oamenii vorbesc. S-au și format câteva asociații; unele în apărarea lui Baldar, altele pentru condamnarea lui, ca fiind un pericol public de care omenirea ar trebui urgent salvată, altele, de critică a autorităților de stat, altele pentru informarea corectă și exactă a opiniei publice, etc., nu mai vorbesc despre nesfârșitele dezbateri iscate pe internet.

Dar despre nefericitul de Baldorino (sau, Baldar?!) n-am mai vorbit de mult. Nu avem date despre el. Și iată că, contrar oricăror presupuneri, se pare că ar fi dat totuși, - semne de viață, că se va trezi curând din somnul său letargic, în urma ciocnirii cu dragonul zburător. Când psihologul său, doctor Devoll, l-a consultat din nou, văzu cum pleoapele închise i se zbăteau rapid, la fel ca într-un început de vis dinamic, după un somn adânc, profund.

„ – Oh, cât am mai putut dormi... Dar, doctore, despre ce vorbeam? Din vis, nu prea mai știu ce să spun... E prea confuz... Când m-am luptat, cu cine? Chiar nu mai știu...”

- E timpul să te odihnești acum, bine că ți-ai revenit, vom mai vorbi...

- Nu cred că am nevoie de odihnă... mă simt mai bine-acum. Și înțeleg mai multe!...

- Ce vrei să spui?

- Să spun? Crezi că mai pot să-ți spun? Acum?... Repet că nu e cazul... Mi-e somn acum...”

Și adormi, din nou, de data asta un somn obișnuit, profund, ca să-și refacă puterile, după epuizantele coșmaruri prin care a trecut. Sau – de ce nu. – ca să-și ascundă gândurile de cei intruși. A înțeles, se pare, cum mult mai multe decât am crede noi, și nu-i dispus, cu nici un chip, să se destăinuiască...

□

Ceva nu e în ordine pe-aici... Ciudate lucruri se petrec... de unde-atâtea taine de neînțeles? Părea un ins fără probleme, cu o structură psihică atât de simplă, ușor de definit. Ce își puna în gând, realiza fără să țină prea mult seama de inerentele dificultăți. Părea serios, cooperant, simpatic, gândea profund, lua deciziile rapid și fără multe ezități. Conștiincios, atent la amănunte, fără a se încurca în chițibușuri, căuta punctul sensibil al problemei și nu avea de loc liniște până ce nu-l identifica. Când nu-i era posibil să acționeze aștepta cu răbdare momentul potrivit și, când condițiile erau din nou potrivite pentru ceea ce avea în gând, le rezolva rapid.

Acum, de când și-a găsit o nouă pasiune, în luptele virtuale de pe calculator, se pare că s-a transformat ceva radical în el. A devenit mai concentrat, se străduia să câștige partidele cu orice preț, iar când dădea de dificultăți, nu-și mai găsea liniștea, tot stăruia

nevrând cu nici un preț să se considere învins. Când nu avea încotro, desigur că mai ceda, însă cu strângere de inimă și cu multă deprimare întipărită în priviri.

Din vesel, binevoitor, dispus oricând să riposteze la micile atacuri ale colegilor săi cu replici potrivite și pline de haz spontan, a devenit tăcut, aproape melancolic. Se enerva din nici un mai știi ce, era mai iritabil, iar câteodată, surprins că se gândea la altceva decât era nevoie atunci, dădea câte o replică tăioasă, cu totul nepotrivită momentului, pe un ton răstit, fără a ținea seama de sensibilitatea altora. Această atitudine a cam început să-l coste. A intrat – fără să-și dea seama – în conflict cu unul din cei mai buni prieteni ai săi, din cdi câțiva care i-a mai rămas, pe un motiv minor, desigur:

„ – Ce te interesează la ce gândesc eu acum despre problemele acelora care nu-și pot găsi nici un rost în viață? Nu crezi că ești prea egoist și insensibil? De ce tot încerci să-mi scormonești prin suflet? Oricum nu vei afla ce se ascunde dincolo de ce-ți spun eu!...

- Tu, Baldorino, chiar că mă judeci greșit. Nu am – te asigur – nici un motiv să te spionez. Vreau numai să te ajut, cât pot și eu căci, de la o vreme, văd că începi să ai probleme...

- Mersi frumos, nu am nevoie de nici un ajutor din partea nimănui... Aș vrea numai atât, să joc, măcar o dată jocul acela virtual, știi tu... Atât de mult m-a pasionat...

- Nu mai vorbii prostii, știi bine că n-ai voie. Ești încă prea extenuat, abia, abia încerci să te refaci. Vrei să distrugi acuma totul?

- De unde, nu vreau să distrug nimic... Ce rău poate să-mi facă un joc, acolo, cel puțin un sfert de oră, nu mai mult... Aș vrea atât să zbor din nou, să alunec printre curenții de aer, prin vâltori, să lupt din nou cu...

- ...tu nu mai știi prin câte ai trecut, nici nu e bine să-ți aduci aminte... Și domnul doctor iar o să te certe, pe mine cel mai mult, că nu mă îngrijesc de tine, să nu te ostenești.

- Dar, Victor, tu nu poți să înțelegi că nu mai pot trăi așa, că asta-i țelul vieții mele?

- Vorbești iarăși prostii. Mai bine, hai să mai citești ceva. Am să-ți ofer...

- Nu-mi trebuie nici o carte, știi prea bine... nu am răbdare, timpul nu mă iartă... Eu simt că trebuie să intervin...

- La ce...

- Nu pot să-ți spun acum...

- Și totuși, cred că știi. Știi mult mai multe decât îți imaginezi. Tocmai de aceea te sfătuiesc să fii și tu mai cooperant, să ai încredere în medici și mai ales în mine... Vreau doar să te ajut.

- Te cred, dar... Nu știu dacă mă crezi... E prea ciudat ce mi se întâmplă de la o vreme... Simt așa, venindu-mi de undeva, de nicăieri, puteri nebănuite. Îmi vine, de-odată să dau o lovitură, să sparg un munte, să trec prin zid...

- Ar fi ciudat, dacă nu ar fi decât un efect al energizantelor prescrise... Știi bine prin câte ai pățimit. Ești perfect normal acum.

- Normal zici tu? Eu nu prea cred. Numai să nu cumva să îți imaginezi că poți să-mi impui tu ce să fac... Vezi, să nu încerci ceva că va fi... nu știu bine cum să-ți spun, dar te avertizez!... Cu mine nu te joci!

- Ei, haide haide, nu vezi că ai luat-o razna? Mai stăpânește-te, ce naiba!

- Tu-mi spui acum să mă stăpânesc? Chiar tu să-mi spui așa ceva? Crezi chiar că nu-mi dau seama ce plănuiești?!... Să știi că altfel, hrrr!... Hrrrr!...”

Se auziră bufnete, hârâituri, e clar că Baldorino – fără să-și dea seama prea bine ce face, l-a apucat de gât pe Victor și a încercat să-l sugrume. Noroc că sanitarii, fiind

avertizați că se apropie o criză, au intervenit în forță rapid și eficient. Doar o injecție cu un calmant puternic și Baldorino a adormit din nou, adânc.

□

Pacientul Victor și doctorul psihanalist Devoll stăteau de vorbă, la o cafea, în holul spitalului, despre ce se întâmplase cu Baldorino. Aparent nimic nu părea a fi neobișnuit în asta. Cert este că, după o scurtă analiză a fișei medicale, Devoll notă câteva date esențiale pe telemobil, apoi le transmise la Centru. Răspunsul celor de acolo nu păru să-l mulțumească nicidecum.

Discuția continuă pe ton aprins, dar cu un limbaj atât de sofisticat, cu termeni tehnici de neînțeles pentru un... hai să recunosc, profan, cum sunt... Doar atât am mai putut înțelege, că ar fi vorba de un transfer de forță psihică între diversele entități aflate, nu numai în locuri diferite de pe planetă, dar și de undeva din spații siderale, din locuri necunoscute de noi, mă rog...

Desigur, Baldorino, în calitatea lui de... „cobai de lux” nu avea habar ce anume se petrece atunci cu el. Simțea numai o dorință aprinsă de a trăi intens o experiență fascinantă, prin intermediul unor instalații complexe, de neimaginat cu numai un deceniu înainte. Ceva care-l făcea să își consume energia uriașă acumulată în el, nu prea știa de unde venită și în ce împrejurări. Trăia intens și experiențe acumulate în psihicul său de succesiunea generațiilor, trăia concentrat diverse scene dramatice, dinamice, dureroase ori dimpotrivă, exaltante, cu un cuvânt, sălta inconștient dintr-o euforie în alta. Uneori însă, intensitatea trăirilor era atât de exaltantă încât aproape nu-și mai dădea bine seama ce se petrece cu el. Intrase în conflict cu sine însuși, dar și cu tot ce-i ieșea în cale. Urma apoi o prăbușire din care ieșea de-a dreptul epuizat psihic.

Când se trezea din letargie, cuprins de amnezie, nu-și mai amintea nimic de atacul comis asupra colegului său de cameră și de suferință, Victor. Înfiripă cu acesta, cu destulă greutate, un fragment de discuție cotidiană. Simțea imperios că trebuie să-l întrebe ceva, dar nu mai știa exact ce. Ușor iritat pe sine însuși, fără a îndrăzni să i se adreseze direct, îl întreabă totuși:

„ – Acum ce mai vrei de mă privești așa, ce ai de gând acum? Tot tu ești acela care mă consideră a fi vinovat, tot nu vrei să recunoști că m-ai jignit adânc? Ce ți-am făcut?

- Ei și tu, Baldorino, doar nu ți-am spus nimic nepotrivit. Nu te privesc nicidecum cu ură, nici nu aș avea de ce! Doar știi că tu m-ai atacat de la-nceput. Nu-ți amintești, ori te prefaci?

- Ba nu, acel care se preface acum ești numai și numai tu!... Ce, tu crezi că nu-mi dau seama că mă urăști fără nici un motiv? Afurisită să fie ziua când ai intrat aici! De ce nu te scot ăștia afară odată de aici, de ce te țin aici așa, doar ca să mă enerveze! Să pleci!... Acum!... Pe loc!... Că te plesnesc!...

- Ei, sanitari, luați-l, iarăși l-a apucat!... e un pericol public, nu vedeți?!...

- Pericol public numai tu poți să fii, periclitizezi tot Universul cu prezența ta aici!...

- Ei, nu mai spune, chiar așa?!

- Știi tu prea bine ce vorbesc! Degeaba te prefaci! Crezi că nu știi?...

- Ba cred că te înșeli. Furiile își aparțin, n-am nici o vină, bine știi. Dar cred că am găsit remediul potrivit. Un joc virtual care știu că-ți place, te va liniști. De mult n-ai avut parte. De data asta eu sunt cel care te îndeamnă la asta. Numai să fie și doctorul de acord. Ce zici, să-i spunem?

- Dacă tu crezi căți mai bine așa, hai să încercăm...”

Nu a trecut prea multă vreme de atunci. O liniște aproape nefirească, apăsătoare chiar, plana asupra orașului în care stătea întins pe pat Baldar. Da, chiar despre Baldar vorbim acum, căci monstrul prăbușit pe undeva în stepele orientale, desigur, în nici un caz nu era el... Era – cum cred că orișicine bănuiește – ceva semi-artificial, deși la-nfățișare, cumva, cumva, se-asemăna pe undeva cu chipul său. Dar iarăși, e greșit să spunem că monstrul acela nu era decât un robot, o simplă „făcătură” din piese disparate, oricât de perfecționate ar fi fost. Era desigur, un sistem complex, dar mai era și ceva viu în el, pe acolo, o încrângătură de celule, fragmente de nervi, ori chiar și de creier, mai poți să știi...

Baldar stătea întins pe pat și tremura gândindu-se prin ce trecuse... A început o viață nouă, cu totul de neînchipuit. A și învățat să zboare, să lupte, să-și caute singur hrana. Apoi, de-odată, întunericul cel mai adânc. De ce? Nu-și mai putea aduce aminte, era, se pare, un atac... Da, un atac teribil din partea cui?... nici nu știa bine...

Găsi în el puteri nebănuite de a mai rezista, de-a se trezi din letargie, de-a înțelege în sfârșit, ceva, ceva din ce-a trecut! De a simți din nou că-ncepe să se reintegreze într-o făptură cam ciudată, de data asta mult mai mare, mai complicată decât el. Simțea că ființa asta, sau himeră, sau ce anume și cum va mai fi existând, era pe undeva în lumea asta mare, îl aștepta ca să se integreze în ea, dar cum anume, logic vorbind, nimeni nu ar putea să-i spună cum. Era ceva de dincolo de rațiune și totuși, era convins, - chiar sincer, - că situația lui era exact așa și nu altfel... Probabil că ideea aceasta năstrușnică i-a fost insuflată lui în gând, pe căi necunoscute, de cineva... persoană fizică sau, de ce nu, de-un grup de oameni foarte bine organizat, având desigur un scop precis, un plan de acțiune bine gândit, conceput și dezvoltat de multă vreme... și care, ar mai avea resurse necesare, și mijloace perfecționate de-a acționa pe calea misterioaselor unde „psi”... Dar cine-anume ar putea să fie aceștia? Cine-i coordonează și ce resurse au?... Ar trebui știut mai multe, dar n-a venit se pare, momentul potrivit pentru-a afla...

În fine, Baldar începu să cugete adânc la tot ce i s-a întâmplat de când fusese claustrat în încăperea aceea albă, fără nici un contact cu exteriorul decât un mic geam pătrat prin care nu putea vedea decât o bucățică de cer, aproape întotdeauna acoperit de nori. Este drept că – prin imaginație numai, - a avut parte de o aventură de nepovestit. Nici nu era prea sigur dacă nu fusese cumva vorba de-un vis sau de-un coșmar. Și, deodată, după cine știe câtă vreme, o ușă se deschise. Intră un ins în halat alb, de medic. Baldar îl privi uimit, nevoind parcă să-și creadă privirilor.

„ - Salut!... Salut Baldar! Cum te mai simți? Mă recunoști măcar?

- Ești... doctorul... Devoll... dacă mai știi gândi cumva... Parcă așa țin minte că vă numeați cândva... de nu cumva greșesc...

- Ei, iată că ți-ai amintit exact. Nu asta e eroarea ta cea mai mare... Ai să-ți dai seama cândva...

- Nu înțeleg prea bine. Cu ce-am greșit?

- Te-ai implicat emoțional prea mult, ți-am spus de la început să-ți folosești doar rațiunea, să nu te mai implici atât de mult emoțional că pierzi; și ne distrugi pe toți până la urmă!...

- Nu înțeleg! Ce vrei să spui?

- Să-ți mai explic? Nu știi consemnul? Ai și uitat că nu putem comunica decât pe calea telepatică, ai și uitat când te-am avertizat serios, când te vei concentra: să nu greșești cumva că te distrugi, și ne distrugi pe toți?... Tot nu ai înțeles că o echipă întregă s-a

concentrat cât a putut de mult, că unii erau pe cale să cedeze nervos, iar alți șapte sunt la limita epuizării? Nici nu mai știi ce responsabilitate uriașă ți-ai asumat? Ești conștient de consecințe?

- Nu, n-am uitat de loc, tocmai aceasta e problema! De fapt, problema sunteți numai voi! Nu ați găsit decât o trupă de nevolnici, de telepați de mucava, ce-au fost incapabili să îmi transmită măcar un singur mesaj telepativ puternic și coerent, niște aiuriți, dezlânați, împrăștiați! Chiar credeți voi că pot realiza de unul singur totul în cazul ăsta, nu-i așa?

- Nu te lega de colaboratorii noștri! E numai vina ta dacă nu ai fost capabil să accesezi mesaje coerente... E vina ta că nu știi să te stăpânești! E vina ta că nu îți dai silința! E numai vina ta, te rog să înțelegi... Și te somez să îți asumi erorile și să ți le remediezi!...

- Bine, dar ce s-a întâmplat atunci atât de groaznic? De ce nu-mi spui mai clar și mie de ce e vorba, să pot acționa!...

- Este imposibil acum, ți-am mai spus, e interzis să afli ceva pe alte căi decât pe cele convenite anterior. Este vorba de telepatie, nicidecum de altceva. Mai concentrează-te, pe urmă mai vorbim!..."

Plecă trântind ușa cu fure. Baldar rămase buimăcit, apoi, ca de-obicei în cazuri de acest fel, se stăpâni cu greu și respiră adânc.

□

Nici Baldorino, cel de care chinutul de Baldar, încă habar nici nu avea, deși se aflau în aceeași clădire de mai mulți ani – nu o ducea mai bine... Deși ca nume, se cam asemănau, nu era, desigur, nici un fel de înrudire între ei. Nu se asemănau deloc, erau veniți din alte părți a lumii, aveau preocupări cu totul diferite, în fine, dacă Baldar era închis în sine, preocupat de gânduri adânci, mai tânărul său coleg de aventură, Baldorino, ea mai tot timpul agitat și căuta în permanență „senzații cât mai tari”, nemulțumit fiind de tot ce îl înconjura.

Nu erau asemănători desigur, dar aveau totuși un punct comun – e vorba de balauri; unul din ei îi căuta prin căi necunoscute încă, folosindu-se de telepatie, iar celălalt, mai modernist de felul său, se integra în psihicul monștrilor din universul virtual, din jocurile de calculator. Unde va duce asta, nu știe nimeni încă...

□

În gândul său ascuns de sine însuși, în adâncimi neștiute din subconștient, Baldar a început să fredoneze, urmând o melodie de demult, pe care nici el nu mai știa de unde i-a venit: „Baldar, Baldaur... Oh, Baldaurul meu neprețuit... Din zborul tău cel de neînchipuit, prin munții cei stâncoși, înzăpeziți, te-au prăbușit și ai pierit... Te-ai risipit ca pulberea de stele, te-ai dus în nesfârșituri siderale și totuși, ai pierit și n-ai pierit! Un paradox desigur, atât de adevărat... Te simt adânc în Peștera de Stâncă și de Cristal Prismatic, te simt înfășurat în marmuri de mătase... O nestemată de opal ai încrustată-n fruntea ta, încolăcit cum ești în zăcământuri de cleștar... O grea povară port în suflet știindu-te închis în adâncimile de stâncă... Aștept de-atâția ani să ieși din tine însuși, să te silești să ieși din carapace, să ieși la suprafață ca un șuvoi de foc pârjolitor... Baldar, Baldar, Baldaur..."

Un vis fugar ca orice vis... din cine știe ce cotloane de suflet ivit... deși, nu chiar întâmplător, așa cum am mai spus...

□

Și tot pe-atunci, din cealaltă parte a cetății albe cu aspect de cazemată, Baldorino se tot lupta cu sine însuși, dar și cu ceilalți din jurul său, să își urmeze viziunile fugare. Stătea

conectat la o duzină și mai bine de manete și butoane, le manevra mecanic uneori, fără a face efortul de a-și mișca degetele măcar. În camera obscură unde era, când apărea, când dispărea ceva nedefinit, care mișca mereu din brațele prinse în aripi negre ca de liliac și ochii strălucind intens, pătrunzător.

„ – Ah, iată-te, în fine! De când te-am așteptat! Cum vrei să ne luptăm voinice? Precum în basme, în lăncii sau săgeți de foc?

- Te-nșeli grozav, crezi că eu sunt numai o nălucă virtuală, o viziune fără sens? Te cam înșeli amarnic!... Habar nu ai ce știu și ce pot să fac eu din tine! Te pot pătrunde numai cu privirea și-ngheți definitiv apoi... Să încercăm?...

- Vrei numai să mă sperii, știu eu prea bine asta... Nu ești nimic din ce pretinzi că ești, și am s-o dovedesc! Cum vei pieri!...

- Aha, chiar vrei să ne-ncercăm puterile? Încearcă numai!...”

Și vânătoarea începu. Întâi ca în străvechile povești, trăgând cu arcul unul în celălalt. Dar cum să nimerești dihania hidoasă ce zboară-n jurul tău cu-n fâșâit sinistru? Săgeata virtuală trecu prin jivină ca printr-un abur plumburiu, de n-ai cum să-i găsești punctul sensibil...

„ – Ah, Baldaurinu, vrăjmaș ce-mi ești, de ce nu mai dispari odată... încă-o săgeată să-ți mai întind și-apoi...”

Cu-n zbârnâit sinistru săgeata izbucni în zbor. Dar nici dihania întunecată nu se lăsă... O rază laser albăstruie ieși din ochii săi aprinși... îl nimeri pe Baldorino exact în piept. Așaaa...

Se prăbuși viteazul cibernetist lovit ca de un fulger. Durere ascuțită, de nesuportat. Însă, departe de a-l răpune sau de a-l descuraja, durerea aceea ascuțită îl îndârji pe Baldorino și mai mult, deternimându-l să-și întetească lupta.

N-avea de unde ști că, de undeva de sus, misteriosul doctor Devoll îl urmărea atent; îi observa cu multă grijă cum, pe un ecran imens, săgețile de foc îi traversau încrângătura fină de nervi, care se strecurau prin labirintul lor complicat în căutarea punctelor sensibile din corp. Era foarte atent numai să le dirijeze traiectul astfel încât să nu-i distrugă de tot sistemul nervos ireversibil.

Cu grijă el urmărea și evoluția dușmanului de moarte al tânărului pacient, acea uluitoare creatură cu chip ușor asemănător cu-al lui Baldorino, dar mult mai înfricoșător. Acel Baldaurin – cum a decis să-l denumească, - avea ceva respingător. Nu pot să știu nici măcar dacă era viu cu-adevărat sau nu, și nici măcar ce fel de viață putea avea în el. Desigur, doctorul Devoll știe mult mai multe decât noi, dar numai câțiva sunt acei care-i știu secretul. Dar mult mai multe știu acei care-i și dirijează experimentele ascunse. Ce planuri au, se va vedea probabil, cât de curând. Și rezultatul nu va fi prea bun pentru nici unul dintre ei.

Devoll se aștepta ca să apară și alte efecte colaterale, care anume, nimeni nu le bănuia. Iar lupta continua în ritmul cel mai îndrăcit. Victorie nedecisă încă.

„Ce fac acum – zicea în gândul său Devoll – sunt sigur că jivina asta, până la urmă tot va birui, însă apoi, cum să-l mai fac scăpat pe bietul Baldorino, fără să se aleagă de aici cu-o rană de nevindecat? Nici celălalt, Baldaurinu, - nu cred că-i bine să fie distrus acum; abia de-am reușit să-i finisăm structura nervoasă, nu pot lăsa să-mi scape de sub control. Totul s-ar duce apoi de râpă... Mă mai gândesc să... Ar trebui acum un flux de unde cu agresivitate sporită apoi un val de calm, treptat voi reuși... să îi calmez pe amândoi, dar asta ce-i?...”

De data asta se pare chiar că au pierdut controlul. Cu un Baldorino la pământ, însîngerat, dar încă viguros, cu Baldaurinul nestructurat complet dar plin de furie înverșunată, zadarnic mai încerca Devoll acum să coordoneze evenimentele din camera obscură. De altă parte, era destul de bucuros că ambii actori ai experimentului au supraviețuit pentru alte experimente ulterioare, mai ambițioase precum ar fi...

„ - Ei, Baldorino, trezește-te... Ai biruit acum, în prima confruntare...

- Dar urâciunea aia pe unde e? Vreau s-o stârpesc!

- Nu-i cazul acum... Dacă dorești s-o vezi, te uită la globul acela de cristal. Urmărește-o atent; vezi cât de mică s-a făcut? Cât o sărmană broscuță chinuită...

- Ce caraghios! Ce, eu cu asta m-am luptat? De ce m-ați amăgit?... redați-mi iluzia înapoi. Repet, vreau s-o stârpesc cu totul!... Acum!

- Nu fii naiv. Nu are nici un rost. Calmează-te căci altfel, va prinde iar puteri, va sfărâma cristalul, va deaverni din nou uriaș și-atunci nu văd cum vom scăpa...

- Eu să mă liniștesc, nu înțeleg? Ce legătură are?

- Vei știi, - promit, - când va ajunge vremea sa... Mai mult nu pot să-ți spun. Încearcă totuși, să adormi...”

Între timp, situația de la Centrul de control devenea, pe zi ce trece, mai apăsătoare.

„ - Ce ziceți, - făcu doctor Devoll, am impresia că am ajuns într-un impas. Baldar, după ce a fost, un timp, aproape un balaur, se pare că a început să-și revină. Nu mai este el ce-a foat, dar în curând va fi stăpân, - dacă ne reușește încercarea – al unui balaur adevărat. Nu cred că o să-i convină prea mult rolul ăsta, și sunt dispus să-l înțeleg. Nici mie nu mi-ar plăcea prea mult, dar nu am ce să-i fac. Va trebui, până la urmă, să se obișnuiască cu ideea, să știe ce să facă – în acest caz - cu el; să nu distrugă lumea asta, ba chiar să-l și „domesticească” de se va mai putea.

- Eu zic să îl trimitem în India, poate va învăța de la un conducător de elefanți arta de a conduce asemenea fiare. Aceia au o experiență de generații, în acest sens.

- Nu cred că este o idee prea potrivită. Nu sunt convins că un balaur – programat genetic numai să distrugă orice e viu, - va mai putea fi pus să se descurce în treburi de acestea, de sclav. Mai degrabă se va înfuria și-și va ucide, până la urmă, și stăpânul, fără să știe măcar ce-a făcut. Din câte știu eu, este doar un fenomen teluric, lipsit de orice gând rațional.

„ - Este adevărat, nu asta vrem... Ai mai auzit ceva de la laboratorul D4?

- Bill mi-a transmis că s-a pomenit înconjurat de o mulțime de mici dragoni, un soi de iguane zburătoare. Sunt cam enervante, ce e drept, dar încă nu au mușcat pe cineva... Cu dințișorii lor, mai mult ca sigur, otrăviți...

- Nu cred să fie cazul. Sper numai să nu fi scăpat prin exterior.

- Nu mi s-a comunicat nimic în sensul ăsta. Deși, nu poți să știi... Oricând aceste ciudate vietăți vor dibui cândva vreo portiță de scăpare... Atunci să vezi!

- Halucinezi cumva, dar cine crezi că e dispus să le permită așa ceva?

- Lăsând glumele de-oparte, vedeți că locul acela este – cum bine știți, - în zona de influență a celorlalți. Cum vor afla că ceva nu e în ordine, se bagă și presa de scandal pe fir.

- Oricum, de ăștia nu poți să scapi... Scandalul – dacă tot e să izbucnească, – tot nu poate fi oprit. Dar ce-o să ne facem când șopâcaniile astea afurisite, când o să mai crească, or să înceapă să ne sfărtece pe toți!

- Unde mai pui că sunt și otrăvite!

- Vor și având și viruși de care noi nu avem?!... Se prăpădește lumea, vom dispărea și noi!

- Zvonuri de felul ăsta se tot aud, încă de multe veacuri, ei, și iată că tot ne descurcăm. Nu le prea cred. Se vor găsi alte soluții...

- Și dacă nu?

- Ei, vom pieri și gata! Ce mare lucru!... Tot mai visezi la rețeta nemuririi?...

- Eu nu, m-am săturat de șarlatani... M-am resemnat deja...

- Destul! Eu zic să acționăm concret. Propun să..." (aici, înregistrarea discuției s-a întrerupt.)

□

A venit în sfârșit și ziua când pe Baldar l-au adus în fața ecranului să-și recunoască „creatura” mișcându-se pe o plajă de nisip. Era desigur, numai o iluzie, nimic mai mult, dar foarte reușită, deși nu semăna deloc cu trucurile cinematografice la care poți recunoaște butaforia cu ochiul liber. Nu semăna nici cu vreun obiect confecționat din carton într-un atelier improvizat. Era ceva într-adevăr plin de viață. Se zvârcolea cu șerpuiți viclene, ținea ochii întredeschiși, gura căscată cu colții înfricoșători în fine, te lua cu groază când îl priveai...

Baldar privi o clipă arătarea de pe ecran. Apoi bâigui nedumerit:

„ – Ce-i asta? Ce pot face eu cu arătania pe care mi-o arătați?

- Hai, nu te mai preface că nu-ți recunoști „fratele de suflet” cu care te-am dotat. Ce, nu vrei să-ți mai recunoști trecutul? Ia, te rog să nu fii fățarnic, ai și uitat de pagubele uriașe pe care le-ai provocat omenirii cu arătania aceea a ta? Te prefaci că nu-ți dai seama ce responsabilitate uriașă ți-ai luat pe umeri? Răspunzi de tot ce se întâmplă, de tot ce înfăptuiește prin lume animalul acela pe care îl conduci!...

- Nu-mi veniți mie cu absurdități din astea, că nu vă cred! De fapt, ce-aveți cu mine? Spuneți mai clar, să știu și eu!...

- Te prefaci că nu înțelegi, ei, asta e bună! Privește atunci cu ochii tăi, și vei afla!”

Pe micul ecran începură să se perinde tot felul de grozăvii; incendii, clădiri care se prăbușesc cu zgomot surd, poduri pline de lume care se prăbușesc în fluvii, ce să mai zic, adevărat coșmar. Și în toate imaginile apăreau imagini cu reptile uriașe, cu aripi, și care zvârleau șuvoi de flăcări peste tot.

„ - Ce, doar nu pretindeți că eu sunt răspunzător pentru toate acele grozăvii?

- Desigur, doar vezi cu ochii tăi că nu-s trucaje pentru spectatori naivi! Te cam înșeli băiete. Presentăm și nota de plată, imediat.

- Aiurea, ceea ce văd nu poate fi decât un coșmar, visez urât, nu poate fi adevărat. Și, mai lăsați-mă în pace!

- Dar bine, ai și uitat de senzațiile acelea grozave de pe vremea când te identificai pe deplin cu dihania aceea? Cine era mai entuziasmat atunci, noi sau tu? Cine se bucura de acea putere uriașă care i s-a acordat fără să o merite măcar? Iată, a cam venit timpul să plătești pentru toate acestea!

- Nu cred nimic, repet, lăsați-mă să-mi văd de viața mea!

- Dar la viața acelor nenorociți te-ai gândit vreodată? Ori vrei să recunoști, ori nu, întreaga responsabilitate tot ție îți revine. Te mai gândește, dar până atunci, te mai lăsăm să-ți studiezi singur grozăviile. Pe urmă, mai vorbim.”

Și-l lăsară acolo cu gândurile și coșmarurile lui. „Ce se va mai întâmpla cu mine acum? – se gândea Baldar nedumerit – e un coșmar adevărat, sau numai cred eu că e? Mă

voi trezi din visul ăsta apăsător, sau cine știe dacă... Va veni o zi în care să nu mai am coșmaruri, când nu voi fi gonit din vis de-un monstru hidos, de care – pretind aceștia – că eu aș fi legat, fără a ști de ce? Dar poate că totuși, nu-i nimic adevărat? Doar o confuzie produsă de... nu știu încă ce...”

Un zguduit de pași ritmați se auzi cum se apropie încet, încet de ușa sa. Un huruit sinistru, venit de undeva din adâncime... Să fie numai începutul unui cutremur abia simțit? Să fie... doar o iluzie venită de dincolo de ziduri? Să fie totuși, tremurul unui balaur încolăcit în peștera adâncă, pe care numai în închipuirea lui a tot văzut-o în zilele întunecate? Să fie doar un vis? Doar întrebări fără răspuns.

Când ușa se deschise într-un târziu și doctorul Devoll veni să-l cerceteze, privirea lui i se păru a fi indiferentă, rece, cu-o strălucire de metal... Dar numai lui Baldar i se păru a fi așa. De fapt, dincolo de o aparentă răceală, foarte bine regizată, pentru a nu-și trăda adevăratul gând, se ascundea o sinceră îngrijorare. N-ar fi dorit, de bună seamă, să-i scape vreun gest nehibzuit, al cărui rezultat să fie – cine știe – chiar dezastruos.

„ – Cum se mai simte pacientul meu?

- Nu cred că vă înțeleg prea bine întrebarea... nu-mi amintesc să am ceva probleme de sănătate, nu simt nici o durere, nici cel mai mic regret. Simt doar o tristețe adâncă așa, fără motiv.

- Va trece de la sine. Afirm că asta se tratează cu... indiferență. Nici nu te mai gândi atât... Subconștientul tău nimic nu-ți spune?

- Ce ar putea să-mi spună? Nu știu nici măcar cum să ajung până la el.

- Ai auzit ceva ciudat?

- Dacă este vorba de un cutremur abia simțit, da. L-am auzit, dar nu prea văd de ce m-aș speria...

- Nu fii atât de sigur... Afară s-a auzit, și încă foarte bine... Vrei poate să pretinzi acum că n-ai nici un amestec în provocarea lui, este adevărat?

- Nu prea văd cum. Sunt liniștit.

- O liniște înșelătoare. De fapt, se vede bine pe chipul tău că-ți este teamă, deși nu vrei să recunoști. Ai o răspundere enormă, nu uita...

- Nu pot avea mai multă decât voi. Sunt chiar convins că voi îmi provocați iluzii, numai așa, să vă distrați pe seama mea. Nu veți putea ghici ce bănuiesc că se ascunde dincolo de ceea ce voi îmi afirmați. Nu sunt așa naiv cum vreți să fiu.

- Cuvântul „Baldaur” îți spune ceva?

- Nimic, doar un cuvânt ce seamănă oarecum cu numele ce-l port. Nu-i văd nici o semnificație specială pentru mine.

- Așa de sigur crezi că ești?

- Numai dacă aveți dovezi contrare. Dacă-i pe-așa, vrea să le văd.

- Dovezi? Vrei iar dovezi? Atunci privește!”

De data asta, totul în jurul său se zgâlțâi puternic, se auziră țipete ascuțite și vaiete peste tot, cu-n zgomot îngrozitor, din tavan se coborî încet, încet o ploaie de praf și de nisip mărunț. În încăpere se răspândi un miros greu, apăsător, de moloz uscat, de chimicale otrăvite, de abur sulfuros. Se așternu un întuneric dens, apoi tăcere grea.

-Ce se întâmplă cu mine? Visez din nou? Iar un coșmar? Nu se mai termină odată?... Dar dacă e adevărat, o catastrofă! Ei, doctore, mai ești aici?”

Nici un răspuns. Tăcere. Ajunse căutându-și drumul lângă o ușă de metal ruginit, o deschise chinându-se cu greu, intră apoi într-un tunel întunecos. Se strecură în

semiobscuritate, ținându-se de ziduri. Apoi găsi o scară ce cobora mereu, mereu. I se părea că-n visuri orice lucru este posibil, fără să-și pună vreo problemă de gândire în acel moment. Deși, nu era sigur de era vis, sau altceva mult mai complex.

Poate că acolo sus, orașul său nici nu mai exista măcar... Poate, cutremurul ucigător l-a și distrus de tot, sau poate că... Era blocat în interiorul unei hrube, flămând și însetat, simțind dureri confuze peste tot. Se ghemui cuprins de moleșeală... Își aștepta sfârșitul resemnat.

Până într-un moment când i se păru că simte în el o forță nebănuită. Nu avea de unde ști de unde provenea, dar se simțea din ce în ce mai puternic, tot mai învigorat. Se ridică încet din colțul unde se aflase ghemuit, se așeză la loc, stătu un timp gândindu-se profund. Se resemnase oarecum să stea acolo până la sfârșitul vieții, indiferent la tot ce îl înconjură, la tot ce i s-ar mai putea întâmpla... Dar un impuls interior venit de undeva din adâncimi necunoscute îl ridică din nou. Simțea acumulându-se în el puteri pe care, logic, nu putea să și le explice. Nu se simțea capabil să înțeleagă cum, de unde și de la ce, sau de la cine se iveau.

Dacă veneau din exterior, de ce nu se simțea capabil să-și explice de la cine? Din interiorul psihicului său, - asta era exclus; simțea că nu mai avea, de multă vreme, resurse. Să vină cumva, pe neștiute, prin acele misterioase „unde psi” – de la echipa doctorului Devoll? Dar mai trăiesc pe undeva aceia? Nu i-a răpus pe toți acel pustiitor cutremur? Să vină aici – dacă nu cumva și această idee era doar o iluzie înșelătoare venită de la alte forțe de care încă nici n-a auzit?...

Tot frământându-și mintea astfel, simți pe-ncetul cum puterile acelea misterioase încep să i se reducă. O moleșeală grea simțea cum îl cuprinde iar, încet, adormitor; mai bine să renunțe la tot, să se predea cu totul, să nu mai stea în calea nimănui. Tot nu părea să aibă nici un sens ideea sa de-a duce o luptă pierdută de la-nceput, fără nici o speranță. Doar un sfârșit definitiv, fără regrete...

Așa să se sfârșească totul oare? Probabil da, dacă așa i-a fost sortit... dacă lumină nu-i, de nici un fel și nici de unde, dacă nu i se deschide nici un drum pe care să-l urmeze... ce ar mai putea să facă acum nenorocitul de Baldar? Să se predea sfârșitului și gata...

□

Dar sus, la suprafață, desigur, nu a fost nici un cataclism... Numai un truc improvizat și bine regizat, menit să-l expedieze pe Baldar – desigur fără știrea lui, – în hruba subterană. Zâmbind subțire, cei de la Centrul de comandă al misiunii îi urmăreau reacțiile cu grijă, căutând momentul potrivit să-l „prindă” în plasa „undelor psi” și să-l conexeze cumva cu monstrul Baldaurin, care se afla încă de pe atunci, în plin proces de coagulare a celulelor... proces care va dura încă un timp...

„ – Ce ziceți, fraților, îl mai „prăjim”?

- Ce-aveți atât cu el? Nu v-a făcut nimic să-l chinuiți astfel...

- Totul este – credeam că știți asta – numai spre binele lui. Când se va pomeni că are la dispoziție „un sclav sălbatic bine domesticit”, când va dobândi puteri uriașe, veți vedea că va judeca altfel situația...

- Chiar crezi că va fi docil ca acum? L-ați pregătit măcar, să știe ce-l așteaptă? De unde știți voi cum va reacționa?

- Hm, psihologii noștri știu ce fac... Sunt pregătiți special pentru așa ceva... Avem mai multe variante, sunt specialiști versați. Cum ar fi, de exemplu, Bill...

- Iar Bill? Sucitul ăla? Nehotărât, ciudat, șovăitor cum îl cunoști? De unde l-ați mai scos și pe ăsta?
- Dar unde spui că e Baldar? Căci a dispărut de pe monitor.
- Nu ai cum să-l mai vezi acolo. L-am transferat ieri într-o zonă mai sigură, într-un loc momentan secret.
- Atunci de unde vrei să știm ce se petrece cu el?
- Nu-ți face atâtea griji, repet, este pe mâini bune. Avem noi grijă...
- Cum?
- Mă enervezi deja! Destul cu atâtea explicații!... Nu înțelegi situația de acum, nu crezi că nici nu este prea bine să știi prea multe lucruri?
- De, știam eu asta mai de mult, dar asta nu mă împiedecă să-mi pun întrebări.
- E dreptul tău. Te sfătuiam numai...
- Îți mulțumesc de sfat, dar nu mă încălzește cu nimic, cu-atât mai puțin pe Baldar.
- Să-ți dau alt sfat; mai bine uită de el, cel puțin pentru o vreme. Povestea asta a lui nu este dintre cele mai limpezi și, cine știe... s-ar putea ca până la urmă să o încurcăm cu toții.
- Așa să fie? Dacă așa zici tu..."

□

O peșteră întunecată, împodobită cu nenumărate coloane multicolore, unele trandafirii, altele verzui, cu multe stânci închipuind figuri bizare de șerpi întortochiați, urși colțuroși, pithoni încolăciți uriași și o mulțime imensă de maimuțe dintre acelea dispuse tot timpul să zboare în salturi printre liane unduitoare. Mai mult, în mijlocul acestei stâncării, vezi cum se scurg șuvoaie de pietrișuri, de albe pietre cristaline.

O scară somptuoasă, cu trepte tocite de vreme, urcând spre coridoare rotunjite în sus, în jos, spre lateral, în toate direcțiile posibile. Te-ai crede ajuns într-un decor de teatru natural, sau în vreo construcție modernă pentru miliardari blazați.

Apoi, dacă privești mai atent, mai poți vedea un lac cu apă cristalină în care – firesc, – te-ai aștepta să vezi plutind corăbii arcuite măiestrit, de tip medieval. Desigur, dintre acelea care dispun de pânze largi întinse pe catarge umflate-n vântul serii care abia adie unduios. Pe malul acelui lac albastru, ceva de vis... vezi trepte coborând spre un debarcader unde ar aștepta o șalupă albă, modernă, cu tot ce trebuie pentru o croazieră de neuitat...

Numai că, dacă privești în sus, nu poți vedea cerul senin, dai numai de ceva întunecat, difuz, precum o ceață plumburie... Senzație de spațiu închis, apăsător, te simți blocat, sau clausturat, nu știi prea bine cum să spun... ai vrea să poți ieși de-acolo, dar nu mai ai pe unde... Dar, parcă mult prea simplu ar fi pentru cel aflat din întâmplare în acel loc sinistru, să se lase condus doar de acest prim simțământ. Este, desigur, cam dezagreabilă senzația de a te simți „sub presiune” fie și numai psihică, dar ce satisfacție imensă pe urmă, după ce ieși din acel labirint subteran, dacă mai găsești ieșirea... Mai există și riscul, real sau numai imaginar, de a te trezi strivit de prăbușirea unor stânci aninate sus, acolo, pe tavan. Dar acesta este, poate, numai jocul imaginației, de cele mai multe ori pericolul rămânând numai potențial. Nu s-au prea auzit cazuri de acestea printre speologi sau turiști... Căci numai aceștia puteau fi beneficiarii unor asemenea minunății, la care nu oricine are acces.

Primul gând care ar putea apare cuiva gândindu-se la acel loc feeric ar fi trebuit legat de locuitorii acestuia. Cine să fie, - bineînțeles Baldar ar spune, - urmărind evoluția

acestor întâmplări care par a nu avea o legătură logică între ele. Dar, desigur nu! Nu era el acolo, deși nici prea departe nu se afla. Cel care tocmai se gândea atunci la Baldar, în acel loc ascuns, neprecizat, nici nu părea a fi o persoană. Mai degrabă un obiect statuar, poate o figurină de gips colorat din acele pe care le vedem prin parcuri străjuind tufele de buxuși rotunjiți de foarfeca neobosită a cine știe cărui grădinar bătrân. Numele său nu prea contează aici, pesemne Ianus sau Kornoville... Or altfel. Dar medita profund, fără să se miște de loc sau să clipească măcar...

Era așa numai un gând fugar, incipient, venit din adâncimea sufletului său... Despre Baldar, nu prea știa pe unde se mai găsește acum, prin ce cotloane obscure poate fi blocat. Direcția pe unde stă ascuns e clară, dar el nu poate fi încă văzut, este ecranat de un perete de granit compact. La o distanță nu prea mare de acolo, se află locul unde balaurul „Baldaurin” numit convențional așa, legat de el printr-o complexă rețea de „unde psi”, este pe cale de a se forma încet, prin straturi paralele de celule concentrate, precum o perlă albăstrie zăcea închisă în cochilia ei.

„ – Mai este timp destul să... Mai e de așteptat... Până ce vei fi destul de întărit, și vrednic pentru a acționa... Baldar, Baldar, nefericit nătâng, rămas fără puteri în tine... De-ai ști ce forțe ai acumulat, nu ai mai zăbovi... N-ai dormita așa... Tot încă sunt convinși acei e sus că numai ei sunt cei care dețin puterea adevărată... Hai, să-i lăsăm să creadă asta dacă vor, n-avem nimica de pierdut... Baldar, trezește-te cât mai e timp! Baldaurul pe care tu-l aștepti, numai atunci va fi pe deplin pregătit să lupte pentru tine, când îi vei ceda și tu din forța și voința ta, de care văd că nu ești încă conștient... Mai este timp și pentru asta, dar nu prea mult... Mai este timp...”

□

În gândul lui Baldar nu era, deocamdată, decât o imensă și amară dezamăgire. Era aproape pregătit să lase totul baltă, să se predea definitiv, și să se vadă eliberat de tot și chiar de viață. Nimic din jurul său nu-i mai dădea speranțe. Un întuneric absolut în jurul lui, miros mucegăit, aer stătut, o liniște totală, absolută... era convins acum că n-a ajuns decât un biet rebut uman, o jertfă inutilă, o pradă inocentă ajunsă în ghiarele unei puteri ostile pe care nicidecum nu o putea identifica. Ca un blestem de care nu mai poți să scapi...

Se concentră din nou, sperând măcar un dram de energie, doar un mesaj de undeva, cât ar putea să fie el de mic, doar un mesaj măcar. Nimic... I se părea a fi acolo închis, pentru vecie, fără să știe măcar de ce... Când se gândea mai mult, avea acum prilejul să mediteze dacă nu pentru cine știe câtă vreme, măcar vreo două zile, maxim trei, până ce se va sfârși cu totul...

Ce nu știa Baldar, ce nu avea de unde ști, era ceva ce n-ar fi bănuțit măcar și nici măcar în vis: nu era chiar atât de singur și de neajutorat pe cât i se părea. Mai mult, că se ducea o luptă aprigă între mai multe câmpuri de energie psihică ce îl căutau de multă vreme. O luptă necunoscută încă nimănui... Unele forțe îl voiau învingător, pe diferite căi, desigur, în timp ce altele chiar îi voiau pieirea... Cine era, sau ce era menit să fie sursa acestor energii, tot nu putem noi ști, deocamdată. E chiar posibil – să nu mai putem afla nicicând. Totuși, situația lui ar fi fost fără ieșire numai dacă el însuși ceda... și el era pe aproape de aceasta...

Descurajat, învins, fără speranță, Baldar își aștepta sfârșitul resemnat. Pe undeva, acei care-i doreau salvarea, simțeau și ei că lupta lor era pe cale să se piardă. După un timp, cu un oftat, ei consimțiră că speranța nemaifiind, ca bunul lor Baldar să supraviețuiască prin subterane, ei și-au luat – pe rând – cu toții, - gândul de la el.

CAPITOLUL II

ÎN PEȘTERA MĂRITULUI KALMAR

ÎN PEȘTERA MĂRITULUI KALMAR

de FLORIN CONTREA

O, mult prea cunoscătorule Docențius – își începuse Thomas cel șovăitor în gândurile sale, obișnuita-i convorbire matinală – o întrebare grea de mult timp mă frământă; iar deslușirea ei, o prea grea povară pentru mine însemnează...

- Ce te frământă astăzi, Tom? – făcu înțeleptul său interlocutor. Îmi pari cam neliniștit și nu prea văd de ce...

- Pericolele existenței mă frământă... Se pregătesc, după cum cred că vezi și tu, dezastre mari în lume.

- Prăpăstios ca-ntotdeauna mi te arăți... Așa te știi de multă vreme. Dar mă gândesc că te frământă degeaba. De ce te temi atât? Ce lucru înfricoșător ai mai găsit?

- Aud că vor veni din nou, în lume, balaurii gigantici pe pământ. O seminție dispărută din preistoria uitată, zic unii că va apărea. Nu pot să cred în existența lor dar, dacă totuși, nu știu cum să spun... vor apărea, cred c-aș avea motive suficiente să mă cam tem.

- Or fi balauri, așa cum zici, dar cred că sunt numai din cei pe care i-aș considera... drept „metaforici”. Aceștia chiar sunt de temut. Aduc cu ei primejdii nebănuite... pericole pe care noi le putem doar presupune, dar nici decum anticipa, din câte știm și noi.

- Vom ști ceva precis în acest sens?

- Sincer să fiu, încă nu cred. Se va vedea mai clar desigur, dar numai la timpul său. Acuma noi discutăm așa, la modul teoretic. Poate ca-n vis să-ți mai apară ceva semnale, indicii, așa confuze, incoerente cum sunt de obicei... Sau și din realitate. De știi să le interpretezi.

- Să-ți povestesc atunci ce cred că mi s-a întâmplat. Deși, prea sigur nu pot să fiu exact... Trăiesc un sentiment, cum să-ți explic, penibil... Poate imaginația mea aprinsă ce-o am, să-mi joace iarăși, feste... Poate nici nu-i adevărat nimic din ce vreau eu să-ți povestesc...

- Cred c-ar fi cazul să te mai liniștești... ești speriat, și nu prea văd de ce... Te urmărește cineva, desigur? Simți că ar vrea să te distrugă, chiar? Nu prea văd scopul... Doar dacă ar fi vorba de vreun dement, de unul obsedat de-a face rău oricui, numai așa, să se distreze... Deși, asemenea exemplare, nu zic că nu ar exista, dar sunt destul de rare... Te-ai procopsit probabil, de vreun dușman de moarte pe care nici nu-l cunoști și care... cum să-ți mai spun... te chinuiește... Sau, poate, o fi numai în imaginația ta și-atunci... Doar presupuneri fără rost, fără suport real, mai bine zis.

- Este posibil să fie și cum zici tu... Nu mă-ndoiesc, dar, totuși...

- Totuși?... Ce zici că te frământă, pot să știu și eu?

- Mi-e greu să-ți spun acum precis... Mă mai gândesc.

- Atunci te mai gândește, cât dorești. Mai discutăm noi, dacă dorești, și altă dată...

□

Ceea ce Thomas nu știa, dar totuși intuia, din spiritual său neliniștit, care, fără a-l duce chiar până în pragul depresiei, îi menținea atenția trează; era faptul că, întradevăr, el chiar era „o țintă”, să nu zic chiar „victimă” unui experiment, realizat de-un grup de

psihologi, ce acționau cumva, alături de limitele legii, de care nu avea habar, deși le bănuia. În spatele acestei mașinații, erau desigur, interese puternice, de care nu este cazul să ne ocupăm aici. Într-adevăr, „ceva” sau „cineva” îi urmărea atent mișcările. Se infiltra aproape nevăzut prin apropierea lui, nota cu grijă ce era – sau numai se credea ce este – semnificativ despre persoana lui și tot ceea ce făcea. Această entitate putea lua forme diverse, unele vizibile, altele mult mai puțin. Uneori se asemena unei minuscule insecte, reale sau chiar artificiale, care se infiltra printre perdele, prin colțuri nebănuite, în imediata lui apropiere, de unde înregistra atent imagini, priviri, chiar șoapte, fragmente de expresii pe care le mai scăpa uneori, așa în treacăt, etc....

Aceste informații mărunte, ce se acumulau, luau drumul unor „Centre de înregistrare și prelucrare” special amenajate în acest scop.

Thomas, cam bănuia ceva despre această continuă supraveghere, dar nu o lua în seamă prea serios. Nici nu prea avea de ce, căci nu vedea de cine și de ce ar trebui să se ferească. Oricum, el nu se știa vinovat față de nimeni cu nimic, nu se amesteca de loc în treburile celor puternici, și – cel puțin până recent – a fost lăsat în pacea lui. Totuși, de la un timp, această continuă observare îl cam pune pe gânduri. Cum, cine și de ce să aibă ceva împotriva lui? Este adevărat, era doar un mic pion dintr-o partidă mult mai complicată... Iar jocul acele avea mize mari de care n-avea cum să fie conștient acum.

Într-un sfârșit, se hotărî să schimbe ceva din viața lui. Era decis să iasă din oraș, să facă o mică excursie undeva, unde să nu mai știe nimeni și nimic de el, să fie singur doar cu natura ideală. Dar unde s-o găsească? Oriunde ar privi, în micul său ecran, vedea doar locuri mult vizitate de turiști, ori de oameni de afaceri apatici și plictisiți, de grupe de sportivi în căutare de ceva senzații tari, de cei cu banii adunați în conturi bancare, de multe generații suprapuse. Un biet student ca el, pasionat de psiho-sociologie urbană, pe unde ar putea găsi ceva interesant? La cine să afle un sfat bun, dacă nu tot la vechiul său amic, Docențian.

Îl căută la telefon, dar nu avu noroc să dea atunci de el. Și-acela, probabil, se baricada acum, voind și el să-și protejeze intimitatea. Avea tocmai atunci – se pare, – în lucru un proiect pe care voia să-l termine la timp, așa că prefera – pentru o vreme cel puțin – să se facă dispărut din peisaj. Alternativă nu găsea pentru moment... Așa că reveni la aparat. Roti la întâmplare imaginea cu globul pământesc, ca într-un atlas geografic original. Se amuză privind șoseaua șerpuindă, cu trecea prin podișuri ocolind orașele mai mari, de-a lungul unui fluviu cu insule ciudate, trecu peste un pod boltit, rămas din alte vremuri... se pare că urca spre un castel medieval. De sus, privind acoperișul crenelat cu turnulețe, la mijloc văzu o curte interioară ce-avea în centrul ei o fântână. Mai mult ca sigur că era împodobită cu mici statui în stil baroc, contorsionat, ce nu se prea vedea din înălțime. Pe vremurile vechi acolo se țineau desigur, adunări în care „minesingerii” cântau acompaniindu-se cu o lăută în timp ce un rapsod spunea mulțimii adunate legende lungi versificate... Despre vreun cavaler, desigur, purtând nume vestite pentru acel loc. Istorisea despre isprăvi de necrezut care acum, în cazul că nu ne plictisesc de moarte, ne par a fi – sincer vorbind, – nițel naive.

Azi vremurile totuși, s-au mai schimbat, dar nu atât de mult precum am vrea să credem. Desigur, unii dintre noi ar dori să le și retrăim, dar nu mai e posibil. Azi timpul nostru, așa cum este, îmbucătățit de multe mărunțișuri de tot felul, ne tot solicită pentru activități de tip minor. Dacă ieșim din ritmul trepidant pe care noi, sau viața, ni-l impun, riscăm să pierdem tot ce am acumulat. Dar nu abandonăm...

Și totuși, pe undeva, nebănuite de nimeni, primejdiile se tot adunau. În ce fel, uite că nu se poate acum preciza, dar apăsarea aceasta psihică este prezentă peste tot. Nu e atât de evidentă ca-n vremurile de demult, dar ar fi imprudent din partea noastră să ne prefacem că ele nici nu ar exista... Un fenomen ce trece aparent neobservat, dar totuși, sesizabil pentru un ins cu simț atât de fin al intuirii atmosferei sociopsihice din jurul său, precum era Thomas al nostru atunci.

Nemulțumindu-se cu ce îi indica micul ecran și, pentru a se mai elibera de-acea infinitezimală apăsare nervoasă, voind să facă abstracție de ea, își căută refugiul momentan într-o lectură. Scoase din raft un prim volum de versuri care-i ieși în cale. Citi neatent câteva strofe din ea apoi, închise cartea cu-n gest decis punând-o încet la locul ei. Lectura nu îi aduse nici-un fel de ajutor. Ea conținea cu totul altceva decât dorise el, ori ce anume simțea că ar fi avut atunci nevoie. Dar, este foarte probabil că așa și trebuia să i se întâmple. Lectura unei adevărate poezii nu-i făurită numai pentru a mai pansa răni psihice, din zona cea mai apropiată a existenței. Lucrurile erau desigur, mult mai complexe, dar nu era tocmai atunci momentul potrivit să se adâncească în meditații asupra unor teme de ordin supranatural. Era cu mult mai simplu să privească în jurul său. Dar nu vedea decât o suprafață subțire a realității. Prea mult sau prea puțin?... Desigur, mult insuficient pentru a înțelege mai bine ceea ce el voia.

Ieși în fine, din micul apartament. Se hotărî să caute un loc prielnic, dar unul potrivit pentru a contempla o priveliște sugestivă care să-i ofere o perspectivă mai bună a ceea ce avea în gând să acționeze pe mari departe. Nu putea fi, în nici un fel, mulțumit cu ce realizase până atunci și-i trebuia neapărat o schimbare de perspectivă. Dar nu avea unde să o găsească în acel moment. Totul îi părea atât de cunoscut, atât de banal, de cenușiu. Desigur, doar o impresie subiectivă căci, dacă ar fi știut mai bine la ce să se gândească, ar fi găsit cu siguranță.

Urcă lent treptele unei scări de piatră săpate-n panta unui deal din apropierea clădirii unde locuia pe atunci. Perspectiva se modifica pentru el, pe măsură ce urca iar priveliștea îi părea mereu mai fascinantă. Clădirile orașului se micșorau încet, cerul i se părea din ce în ce tot mai apropiat.

Avea acum senzația bizară că a intrat într-un univers cu totul diferit, deși era mereu același. I se părea că tot ce vede în jurul său se distorsiona, de parcă l-ar fi privit printr-un cristal de sticlă groasă.

Totuși urca, urca mereu, pășind mai apăsător. Se-opri o clipă gâfâind ușor. Se așeză în fine, comod, pe-o bancă albă abia, abia trăgându-și răsuflarea. Privi în sus, spre creasta dealului împodobit cu fel de fel de plante tropicale. Panouri albe, de metal strălucitor închipuiau acolo sus, un nume, i se păru că este chiar al lui, dar nu, era doar o iluzie fugară. De ce anume să nu-i dea crezare? Să-și vadă propriul chip lăbărțat acolo, pe un deal imens, ce altceva și-ar mai putea dori în viață? Desigur, cu totul altceva era pe-acolo, un nume faimos desigur. Nu era un oraș, nu o simplă lozincă cu fraze umflăte, fără sens, nu chipul unui om de stat de care nici nu-ți vine să-ți aduci aminte de el nici în coșmarul cel mai cumplit. Era acolo, din litere gigantice montat, un nume imposibil de pronunțat, un studio de filme, faimos în alte timpuri, sau poate altceva, vreo firmă comercială, cine mai știe ce?

Oh nu, mai bine își închipuie că-i numai numele său acolo pus, așa, ca să rămâie pe vecie... Simți atunci cum crește-n sine, din adâncuri, senzația unei măreții de nedescris. Oh, desigur, nu era adevărat nimic din ceea ce el și-a imaginat dar, de ce să nu se

iluzioneze că ar fi autentică viziunea asta, chiar dacă numai pentru el? Că n-o fi el atât de idiot, să o divulge cuiva... să creadă acela despre el că a ajuns să fie obsedat de-o glorie nemeritată, dar de ce nu, la urma urmei? Oricum nu se va ști nimic despre această viziune, va rămâne numai secretul lui neprețuit...

Deșartă glorie, fără nici un temei legal... Doar știe foarte bine că nu-a realizat nimic serios în lumea asta, că nu a fost cunoscut decât în micul său cerc de prieteni apropiați... Și de familia sa, desigur... Nu e destul?... Ce-i trebuia mai mult? Și totuși...

Destul cu gândurile mari. Hai sus, să urce dealul împădurit... urcă mereu, trecu de capătul aleii pietruite și o luă pe-o cărare-ngustă, printre brazi. Apoi dădu de stânci, în fine, ajunse aproape de vârf și se opri lângă intrarea într-o peșteră amenajată destul de spațios, pentru turiști probabil, fiind pe-acolo și un restaurant de lux.

Era închis acum. Thomas deschise ușa grea de fier și coborî încet, încet, dorind din curiozitate, să vadă unde va ajunge-acolo... Văzu numai trepte coborând. Doar trepte și un perete cenușiu. O atmosferă smbră, cu totul diferită de ce-a lăsat acolo sus, în vârf de deal.

□

Pașii îl duceau, pe nesimțite, spre un tărâm necunoscut. Nu era încă prea conștient de acest lucru. Pereții zgrumțuroși, de un cenușiu închis nu-i prea dădeau speranțe, dar nici un fel de teamă încă nu-i era. Aparent, nici n-ar avea de ce să-i fie frică, o scară coborând spre un beci sau o tavernă, ca multe altele în acel preabinecunoscut oraș. Totuși, tăcerea absolută care-i apăsa timpanele parcă ar fi trebuit să-i dea de gândit. Dar încă nu... Apoi, fără să știe cum, observă că pereții de ciment au fost înlocuiți de simplu pământ, pentru ca mai apoi, să devină stâncă dură, de granit. Parcă ar fi ajuns într-o galerie de mină, dar aerul nu era încă atât de apăsător. Treptele păreau a fi mereu mai rotunjite de vreme, mai puțin cizelate de mâna omului, ceea ce – dacă ar fi fost mai atent, - poate ar fi trebuit să-l facă să fie mai atent.

Gândul i se ducea departe, fără să se preocupe, coborând treptele într-una. În mod normal ar fi trebuit să ajungă deja, poate într-un bar, într-un restaurant sau cine mai știe unde. Dar cobora mereu așa, fără să știe unde va ajunge... Poate că – dacă s-ar fi gândit ceva mai mult – ar fi fost surprins să constate că timpul s-a scurs destul de mult, că era cazul să fi ajuns deja într-un loc cât de cât amenajat. Dar nu...

Se opri totuși, cuprins de osteneală. Se lăsă pe o treaptă, încercă să-și găsească un locșor cât mai comod, nu prea reuși, în fine, închise ochii și renunță la tot. Era deja epuizat de urcuș, de întuneric și de pașii făcuți cu fereală, să nu se prăbușească cumva. Ce mai avea de așteptat acum? Nici nu avea destulă forță ca să-și adune gândurile.

Asta până în momentul când îi veni în minte o hotărâre bruscă: „Ce-i asta, de ce m-am oprit aici? Ce, chiar s[ă] nu mai am nici o șansă, de ce să mor așa?... Poate că totuși... Ar trebui să...”

Până să-și termine de rostit gândul se și ridică... Dar, cuprins de o slăbiciune neașteptată, se lăsă la loc. Nu mai putea... Era convins acum că n-are nici un rost de a mai încerca a ieși de-acolo, și nu-și mai dădea bine seama din ce cauză, dar simți așa, o dorință imperioasă de-a renunța la tot. De-a se lăsa dus de curent, de-a nu se mai implica... Ce rost ar mai avea pentru el?

Apoi s-a lăsat dus de imaginație. Poate a început să și halucineze, sau poată că totul era aieveja, cine să mai știe? Putea să afirme că ar auzi ceva departe, ca un murmur nedeslușit, ceva ca o chemare sau litanie ori... Ori chiar nimic să fie? Poate că așa își

imaginase el de mult de tot, din frageda-i copilărie, că i-ar fi venit sfârșitul... Poate, dar nu putea fi prea sigur de asta pentru că... Îi era greu, foarte greu să-și adune ideile...

Îi veneau totuși, în gând, poate chiar și cu fragmente de imagini vizuale, fragmente de amintiri... De demult, sau nu chiar atât de îndepărtate în timp... Poate chipuri de-a cuiva iubit, părinți, poate un frate dispărut... Nu mai știa să distingă bine... poate fragmente de întâmplări, dar numai fragmente disperate, fără să aibă totuși un sfârșit al lor... Sau, mai precis o undă muzicală, o melodie care se înfiripă, și se dezvoltă pentru a se repeta apoi obsesiv, insinuant... Nici nu-și mai amintea de unde anume ar veni această melodie, nici vreo importanță prea mare nu mai avea acum... Pentru moment totuși, bine că creierul său istovit avea de ce să se agațe pentru moment...

Dar, de unde avea să știe dacă nu cumva chiar exista această melodie, dar era cântată sau numai fredonată de cineva?... De către cine, de unde, din ce direcție? Nu s-ar putea spune acum...

Se auzea numai ca o adiere, ceva monoton, insinuant, extenuant... Ceva morbid, un nu știu ce ton jalnic, apăsător, ca o litanie prevestind nefericiri... Sau un fel de bocet îndepărtat. Mai mult ca sigur, presupun că era doar o iluzie la fel ca orișicare alta. Nici nu era prea sigur dacă ar mai putea distinge realitatea de iluzie. Așa se întâmplă când realitatea însăși devine iluzorie. Ceea ce, uneori, se mai poate întâmpla...

Thomas simți atunci dorința de a se ridica din nou. Chiar încercă. Fără prea mult succes. Gândi că numai oboseala o fi de vină. Sau stress-ul acela mult prea prelungit. Ce altceva? Da, întunericul din jur, tăcerea absolută senzația de vid, de claustrare. Cu ce-a greșit? Bine-nțeles, cu incredibila sa imprudență. Ce i-a venit, așa, ca din senin, să intre în această hrubă întunecoasă, în care – normal vorbind – nu prea avea ce căuta. Și totuși... Probabil, doar spiritul de aventură înnăscut. Sau numai curiozitatea de a ști ce se întâmplă dincolo de ce-i vizibil... Sau poate visul, dorul de necunoscut? ...

Dar corul acela jalnic, ritmic, de unde-i vine oare în auz? Din adâncimea pământului, ori din adâncul sufletului său? Cu ultimele forțe se ridică. Porni prudent, spre locul de unde i se părea că se aude acel cântec monoton. Dar lucru curios, pe măsură ce înainta pe treptele tot mai abrupte înspre adânc, melodia aceea parcă se stingea încet. Până la dispariție ei totală aproape...

- „Ce se întâmplă, pier, nu pier? Mai are importanță? Dacă așa mi-a fost, pe semne scris, să mi se-ntâmpale tocmai mie?... Dar dacă, totuși, soarta mea e alta?... Dacă mă-nșel cumva, chiar cine poate ca să-mi spună?... “

Nu-i de crezut să mi se-ntâmpale așa ceva tocmai acum, când, iată doar voiam așa, să ies într-o plimbare simplă, în mijlocul naturii-mbătătoare... Nu cred că asta aș voi să spun... Doar dacă trebuie să umblu acum prin beznă, să mă rătăcesc... Unde ajung?...”

Gândind astfel, mai logic, mai aiurea, sărmanul Thomas încerca să înțeleagă. Dacă era ceva de înțeles aici... Simțea doar o anxietate, care încă nu a ajuns la stadiul de deprimare, care îl împiedeca să raționeze cum ar fi trebuit. Dar, dincolo de asta, în inconștientul său ascuns, simțea o forță, din ce în ce mai intensă, care părea să-l copleșească. Era oare chiar fără de speranță? Poate că da, poate că nu? Cine să-i poată spune?

Stând așa, cu ochii închiși, i se păru că vede, cu ochii minții sale, probabil, ceva unduitor, ca un fel de șarpe negru. Dar nu, nu era numai unul, erau mai mulți, nu, nu erau de fapt, „șerpi“, erau tentacule, erau tentacule lungi în jurul unei meduze – cum o imaginau anticii – sau, de ce nu, - un fel de caracatiță cu brațe lungi și mișcătoare, ori

poate un Kalmar uriaș... Dar nu, e numai o fantezie de-a lui, iscată din nu știu ce ungher al imaginației sale aprinse... Sau totuși să fi fost ceva aieva? Anume ce?

- „Ehe, să-ți spun acum, nu-i greu, dar nu vei înțelege... oricum nu înțelegi nimic, că n-ai cu ce... ești un ceva cu totul nesemnificativ pe plan universal... De ce-mi pierd vremea cu tine acum? Tot n-are nici un rost... Să-ți mai explic? Ce oare? Doar vei afla, nu prea târziu... Sau prea târziu să fie? ... he, he!”

- „Mi s-a părut c-aud ceva? Ce oare? E numai gândul meu sau poate... să fie oare un mesaj pe care nu pot să mi-l explic? Mai am câteva zile, sau ore de trăit... Mi-așa de greu să mă gândesc la asta... Ce mai aștept?...”

- „Tu chiar aștepti ceva? Ei bine, dorința ta se va-implini curând. Vei regreta apoi această fantezie... Chiar foarte mult, dar dacă asta ți-a fost scris să fie... Așteaptă mai puțin apoi...”

În gândul său se strecurară gânduri sumbre. Era tot mai neliniștit. Un greu miros de fum și de pucioasă părea că se ridică din adâncuri. Un zgomot nedeslușit parcă-l apasă mereu, mereu, tot mai adânc.

Apoi se auziră pași grei, pași apăsați. Se-apropiau de el, venind de nu se știe unde. Îl căutau pe el? Sau poate nu, doar un miraj să fie?

- „Ciudat, cum de mă cutremură un simțământ despre care nici nu știu sigur dacă-i real sau nu? Îmi pare ciudat ce este pe cale să mi se-ntâmples ... de ce anume să mi se-ntâmples tocmai acum? Să nu fie cumva altă iluzie fără nici un suport real, cum mi s-a mai întâmpnat să am de-atâtea dăți? Ori ce pot să mai cred acum?

- „Ehei, ai și ajuns aici? Dar ce, credeai că scapi așa ușor? Nici vorbă, mulți nepricepți ca tine din cei ce caută ce nici nu pot găsi aiurea, s-au prins deja în cursa asta! Și vor plăti-o scump de tot!...”

- Așa să fie oare? De unde știu că nu? Atât e totul de confuz cu mine... Când simt că nu mai am puteri în mine, când am senzația că totul e o simplă prăbușire în abis, fără sfârșit. Când se vor lămuri acestea toate?...

□

Thomas tocmai găsi o peșteră în vârful unui deal, și coborî pe-o scară îngustă, voind – așa din curiozitate - să vadă ce ar putea găsi pe-acolo. Distracția aceasta, se pare că în curând îl va costa destul de scump. Doar puse pasul treaptă după treaptă, ținându-se prudent, de un perete. Până ce, pe neașteptate, se pomenit luat de sus de doi indivizi atletici care, – ținându-l strâns de brațe, au început să îl lovească dur, până simți că-și pierde cunoștința. Nu reuși să-și dea prea bine seama ce se întâmplă cu el. Se lăsă purtat ca-n transă pe coridoare întortochiate până nu mai știu nimic. A leșinat pesemne.

Se trezi într-un târziu, într-o hrubă umedă, urât mirositoare, cu o atmosferă înecăcioasă, în semiobscuritate. Încercă să se ridice, cu greu, abia reuși să se întoarcă din cauza durerilor ascuțite care-i străbăteau tot trupul. Tăcere adâncă, înfricoșătoare...

„Na! - gândi el – exact asta mi-a mai trebuit! Ce caut eu aici? Cine m-a adus, și mai ales, de ce... Dar mai întâi de toate, voi supraviețui? Nu, nu poate fi adevărat ce se întâmplă, e numai un coșmar, ce nu-l pot conștientiza. Cine ar putea să mă urască astfel, ce am făcut?”

O slăbiciune extremă îl făcu să se înfunde iarăși în întuneric. Când își mai reveni, găsi pe lângă el acolo, o farfurie de metal cu ceva terci, din ce anume n-a prea înțeles, oricum ceva să își astâmpere foamea cumva și să mai prindă în puteri. Cum tot nu

înțelegea bine ce se petrece cu el, nu-i rămânea decât să aștepte... Încercă să-și adune gândurile. Nu prea reuși.

De undeva de la distanță, din adâncimi îndepărtate se auzea ceva, ca un fel de bocet lugubru, întrerupt din când în când, de zgomote sacadate. Nu putea să-și imagineze ce anume era acolo. Din ce în ce mai pesimist, a înțeles doar atât, că e un prizonier fără scăpare și că s-a cam terminat cu el, dar refuza totuși, să accepte o asemenea soartă. Ce mai putea să facă? Să evadeze cumva? Exclus, nici nu vedea pe unde...

Nu peste mult auzi zgomot de pași apropiindu-se de locul său. Pași grei, pași înfundați... Apoi o bufnitură-n ușă, urmată de un un răget strident. De ce să fie vorba? Nu reuși să înțeleagă prea mult deoarece... Cu-n scârțâit prelung, cu-n geamăt de metal, ușa, în fine s-a deschis. Intră ceva ce n-aș putea descrie. Părea să fie un personaj mascat, un ins în armuri negre, fără chip.

Creatura hidoasă îl înhăță brutal pe Tom, apoi cu gesturi ferme îl împinse dealungul galeriei negre, prăfuite. În sufletul lui Tom, nu pot să precizez ce se petrece, dar bănuiesc... probabil, mai crede că se află în plin coșmar, și poate că nici nu e prea departe de adevăr. Nu pot să știu.

- „Hrra! Hai mișcă, nu mai sta! Ai stat destul, acuma umblă... Mișcă mai repede, nu sta, că altfel... Hâh! Mai repede, nu sta!...”

Și loviturile intense, curgeau mereu... În fața lui era format deja un lanț de prizonieri care trăgându-și anevoie suflarea, mergeau încet, parcă târându-se în marș forțat. Părea un nesfârșit șirag de furnici împletecindu-și pașii prin mocirloasele hârtoape.

Erau voinici, vânjoși, brutali, acei care-i mânau prin coridoare. Aveau pe față măști întunecate, sau poate nici nu erau măști, așa e era chipul lor chipul hidos, de câini, căpcâni sau căpcăuni, cum se mai scrie prin vechile povești. Dar biciul lor ustură greu, ca trăsnete de foc încins.

- „Or fi adevărați, gândi la un moment Thomas cel chinuit, or fi ființe vii, năluci, sau tot ce văd în fața mea nu e decât un vis urât, doar un coșmar, imaginat de mine însumi... Dar totuși, cum de mai trăiesc?...”

Acum șirul imens de robi înlănțuiți ajunse la o scară pietruită, cu treptele abrupte care-i puneau la grea-ncercare echilibrul. Mergeau un timp așa, fără-ncetare, apoi iar coborau spre un infern necunoscut.

Thomas mergea mecanic, obosit. Nu-și mai simțea nici brațe, nici picioare, mișca mecanic, fără să-și mai bată capul să înțeleagă ceva... Era cu totul toropit, și de căldura infernală din tunel, și de mizeria din jur și de mirosul de sulf, înecăcios...Părea să fi nimerit în ceva asemănător cu o mină, sau cu o carieră de piatră, sau de sare... nu-și putea imagina... dar înainta mecanic, contopindu-și pașii cu pașii celorlalți din fața și din urma sa.

De undeva, din mare departe, i se păru că aude un zgomot surd, un fel de șuierat, sau sforăit greoi. Părea să se fi adunat acolo mulțime de burdufuri ce răsufiau un gaz otrăvitor, puse probabil, în mișcare, de un sistem de pompe având o forță înfricoșătoare. Ce ar putea să fie acolo? Nu își imagina... Iar cei din jurul său nu păreau de fel să fie curioși să afle... Încercă, într-un sfârșit, să intre în vorbă cu unul dintre prizonierii din apropierea sa. Nu reuși, acela nici măcar nu îi răspunse. De teamă poate, sau de deprimare, mai știe cineva?

Începu să își imagineze tot felul de scenarii, unul mai fantasmagoric decât celălalt, dar toate fără nici un fel de legătură cu realitatea... Realitate? Asta-i realitate? Decât așa, mai bine nimic, NIMICUL!...

Dar atunci, de ce oare nimeni nu protesta, de ce nimeni nu îndrăznește măcar să-și înalțe privirea, ori să crâcnească măcar ceva? Oare toți cei se aflau în jurul său atunci simțeau ce simțea el? Ori poate s-au obișnuit atât de mult cu situația că nu le mai păsa de nimic? Totuși, cum de-au ajuns aici? În ce împrejurări? Va exista cumva scăpare din acest infern? Dar când, Dumnezeuule, când?! În ce fel?... Nici un răspuns, doar răgete, urlete și suspine în jurul său. O jale de neînchipuit... un lugubru simțământ de zădărnicie...

Într-un sfârșit, ajunseră în ceva ce părea a fi o încăpere mult mai spațioasă. Din cauza întunericului profund, nici nu i se vedeau limitele. Încercă cât putu, să-și forțeze privirea, să vadă mai bine, dar tot efortul îi era zadarnic. Chiar în fața ochilor săi, se deschidea un hău de întuneric absolut, de parcă ar fi nimerit la poarta infernului... Apoi, ascultând răgetele fără sens, dar care i se păreau a sugera porunci categorice, se întoarse și el, luându-se mecanic după mișcarea celorlalți, spre dreapta sa.

Acum i se părea că vede ceva mai clar. Era ceva ciudat acolo, un fel de monument gigantic, alcătuit din roci în diferite nuanțe de culori stinse, care se înălțau treptat înspre tavan. Părea a fi un fel de plantă ciudată, cu flori mari, și frunze ce se lăsau în jos... Ceva ce semăna și cu o salcie plângătoare. Simți din nou, în adâncul sufletului ceva curios, un amestec de zădărnicie, de deprimare, de jale, dar și ceva care inspira respect, ceva solemn, de o gravă seriozitate... Nu și-o putea explica rațional, dar tocmai despre acțiunea de a gândi rațional, nu se putea vorbi în acele momente deosebit de greu de suportat. La ce anume ar fi servit, asta nu putea ști. Dar măcar, bănuia. Sigur este că era rodul chinului a sute și sute de sclavi care trudeau de multe vremi acolo...

Presupunerea era cât se poate de veridică. La urletele „gardienilor” și la cumplitele lovituri de bici, gloata se supuse fără nici o crâcnire, ca apoi - ca într-un adevărat mușuroi de furnici - gloata să se împartă în grupe mici și să se apuce de treabă. Thomas primi și el ceva ce semăna cu o unealtă rudimentară și se începu să care la blocuri de stâncă, la fel ca și nenorociții de lângă el. Se apucă de lucru fără să se mai gândească la nimic. Nici nu i-ar fi folosit la nimic, tot nu l-ar fi ascultat nimeni, și nici altcineva n-ar fi îndrăznit să-i spună ceva... și timpul începu să se scurgă monoton, fără oprire și fără îndurare.

Încăperea în care se afla era înaltă, boltită, cu pereții stâncoși, acoperiți de un praf cenușiu. Aerul era aproape irespirabil. Totuși, lucra înainte, fără nici un gând... În jurul său se auzeau doar zgomote monotone în ritm de tobe și de trăznete de bici. Și siluetele în umbră mișcând mecanic brațe ostenite. Priviri golite de-orice sens. Priviri fără speranță...

Apoi, după un timp nedefinit, un ordin brusc, asuzitor, și gloata istovită de efortul fără oprire, își încetă mișcarea. Un timp, numai, se prăbușiră câțiva nenorociți. Fură luați de-acolo repede și dispărură. În gol. În negrul de neant.

□

Se trezi după o vreme copleșit de dureri și de osteneală. Imagini din viață începură să i se perinde în gând. Scurte secvențe doar. Destul de deprimante. Imagini care de obicei ar fi trebuit să se apropie de vis și feerie... Dar nu... aproape de coșmar. Greu de uitat dar și mai greu de amintit. Când încerca să intre-n ritmul vieții furtunos. Când nu-și găsea încă un sens. Când rățacea prin întâmplări banale...

Când deseori voia să își impună o dorință și se simțea respins, apostrofat fără să știe bine dacă-a greșit sau nu ceva... sau dacă – din nimic - câte-o furtună se stârnea așa de brusc, fără să înțeleagă bine din ce motiv...

Sau când se pomenea deodată agresat fără motiv de alți băieți ce locuiau pe strada sa... Când se iscau războaie între grupări opuse mai știe cineva din ce motiv? Când se lăsa cu plesnituri destul de dure, când trebuia să biruiască în mici încăierări de nu voia ca să rămâie umilit...

O viață plină de restricții și privațiuni, în care trebuia să supraviețuiască într-un context ostil, când izbucneau ca din senin conflicte uitate azi... Atât de dure uneori... Când se pomenea implicat în cele mai variate situații extreme date de luptă pentru existență. Imagini dintr-o existență aproape uitată. Când fugărit de câini înverșunați care-l hăituiau cu colții lor înfricoșători. Știa că nu are altă șansă decât să-i înfrunte. Era și mușcat uneori, dar - nu –ai știa când, după vreme, vindecăt, o lua de la început. Nu-și amintea cine și de ce îl fugăreau astfel, nici nu prea mai are importanță.

Altă dată, în conflict cu cei care-și croiau drum spre ierarhia superioară a grupului. Lupte aspre, iscate din senin. Alternau teama nebună și curajul disperării. Nu era de ales. Pentru orice fleac ce-i asigura supraviețuirea trebuia să se ascundă, să iasă la iveală, să facă față situației, să se confrunte iar și iar.

Momentul de față, când trudea din greu, alături de alți mulți nefericiți, picați în capcană, nu îl luase totuși nepregătit. Sufletește era conștient că mai devreme sau mai târziu, va ajunge iarăi să se confrunte cu hoarde sălbatice, ostile, care-l priveau cu un dispreț ucigător și o ură de nedescris. Nu are nici o importanță decă ceea ce i se întâmpla era drept ori nu, dacă a greșit într-adevăr cu ceva, sau dacă chiar așa trebuiau să se întâmple lucrurile. Știa că e condamnat dacă nu să biruie în luptă, atunci să fie o victimă sigură a celor mai puternici.

Te buia să suporte totul ori să piară. Deocamdată, trebuia numai să reziste. Apoi vom vedea... Asculta aproape indiferent corul monoton al robilor, care, ritmat sau nu, mișca înaintea mașinării infernală. Nu-l mai interesa nimic, trudea într-una. Trudea și răbda, fără să se întrebe la ce bun totul.

Lucra înainte fără nici un gând. Corul monoton și ritmat al celorlalți îl apăseau inconștient. Ca un fel de vrajă... Aproape că nu-l mai auzea. Nici sensul cuvintelor nu îi aungeau la conștiință. Lucra aproape ca un automat. Frenetic. Până când, fără a ști prea bine de ce, efortul acela oarecum mecanic, începu chiar să-i placă. Nu era pea conștient din ce motiv, dar nu-l mai interesa. Parcă un burete cald și umed îi ștergea încet, încet din memorie tot ceea ce mai rămăsese rațional. Putea foarte bine să se lipsească de așa ceva. Era atât de bine să acționeze fără a se mai gândi la nimic... Gemetele înfundate, jeliurile fără de sfârșit ale unora din cei care-l înconjurau i se părură a fi melodii suave, un fel de straniu descântec al desprinderii de cotidian.

- Nu, nu e bine! Se pomeni strigând în subconștientul său... prea devreme te dai pradă unui sfârșit care – poate – nici nu e chiar atât de apropiat. Nu cumva ar mai fi o șansă? Ia să încerc – totuși – să înțeleg ce se petrece cu mine... Poate nici nu este totul atât de târziu...

Repetându-și, fără să-și dea seama de ce – aceste îndemnuri, Thomas crezu că înțelege ceva din cele ce se cânta în jurul său. Un mic număr de cuvinte în repetiție continuă, dar care chiar păreau să aibă și un sens. Când reuși să înțeleagă, adunându-și ultimele puteri, se smulse din rând și se trânti la pământ. Dureri ascuțite, provocate

probabil de ceva ascuțit, îl copleșiră. Nu le luă în seamă. Apoi, se prăbuși într-un întuneric adânc.

Greu se trezi după un lung coșmar. Ce a visat, dacă de vis era vorba, nu se poate concretiza. Era mai degrabă un șir continuu de senzații infernale, o apăsare într-o semiobscuritate chinuitoare. Se ridică încet, privi în jurul său. Nu prea era nimic de văzut. În afara unor vechi ziduri umede, coșcovite. În loc de fereastră, o deschizătură de un negru absolut, din care nu răzbătea decât un aer infect. Miros pestilențial. Tăcere adâncă, apoi, după un huruit greu de interpretat rațional, se auzi din nou acea litanie jalnică, cu care deja a și început să se obișnuiască. Avea senzația că e ținut de podea, că era ca paralizat, nu-și mai simțea nici mâinile, nici picioarele, de parcă ar fi avut butuci de cărbune în locul lor. O apăsare infernală pe frunte. Totuși i se păru că înțelege din nou frânturi din litania aceea jalnică.

- Ehe! Chiar crezi c-ai început să înțelegi ceva? Amarnică greșală. Nici nu încerca măcar, a înțelege e deja prea mult pentru un creier de găină pe care se pare că-l ai acolo sub fruntea ta de nimic! Nu încerca singur să înțelegi ceva că te plesnesc, mă auzi? Cine te crezi?

Cine putea rosti asemenea cuvinte? Thomas se strădui totuși să se ridice puțin să-și dea seama cine-i vorbește. Abia-l recunosc pe unul dintre gardienii aceia cu figură de mască de gaze pe scăfârlie. Aceeași voce răgușită, metalică oarecum.

- Ce vrei să spunei? Îngăimă el cu glas stins.

- Aici se tace, nu se răspunde unui reprezentant al „Marelui Stăpân.” Ai nimerit aici pentru că așa s-a hotărât! Oricum până la jalnica ta stărpire, nu merită nici un effort de a ți se explica ceva. Doar atât, mai ține-te bine, vei crăpa numai când îți va veni rândul. Până atunci, taci și ia aminte!

- La ce?

- Ha!? Îndrăznești a răspunde? Nemernicule, Primește deci!

O lovitură de bici îl fulgeră cumplit. Asta îl trezi de-a binelea la realitate, în pofida durerii ucigătoare. Brusc, începu să raționeze ieșind din toropeală. Nu era de glumă, era prizonierul unor monștri cum nu i s-a mai întâmplat să vadă încă. Dar, chiar în pragul morții, demnitatea îl determină să încerce să reziste. Cu orice preț.

- Cei ca voi, continuă vocea hârâită, aveți cinstea cu totul nemeritată de a servi drept hrană, nu prea grozavă ce-i drept, a „Marelui Stăpân”. Asta va mai rămâne drept singura voastră rațiune de a fi. Dar nu carnea voastră putrezită e prețioasă, ci forța spirituală care a mai rămas în ea. Aceasta trebuie extrasă în întregime din voi, m-ai înțeles? Pentru aceasta trebuie să fiți fericiți! Nu pentru voi, în nici un caz, ci numai și numai întru fericirea și desfătarea „Marelui Stăpân”! Repetă asta, dar numai în gândul tău! Nu vrei! Harșt! Încă o dată! Repetă!...

- Să fim fericiți, dar nu pentru noi, ci numai și numai întru fericirea și desfătarea „Marelui Stăpân”. Abia gândi și-n fine, înțelese: acesta era sensul ascuns al litaniei repetate obsesiv de sutele și sutele de robi care trudeau la înălțarea aceluia uriaș monument de argilă din peștera întunecată. Lucrurile erau clare ca lumina soarelui. Dar nu mai puțin tragice.

Ce se va mai întâmpla cu el? Firesc, căzut într-o cursă a destinului, urma să împărtășească soarta nefericită a atâtor și atâtor oameni loviți de ghinion. O moarte îngrozitoare, în chinuri nesfârșite. Întreaga istorie a umanității este plină de asemenea

scene de coșmar. Se vede că așa le este scris unora să li se întâmple, fără să aibă vreo vină, în afara aceleia de se afla într-un loc și în niște împrejurări nepotrivite.

În unele povești, se mai întâmplă și minuni. Nu chiar în toate. Speranța este singura care totuși, nu moare. Fără speranță n-ar avea rost să mai perseverăm în a lupta. Chiar când această luptă pare, chiar și este, fără nici un fel de sorți de izbândă. Adevărații eroi, cei mai mulți neștiuți, continuă să lupte chiar împotriva evidenței.

Thomas nu era totuși în stare de asemenea gânduri abstracte. Era preocupat – firesc – să supraviețuiască. Cum? Cum va putea desigur. Alături de ceilalți, nu se știe câte sute, sau mii?... de nefericiți care-și târau existența în acea hrubă.

Și veni și momentul greu; al celei mai mari încercări. Împinși înaintea unei gropi din care ieșeau brațele cu mii de ventuze ale unui... să-i zicem calmar uriaș. Brațele acelea se agitau prin aerul apăsător și, din când în când, îi agățau pe nenorociții din rând, trântindu-i fără menajamente la pământ. Unul dintre brațe îl apucă strâns și pe Thomas. Simți o înțepătură ascuțită. O durere fără margini, apoi simți că amortește. O voce din spatele său răcni răgușit:

- Exprimă-ți bucuria în gând, afurisenie ce ești! Ce, vrei să ne indispui Stăpânul!? Crapă naibii, dacă nu rezisti, dar fii fericit! Pentru gloria și fericirea...

Nu reuși să înțeleagă mai mult fiind copleșit de o slăbiciune extremă după care se prăbuși în întuneric.

□

- „Trezește-te. Hei, trezește-te, n-auzi? Destul cu leneveala!... Avem de lucru!” Încet, încet Thomas își reveni din leșin. Deși simțea durere în tot corpul, în mod ciudat, nu se mai simți atât de ostenit. Se ridică cu greu, apoi, făcând eforturi aproape supraomenești, reintră în rând.

Lucrul la monumentul acela gigantic și hidos continua fără oprire. Cu gesturi mecanice, începu să care mai departe la bolovani. Era parcă lipsit de orice voință și rațiune. Apoi, încet încet, începu să-i dea seama de situație. Întreaga sa viață i se păru a se opri undeva într-o înfundătură. Nici nu-și dădea prea multă osteneală să înțeleagă, un lucru care se vădea a fi evident: „fără nici o speranță...” Apoi, brusc, începu să-l frământa un gând obsesiv: „Adică, ce e asta? De ce trebuie să suferim atât? Ce este cu fiara asta diabolică, de unde a apărut aici? Ce vrea cu noi...”

Se uită mai atent la colegul său de suferință din stânga sa, care părea că nu se mai oprește din cărat bolovani. Gardienii păreau să se fi retras mai departe. „Hei omule!” Făcu el șoptit. „Mai rezisti?” „Lasă-mă în pace!” Făcu acela morocănos. „Nu vezi că sunt concentrat acum? Numai fericirea Marelui Stăpân contează acum. Vezi-ți de chinul tău!”

Șocat, Thomas nu-i răspunse. Oare chiar atât de dezumanizat a ajuns acel rob al efortului mecanic? Chiar își dorește moartea atât de mult încât a ajuns să-și adore călăul? Ciudat lucru... Dar nu poate fi adevărat așa ceva. Imposibil. Încercă să-l abordeze pe omul din cealaltă parte, pe care chiar păru să-l recunoască din vedere.

- „Hei, omule chinuit! Crezi că e bine ce se întâmplă cu noi?”

- „Cum Dumnezeu să fie bine? Vezi că ne paște sfârșitul. Când mă gândesc că această fiară uriașă mi-a fost o vreme un animal de companie... Era chiar simpatic monstrulețul, făcea tot ce-i porunceam. Era docil... Acum...”

- „Acum a ajuns să neucidă... Te recunosc, dacă văd bine... Nu ești cumva... Baldar?!”

- „Ai ghicit bine, dragă Tom, chiar eu sunt... dacă mai sunt... Afurisitul acela de Devoll, numai el m-a procopsit cu dihania asta... pretindea că-mi vrea binele, că mă ajută să devin cel mai puternic om din lumea asta dacă-i urmez tratamentul. L-am ascultat și iată unde am ajuns... Acum totul s-a dus pe râpă.. Nu-mi rămâne decât să-mi suport soarta. Asta mi-a trebuit, asta am aflat! Să ții bine minte ce-ți spun!”

- „Nu vorbi mai mult, fii atent că se apropie zbirul acela de noi. Mai vorbim pe urmă, dacă se va mai putea...”

- Îl văd... Mai dă-l afuriseniei de dobitoc... Atât de îngâmfat că ai crede că chiar el e Stăpânul Universului... Și nu-i decât un biet neghiob, slugarnic ca toți ceilalți... Să mai prind puteri, l-aș strivi ca pe o gănganie... La fel ca și fiara aceea nesățioasă, lipsită de creier care-l comandă...

- Cum poți vorbi așa? Nu vezi că suntem cu toții robii acelei cumplite dihanii? Ne numărăm zilele, poate chiar clipele câte le mai avem de trăit pe aici... dacă le vom mai apuca și pe acelea...

- Asta s-o crezi tu! Puterea acestor fiare nu-i chiar atât de uriașă cum ți se pare. Eu sunt cel mai în măsură să știu. Așteaptă și vei vedea...

- Hrrr! Ce îndrăzniți să șopocăiți voi de colo! Cine v-a permis să deschideți gura! Harșt!...

- Oh!... Nu mai rezist! Cred că voi pieri!...

- Care-i problema ta? Te doare? Mai rabdă! – îi șopti Baldar lui Thomas care se încovoia răzbit de suferință. - Nici o durere nu-i chiar atât de insuportabilă precum ți se pare! E o impresie numai!... mai rabdă și vei vedea că tot noi vom birui până la urmă... Dar, adevărat, e bine să fim prudenți, vrăjmașii nu trebuie să-și dea seama de asta... Să mai așteptăm...

Și în ziua aceea, nu mai avură ocazia să discute. Lucrul la monumentul acela hidos, care încet, încet începea să-și facă simțită prezența în peșteră, măcar în trăsăturile sale esențiale, continua mecanic, fără oprire, fără răgaz. Istoviți, oamenii abia se țineau în picioare. Thomas, pe care întâlnirea neașteptată cu vechiul său amic, Baldar, l-a făcut să-și recapete vigoarea de odinioară, rămase adâncit în gânduri grele. Începea să vadă lucrurile într-o altă lumină, cu totul neobișnuită. Nu se mai simțea singur, pierdut în adâncul aceluia iad înăbușitor. Simțea că totuși, pe undeva, trebuie să existe și o ieșire din acel infern. Dar care?

Privind mai atent înspre frații lui de suferință constată ceva aproape înduioșător. Cei mai mulți dintre robi, manifestau o supunere totală la chinuri, cuprinși fiind de un fel de resemnare cu soarta ce li s-a hărăzit, cu totul neverosimilă în condițiile date. Păreau chiar mulțumiți cu fărâma de existență care le-a mai rămas. Le primeau chiar cu un fel de bucurie de neînțeles. Se convinseseră probabil, că ei înșiși purtau o mare vină pentru că Marele Stăpân a ajuns a fi nemulțumit de ei, și făceau tot ce le stătea în putere spre a-l mulțumi. Se străduiau să fie cu adevărat fericiți că au ocazia să participe, așa în felul lor, la bucuria și fericirea fiarei fără chip, care urma – nu peste multă vreme – să-i anihileze.

Alții, dimpotrivă, păreau cuprinși de o deprimare absolută. Nu mai aveau nădejde în nimic, li se părea întreaga viață parcursă până acum ca o imensă greșală de care nici măcar nu se simțeau vinovați. Le părea rău că mai există pe lumea asta, că n-au pierit încă de la naștere și că erau nevoiți să suporte acest coșmar infernal cu care n-ar fi trebuit de fel să aibă de-a face. Unii încercau, fără prea mult succes, să-și pună capăt zilelor, înainte ca Fiara aceea fără nume să-i înfulece în chinuri de neimaginat. Câțiva, mai ingenioși, chiar și

izbuteau să termine cu viața, ceea ce-i făcea pe temniceri să urle cuprinși de o furie neputincioasă. Pentru ei, a-l frustra pe Stăpânul cel Măreț de o porție de vitalitate strict necesară, li se părea a fi o ofensă de nesuportat, o jignire de neiertat, care trebuia imediat plătită cu suferința sporită a celorlalți. Suferința care era imediat livrată fără nici o întârziere.

Cei care, stăpânindu-și mânia în adâncul sufletului, se străduiau să reziste sufletește coșmarului, și să înfrunte nedreptatea erau totuși puțini, foarte puțini. Aproape că nu se mai simțeau în conglomeratul acela uman care se zbătea în adâncă depresie morală și disperare fără de sfârșit. Dar totuși, existau și din aceștia care - mai devreme sau mai târziu - aveau să-și manifeste voința și credința în mântuire. Thomas și Baldar erau cei mai hotărâți în acest sens. Numai că – din păcate, voința lor nu prea conta. Încă...

- Ce crezi că-i de făcut? Îl întrebă Thomas pe șoptite pe prietenul său profitând de un moment în care lucrul încetă pentru ca nefericiții aceia să-și poată trage sufletul.

- Puteri interioare aș mai avea, făcu Baldar cu un zâmbet întunecat. Fiara asta, și nu numai ea, și slugile ei infernale, au fiecare câte un punct slab, pe care se poate acționa. Numai că eu singur nu pot face mare lucru. Trebuie trezită și voința celorlalți. Câtă vreme marea majoritate nu are încredere în sine, nu putem face mare lucru.

- Crezi că e posibil? Cum pot afla pe care se poate avea încredere?

- Trebuie încercat. Altă cale nu există. Pot absorbi mânie, voință de a învinge și optimism, dar pentru aceasta e nevoie de mai multă concentrare din partea celor demoralizați. Caută și tu...încearcă...

- Hai să începem cu cei mai apropiați. Uite-l pe cel de aici.

□

Baldar voinicul se dovedea a fi cel mai neînfricat dintre cei înrobiți de Fiară în peștera din adâncuri. Puterea lui, la cea interioară ne referim aici îndeosebi, nu era, nu putea fi infinită. Era totuși singurul în măsură să înfrunte fiara, dar numai în măsura în care ar fi fost capabil să concentreze în sufletul lui voința celorlalți. Dar cum să izbutească dacă marea majoritate a acelor erau demoralizați, înfricoșați, lipsiți de orice speranță? Cum să acționeze când mașinăria infernală se dovedea a fi atât de perfectă? Slugile Fiarei, fiind aparent subumane, erau dotate cu o voință de fier, și o credință fanatică în diabolicul lor conducător. Erau conduse în acțiune de o rațiune rece, neîndurătoare, lipsite fiind de orice sentiment pozitiv. Lăcomia, vanitatea neînfrânată și voința de a avea absolut totul sub control erau singurele lor imbolduri – se le spunem sufletești (dacă s-ar putea vorbi de „suflet” cumva în cazul lor.

Dar Thomas? El era cel mai preocupat să deslușească misterul situației în care se afla. Nu putea accepta ideea ca să se lase cu totul pradă hazardului, voia în primul rând să înțeleagă totul, apoi să acționeze. Desigur, inteligența nu-i lipsea, dar se pare că nu-i era momentan de vreun folos. Se simțea umilit până în adâncul sufletului de imposibilitatea în care se afla de a se opune răului universal, cae se vede că domnea în acel univers întunecat. Avea nevoie de un sprijin sufleteș, și iată, l-a găsit în persoana lui Baldar. Acesta însă, îi cerea imperios să-i implice și pe ceilalți în luptă. Ușor de zis.

Dar ceilalți? Care „ceilalți”? N-a reușit să intre cu adevărat în vorbă cu nici unul din celilalți nefericiți care trudeau alături de ei. Și nu era numai lașitatea, slugărnicia sau teama; era și un fel de resemnare aici, un fel de acceptare tacită și fatalistă a ideii că nu exista nici un fel de speranță de a ieși din acest impas. Aveau, se pare, inoculată în subconștient ideea că totuși, Fiara aceea, oricât de diabolică și blestemată ar părea, era

singura în măsură să le asigure fericirea sufletească, chiar dacă aceasta implica, pe lângă pierderea oricărei demnități umane, și o moarte umilitoare și josnică. Erau se pare, convinși, că jerfa supremă pentru fericirea și măreția Marelui Stăpân, devenise pentru ei scopul ultim al jalnicei lor existențe.

În condițiile acestea, orice gest de eroism le părea a fi nu numai inutil, dar și lipsit de rațiune. Erau tentați să-l considere pe acela care ar afirma că Fiara este cu adevărat Răul Suprem, un trădător al celei mai înalte cauze, un inamic al binelui suprem, care ar trebui să fie imediat predat Fiarei pentru o execuție exemplară. Erau cuprinși de un fel de frenezie a adorației Fiaei, și n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să se opună ei.

- Ce crezi că am mai putea face acum? Îl întrebă Thomas pe furiș pe Baldar, prinzând un moment de răgaz, uite, am vorbit deja cu cel puțin zece prizoieri. Toți m-au sfătuit să tac din gură, să nu îndrăznesc să acționez cumva împotriva Marelui Stăpân dacă nu vreau cumva, răul tuturor. Unii m-au și amenințat că mă predau temnicerilor dacă îndrăznesc să mai zic ceva în acest sens.

- Te înțeleg, spaima și – se pare – dorința de a deveni fericiți în nemurire integrându-se în pânțele Fiarei, le-a luat mințile. Nu ne mai putem baza pe acești fanatici nefericiți.

- Atunci?

- Schimbăm tactica. Dacă nu e cu putință să le stârnim revolta, cel puțin să-i conștientizăm cumva de nefericirea lor. Să-i ajutăm să înțeleagă nefericirea în care se află și să le amplifică, măcar mânia, furia, în sufletul lor chinuit.

- Crezi? Mă îndoiesc. Sau, dacă totuși vom reuși să le pornim furia în suflet, teamă mi-e că vor face asta, dar împotriva noastră. Ne vor considera pe noi vrăjmași. Ai lor, nu numai ai Fiarei care-i chinuiește.

- Este posibil. Ar mai fi, totuși, o cale...

- Te-ai gândit la ceva?

- Cred că da. Poate chiar dintre cei care ne păzesc să găsim un sprijin?

- Nu pot să cred. Chiar ei sunt acei care sunt cei mai fanatici în a ne urgisi!

- Nu sunt așa de sigur. Mai așteptăm...

□

Așteptarea nu a durat prea mult. Thomas și Baldar observară cu oarecare mirare o schimbare semnificativă de comportament a oamenilor care – de la o vreme – păreau să fie cuprinși de o frenezie a lucrului. Monumentul lipsit practic de orice frumusețe, dar având totuși o anume măreție falsă, precum o construcție de butaforie și carton, se înălța mereu mai mult, dând ansamblului arhitectural al peșterii întunecate, o amploare destul de sumbră. Oamenii însă, fără a-i lua în seamă pe temniceri care păreau cuprinși de o stranie letargie, lucrau, lucrau de zor, dornici de a-și manifesta adorația față de Marele Stăpân care – fie vorba între noi – nici nu-i lua măcar în seamă.

Timpu trecea apăsător. Se auzea un cor ritmat, pe o melopee mai mult jalnică decât antrenantă, dar care părea să-i fascineze pe acei nefericiți, cărora orice bucurie sufletească le fusese interzisă de atâta vreme:

- Spre fericirea Marelui Stăpân!... Spre fericirea Marelui Stăpân!...

- Nu ți se pare nimic ciudat? Îi spuse Baldar lui Thomas cu voce tare. Uite-i pe ticăloșii ăștia cu chip de câine de cauciuc. Ce-o fi cu ei? Parcă-s loviți de-o suferință grea...

- Să crape odată, să nu-i mai văd. Ne-au chinuit destul. Dar cu Jivina aceea diabolică ce-o mai fi? O mai vezi?

-Nu, n-o mai văd deloc. Simt numai o duhoare cumplită ieșind din groapa aceea a ei... hai să vedem de ce e vorba.

Dar nu mai reuși să se apropie de groapă. Un murmur tumultuos se auzi, urmat de câte-n țipăt jalnic, chinuit:

- Stăpânii noștri, vaiii! Îngrijitorii noștri respectați... Ce s-a-ntâmplat acum cu ei! Priviți cum zac, abia respiră, Vai, unul a și murit deja!... Veniți, veniți, cine-i mai poate ajuta!?

- Ni s-au îmbolnăvit stăpânii, săriți să-i ajutăm! Mai știe medicină cineva? Un medic, ajutoor!

Atunci, mulțimea buimăcită lăsă pe dată lucrul la monument și începu, care pe unde, s-alerge-n disperare. Părea un mușuroi în care furnicile aleargă ici, și colo, căutând un adăpost, când vreun copil din neatenție, sau poate chiar din răutate, l-a strivit. Uitând cu toții chinurile îndurate, păreau acum, cu-adevărat îndurerați, de parcă abia acum au conștientizat că traversează o tragedie de neînchipuit. Păreau cu toții dezorientați. Apoi, se auzi un strigăt disperat!

- Dar cu Stăpânul nostru cel măreț ce oare s-a întâmplat. Mai știe cineva?

- Stăpânul nostru minunat! Oh, nu-i adevărat, priviți, cum s-a uscat... Ce-a mai rămas din el? Unde e oare măreția lui!

- Oh, Doamne, ce ne facem noi! Murim cu toți alături de el, murim, murim!

Se frământau cuprinși de o durere fără leac, se tăvăleau prin glod, dădeau cu capul de pământ, se jeluiau.

- Ce-i oare de făcut? Se întrebă mirat Thomas privind-i pe foștii prizonieri, cu totul incapabili să înțeleagă un lucru atât de evident; coșmarul lor, care părea să nu se mai sfârșească, iată cum în mod miraculos, s-a isprăvit. Numai că nu voiau să recunoască evidența.

- Păcat că s-a sfârșit așa, oftă Baldar privind-i compătimitor. Mă pregăteam de luptă grea! Aveam de gând să lupt cu disperare, să-mi dobândesc victoria și gloria printr-o cumplită înfruntare. Mă simt atât de dezolat... Dezamăgit...

- Ar fi ceva acum cu mult mai important... Hai să găsim ieșirea din infern, să încercăm să-i ajutăm pe-acești nefericiți, să-i scoatem la lumină!

- Dar nu vezi că nu vor!/? Crezi că va fi în stare cineva de-aici să înțeleagă că mai există o speranță pentru ei! Au devenit fanatici, își iubesc călăii...

- Totuși, să încercăm! Atât ne-a mai rămas.

- Au început să stea de vorbă cu bieții nenorociți care se jeluiau, care pe unde , întinși în praf și în noroiul greu al peșterii întunecate. Nici un succes. Toți îi priveau pierduți, fără măcar să-ncerce să-i înțeleagă. Erau cu toții deprimați, fără speranță.

- Nu văd nici progres. Spuse Baldar după ce, în zadar, voi să-ncurajeze pe cei căzuți în disperare. Nu vor să ne asculte. Hai măcar noi, să încercăm să mai găsim scăparea de aici. Vezi, galeria asta urcă, hai pe aici, urmează-mă, poate găsim, totuși, ieșirea.

N-a fost prea greu să o găsească. Dar, când zări în fine, luminița, se auzi, de undeva, de din adâncim, un huruit sinistru. Pământul se surpa. Când au ieșit la suprafață, nu le venea să creadă că visul acela rău, s-a terminat. Căzură de acord să nu spună nimic din ce s-a întâmplat cu ei, celor de sus. Oricum, nu s-ar găsi nimeni să-i creadă, mai mult, probabil, c-ar fi luați drept bieți nebuni care halucinează, sau poate – și mai rău – niște

drogați. Așa că, s-au gândit că ar fi mult mai bine să-și păstreze taina numai pentru ei. Oricum absența lor, nici n-a fost observată, familiile lor oricum îi cunoșteau aventuroși din fire, iar prietenii, discreți de felul lor, nici nu i-au întrebat măcar pe unde au mai fost de două luni aproape...

□

Undeva, la marginea unei păduri cu arbori mediteraneeni, sub un cer albastru senin, străbătut numai de câțiva norișori diafani, atârnați la o înălțime apropiată de marginea stratosferei, cu obrajii mângâiați de boarea unui vânt abia simțit, sta privind undeva fără o țintă precisă, tânărul Thomas, care părea să fi uitat cu totul de experiența sa terifiantă din peștera subterană a muntelui vulcanic. Așa se întâmplă de obicei cu cei care trec prin încercări aproape de limita pregului suportabilității umane. Uneori, mai ales în somnul profund, mai avusese, în unele timpuri visuri cumplite. Dar, treaz fiind, le dăduse uitării.

Nici Baldar, cel care traversase acel coșmar cu mai mult curaj și stăpânire de sine decât prietenul lui, nu părea a fi prea afectat de cele trăite cu câteva luni mai înainte. Nu se putea afirma că a uitat totul, dar părea a se fi adaptat mai ușor la noile condiții de viață. Ceea ce nu înseamnă că nu se gândea intens la cele petrecute cu el. Căuta să pună în gândul său, cap la cap, cele întâmplate, căutând conexiuni pe care – probabil – le trecuse cu vederea.

Ceea ce-l intriga cel mai mult, era faptul că, din cartea de telefon, dar și din orice înscrisuri oficiale, dispăruse - între timp - orice referire la laboratoarele în care fusese atât de mult implicat, înainte de evenimentele pe care le-am relatat anterior. La un moment dat, mânat de o curiozitate, cu totul de înțeles în cazul său, s-a dus chiar la clădirile unde lucrase - pe vremuri - atâta timp, unde a avut parte și de suferințe greu de suportat, dar și de satisfacții nebănuite. Spre surprinderea sa, clădirile au ajuns - dacă se poate afirma așa ceva - simple ruine, ziduri coșcovite, roase de intemperii, pline de praf și de buruieni. Nici urmă de laboratoare, aparate costisitoare, sau dulapuri pline cu chimicale. Cât despre spitalul în care fusese tratat de nu mai știa ce maladii misterioase, nimic, ba mai mult, clădirile fuseseră între timp și demolate, încât aproape nici fundațiile nu li se mai distingeau.

N-a mai găsit pe nimeni care să-i poată spune ceva despre oamenii sau clădirile în care i-a petrecut pe vremuri atâția ani din viață. După mai multe încercări nereușite de a înțelege ceea ce se petrecuse cu el atunci, hotărî că este mult mai corect, pentru liniștea sa sufletească, să dea uitării totul și să înceapă o altă viață, pornind chiar de la început. Amintindu-și de pasiunile sale pentru biologie, decise să se consacre cu totul acestui domeniu al științei care-l fascinase atât de mult, cândva.

Numai că, iată, se pare că nu-i era dat să scape de trecut. Într-o bună zi, privind neatent la televizor, află o știre care-l puse pe gânduri. Era un comunicat oficial care pomenea despre nu știu ce organizație criminală, scoasă în afara legii, și care – după ce înrobise câteva sute de oameni într-o peșteră subterană din muntele Volcano, supunându-i la chinuri inimaginabile, dându-i pradă unui monstru creat prin mijloace biologice, greu de precizat, și pe care i-au lăsat pradă morții după ce monstrul a fost ucis, nu se știe cum. Se mai amintea acolo că sunt puși sub urmărire generală, doi supraviețuitori ai aceluia dezastru, pentru complicitate la crime și torturi de nesuportat aduse nefericiților prizonieri. S-a anunțat și constituirea unei „Asociații a urmașilor victimelor monstrului de la Muntele Volcano”. Principalul scop al acesteia era prinderea și pedepsirea vinovaților din acest caz. Cum este ușor de imaginat, cei doi presupuși criminali erau - cine alții - decât Baldar și

Thomasai noștri, care în realitate erau, - știm bine - victime, nicidecum complici ai acelor cumpliți criminali. Dar cum să-ți poți dovedi nevinovăția?

În ce-l privește pe Baldar, acesta, luat de iureșul aventurii, habar nu avea ce i se pregătește. Și-a închis telefonul mobil pentru a nu fi abătut din drumul său.

În schimb Thomas, mult mai conformist din fire, a și intrat în panică. Doar se știa cu totul nevinovat. Dar, pentru orice eventualitate, se hotărî să se prezinte din proprie inițiativă tribunalului, convins fiind că-și va rezolva ușor problema dovedindu-și nevinovăția. Evoluția evenimentelor va demonstra că s-a cam înșelat. Nu a luat în calcul meticulozitatea și performanțele birocrăției computerizate.

- D-le comisar, pot ști și eu ce acuzații mi se aduc?

- Nici o problemă, făcu comisarul Watson prezentându-i u dosar voluminos. Acuzația este simplă: ați participat împreună cu un grup de criminalitate organizată la lipsirea de libertate și ucidere din culpă a nu mai puțin de 823 de oameni nevinovați. Și asta cu ajutorul unui monstru clonat pe AND-ul unui calmar uriaș, în interiorul peșterii subterane din muntele Volcano.

- Afirmăția dumneavoastră mi se pare a fi cu totul neverosimilă. Nu contest că abia am reușit să scap cu viață din acel coșmar, dar am fost în calitate de prizonier acolo, o victimă nevinovată, n-am avut nici un fel de relații cu criminalii aceia. Și nici măcar nu păreau a fi ființe omenești.

- Ca să lămurim lucrurile, suntem o instituție serioasă, nu ne permitem să ne jucăm cu destinele oamenilor. Afirmățiile noastre se bazează pe probe indubitabile, luate cu cele mai moderne mijloace de investigație. Totul a fost filmat și înregistrat. Vă prezentăm imediat filmul evenimentelor.

- Și pe un ecran de televizor începură să se deruleze secvențe, foarte realist și expresiv redate, ale evenimentelor petrecute în grotă. Se vedeau acolo șirurile de robi nefericiți trudind la înălțarea monumentului gigantic al „Marelui Stăpân” cu aspect de calmar uriaș. Erau și binecunoscuții călăi, cu biciuri flexibile și măști de cauciuc pe față.

- Iată-i pe tortionari! Chiar acesta m-a lovit!

- Privește mai atent! Îl recunoști?

Imaginea feței cauciucate a monstrului cu bici în mână se mări până acupă tot ecranul.

- Cum vreți să-l recunosc?

- Foarte ușor. Avem posibilitatea să pătrundem cu radițiile aparatului și dincolo de masca de cauciuc. Privește mai atent.

Într-adevăr, dincolo de masca devenită transparentă apăru chiar chipul lui... Thomas, încordat de o furie de neimaginat. Răcnea și-i lovea cu cruzime de nefericiții prizonieri, care abia abia își mai trăgeau sufletul de osteneală.

- Imposibil! E un trucaj ordinar! Nu pot fi eu acela.

- S-o crezi dumneata! AND-ul acelu monstru este chiar al dumitale, probele sunt cât se poate de riguroase. Să nu vă imaginați că veți putea scăpa de consecințele acțiunilor dumneavoastră. criminale.

- Ce pot să mai fac!? Sunt convins că nu e decât o conspirație împotriva mea la mijloc. Cei care au inițiat și condus acțiunea, aceia sunt adevărații criminali.

- Nu rămâne decât să dovediți aceasta. Deocamdată, va trebui să vă angajați niște avocați de prestigiu, să vă plătiți cauțiunea și apoi să vă probați nevinovăția. Dacă veți reuși, suntem primii care să vă felicităm. Până atunci, rămâneți sub observație. Aveți

termen de două luni, până la următoarea întrevedere cu noi, ca să ne convingeți cu probe credibile că nu sunteți implicat în acele crime oribile. Nu încercați să vă pierdeți urma, vă asigur că este imposibil, brațul justiției vă va ajunge peste tot.

- Pot pleca apoi?

- Desigur. Dar vă prezentați la termenul stabilit. Vă salut!

- Cu respect.

□

„Ce năpastă o mai fi și asta?” – făcu Thomas în gândul său. „Când mă obișnuisem cu ideea că am scăpat definitiv de umbrele trecutului, iată că acestea se țin scai de mine. Credeam că le-am uitat definitiv... Așa se întâmplă câteodată în viață; să nu te poți desprinde de un anume trecut, pe care degeaba încerci să ți-l ștergi definitiv din amintire. Se ascunde undeva în adâncurile subconștientului și – nu se știe cum – deodată apare, ca o stafie, să-ți otrăvească zilele. Și nu găsesc nici o cale de ieșire din această afurisită de înfundătură.

Măcar dacă aș fi cu adevărat vinovat de ceva! Dar nu-mi amintesc să fi greșit cu nimic. N-am făcut nici un rău nimănui, de unde această năpastă. Cum pot să dovedesc ceva ce nu am făcut? Normal ar fi să dovedească ei? Dar cum să lupți cu înșelăciunea, cu reaua credință a unora care nu vor să renunțe, cu nici un preț, la ce și-au pus în gând. Desigur, formal, imaginea aceea din fotografie corespunde realității, dar este evident că e vorba numai de un trucaj, și nici măcar dintre cele mai reușite. Cum l-or fi făcut?... Dar nu, nu poate fi adevărat, este numai un coșmar ce mi se întâmplă... de-ar fi numai așa... ar dacă... Dacă totuși, voi fi fost chiar eu acolo și acum nu-mi amintesc... Să fie vorba de o amnezie a mea, care mă chinuiește astfel? Să fi participat cu adevărat la acele întâmplări îngrozitoare și eu să nu știu acum nimic? Cum e posibil? Nu-mi explic... Cum să-mi explic ceea ce nu poate fi explicat? Ei bine, mai mult ca sigur că e o farsă... Născocită de o minte diabolică... Dar nu, prea se leagă toate...

Dacă ar fi să privesc lucrurile din altă perspectivă atunci... Atunci tot ce mi s-a întâmplat în acea peșteră ciudată mi se pare a fi din domeniul miraculosului... Sau al fantasticului cu accentuat aspect de absurd; monștri negri verzui, aparent mascați, cu ceva de reptilă pe chip, dar totuși acționând destul de rațional... Nu prea înțeleg... Vorbeau, dacă vorbă era aceea, cu un ton răgușit, strident, totuși, destul de ușor de înțeles... De unde au apărut? Și cum Dumnezeu au ajuns acolo acele sute, poate chiar mii, de nenorociți care se văitau jalnic, când nu-i apuca cântatul acela, destul de melodios totuși, în care-și proslăveau „Marele Stăpân” fără nici o urmă de chip omenesc... Nici măcar ochii nu i-am văzut... Numai acele tentacule șerpuitoare care ne ardeau la atingere...

Este o taină aici pe care nu o pot înțelege... Care a fost totuși, rolul meu în această poveste fără sens? Nu-mi amintesc altceva decât că erau și eu un rob, acolo, ca toți ceilalți... de unde a apărut ideea aceea idioată că eu aș fi fost una din acele fiare cu bici în mână? Nu, nu poate fi nimic real aici... Cine ar putea să mă lămurească... Aha, Baldar, prietenul și ortacul meu de suferință... Pe unde o fi acum, să-mi spună ce-și mai amintește din acele împrejurări? Dar i-am pierdut urma... Cum să-l găsesc?...

□

Ceea ce Thomas nu știa atunci este că nici Baldar nu era mult mai lămurit de situația în care se afla. Auzise și el, de la televiziune, că a ajuns să fie dat în urmărire generală, dar, spre deosebire de Thomas care s-a prezentat imediat la interogatoriu, a preferat să se ascundă o vreme, până i se va clarifica situația cumva. Și lui îi părea neverosimil totul, dar

spera să găsească un fir... Să dea mai întâi de urma doctorului Devoll, care – cu siguranță - era cel mai în măsură să știe de ce era vorba. Dacă va și dori aceasta. Dar unde să-l găsească?

Spre deosebire de Thomas, destul de previzibil în felul său, Baldar era mult mai complicat, trecuse și prin mai multe experiențe nu prea ușor de explicat. Cine ar putea cu adevărat să pătrundă în gândul său? Faptul că, de mai multe ori, s-a creat o interferență între psihicul său și al balaurului creat, nu se știe bine cum, de echipa doctorului Devoll, nu putea să rămână fără urmări. Mai ales acum când, se pare, cercetările nonconformiste ale acestuia alarmaseră atât de mult lumea științifică încât au ajuns să fie scoase în afara legii. Prudent, Devoll și ai lui, se și făcuseră deja nevăzuți. Au reușit chiar să-și dezafecteze instalațiile. Se părea totuși, că în spatele lor se aflau forțe mult mai puternice, de care autoritățile nici nu aveau habar. Marele public, cu atât mai puțin. Câte despre mass media, aceasta era preocupată cu alte probleme mult mai senzaționale, dar și mai superficiale, decât cele cu adevărat importante pentru viitorul civilizației umane.

Baldar era decis să-și găsească foștii colaboratori, să afle de la ei care era adevărul în legătură cu monstrul dispărut în adâncul muntelui Volcano. Nu-i era pe plac ideea că acesta, la fel ca și ceilalți „monstruleți” auxiliari, chiar s-au zbârcit și au dispărut atât de jalnic, așa, ca din senin. Ceva suspect era acolo și trebuia oricum să afle anume ce. Bănuia doar că - după ce și-au „făcut plinul” atât material cât mai ales „spiritual”, dacă s-ar putea afirma așa ceva, întreaga „turmă” de dihăanii pur și simplu, s-a transformat în altceva și a dispărut, strecurându-se prin craterul vulcanului. Unde s-or fi ascuns? Poate chiar mai aproape decât îi era dat să creadă.

Nici ipoteza că ar fi avut de-a face cu extraterestri nu-l prea mulțumea. Nu era adeptul acelor teorii, pe care le considera nerealiste, că trebuiau să vie alții, de pe alte planete, să ne rezolve nouă problemele. Avem tot ce ne trebuie să ni le rezolvăm singuri. Dar cum? Ei, da, aceasta era adevărata problemă.

În rezolvarea acestui nod atât de complicat, era imposibil să se descurce singur. Trebuia să-și caute aliați. Și primul la care s-a și gândit să apeleze era, nici nu se putea altfel, decât Thomas. Numai că, dintr-o neglijență pe care nu și-o putea explica, i-a și pierdut urma. Cum, unde să-l mai găsească acum?

□

Numai că, furați de povestirea întâmplărilor lui Thomas și ale lui Baldar, am cam uitat de Baldorino. Acel tânăr, un pic ciudat, atât de pasionat de jocuri de calculator încât uita de sine însuși când se adâncea în vreo partidă fără de sfârșit. La un moment dat, doctor Devoll îi făcuse rost de un mic balaur zburător, cu care-și petrecea tot timpul în lupte virtuale. Nici nu-și mai dădea seama când jocul era real și când se adâncea în fantezii. La un moment dat era pe cale să piardă cu totul legătura cu realitatea, dar până la urmă, reușea –cu ajutorul medicilor desigur – fără însă ca el să știe ceva – să revină cât de cât la normal.

Când experimentele ajunseseră la un punct de unde riscau să aducă tulburări grave în societate, autoritățile neliniștite, au fost nevoite să ia unele măsuri de autoprotecție. În pericol de a ieși în afara legii, doctorul Devoll și colaboratorii săi s-au refugiat de gabă într-un loc secret. N-au reușit să-l ia și pe Baldorino cu ei așa că l-au abandonat într-un sanatoriu de psihiatrie, unde nu putea atrage atenția nimănui. Numai că puterile speciale cu care a fost dotat l-au ajutat să evadeze de acolo și să se piardă prin periferiile marilor orașe. Devenise unul dintre clovni de cartier care-i distrau pe spectatorii de ocazie cu

fanteziile lor insolite și, poate, le dădeau și un sens în viață, de care oricum, nu prea păreau a fi conștienți. Balaurinul său zburător, pe care-l dresase între timp, se transformase într-o maimuță inofensivă care - din când în când - îi transmitea, pe cale telepatică, gânduri dispartate, uneori chiar idei năstrușnice.

Aceasta până în momentul când îl găsi Baldar, într-o piațetă a unui oraș de provincie orientat.

- Mă mai cunoști?

- Sincer să fiu, nu prea, deși n-aș zice că nu te-am mai văzut cândva, de mult, prin peregrinările mele fără de sfârșit.

- Unde ai găsit maimuța aceea năzdrăvană?

- Mai știu eu? De undeva, de prin lumea cea largă... Nu-i greu să găsești ceva când cauți... Știe multe năzdrăvăni de la circul unde – cred eu - a mai lucrat cândva, demult. Acum și-a mai pierdut din reflexe, a mai îmbătrânit ca fiecare... pe vremuri, ehei, puteai filosofa cu ea, nu alta. Acum, văd că a cam luat-o razna.

- Ca noi toți de altfel.

- Cum zici și tu... Mă înțelege aproape din priviri, nici nu-i nevoie să-mi duc gândul până la capăt că și-mi aduce ce vreau să-i cer.

- Deci chiar așa e de slugarnică, nu-și manifestă și ea voința ei: Cred că așa ar fi mai normal.

- Dar ce, noi ca oameni procedăm altfel? Nu încercăm și noi să fim de folos celor ce sunt în nevoie?

- Așa ar cam trebui să fim. Dar nu întotdeauna. Dar pe tine, deși parcă te recunosc de undeva, nu-mi amintesc bine de unde. Poți să mă ajuți?

- Prea sigur nu-s nici eu. Eram, se pare pacienți într-un spital ciudat. Te ocupai atunci, de nu greșesc cumva, de niscaiva balauri, de la calculator...

- Ah, știu acum. Baldar te chiamă, dacă mai țin eu minte...

- Chiar el. Cum te descurci acum?

- Prea bine nu mă laud. Mai rătăcesc și eu pe-aici.

- Nu știi nimic de... doctorul Devoll?

- Am și uitat de el. M-a chinuit destul. Nu vreau să-mi amintesc.

- Nici eu. Totuși, dacă l-aș mai întâlni, aș vrea să-mi spună cum să acționez, în caz că mai găsesc pe undeva balauri.

- Idee ciudată-mi pare. Foarte ciudat... Acum, după atâta vreme, nu știu dacă ceea ce-mi spui că s-antâmplat pe vremuri cu noi, a fost adevărat sau nu... Încep să mă-ndoiesc. Asupra noastră, dacă ții bine minte, s-au tot făcut experimente de tot felul. Mă tem că ne-au utilizat, de nu mă-nșel, pe post de animale de laborator, de șoareci albi sau de cobai... De unde pot să știu eu adevărul, așa cum el a fost?

- Dar ce, ai vreo dovadă în acest sens?

- Chiar asta e, că eu nu am dovezi ci numai bănuieli. Mă tem că am fost – nici mai mult, nici mai puțin, decât... doar fraieri, căci alt cuvânt mai bun nici nu găsesc. Ne-au folosit, așa, să-și facă ei mai știu ce merite în științele înalte, apoi, ne-au părăsit, și-au dispărut. Iar rezultatele le țin secrete, doar pentru ei.

- Nu pot să cred așa ceva... Dacă ai știi prin ce-am trecut, prin câte chinuri...

- Nu vezi? Eu asta cred că s-a-ntâmplat cu noi. Și nu numai cu noi... Cu-atâția alții...

- Ce crezi că-i de făcut acum? Nu pot concepe să mă las învins, așa, fără să știu măcar de ce... Poate că știe ceva în plus dihania aceea a ta.

- Maimuța asta mică? Așa prostuță cum o știi!?...

- Vezi cum îi sclipesc privirile? Nu mă înșel, doar mai 'nainte-ai lăudat-o pentru puterile-i ascunse... Nu mă duci...

- Bine, dacă așa vorbești, fie cum vrei! Întreab-o, dacă chiar crezi că o să-ți spună...

Nici n-a mai reușit să-i zică ceva că și se pomeni, precum Simbad pe vremurile de prin povești, că maimuțoiul afurist i-a și sărit pe umeri prinzându-i gâtul strâns cu labele inferioare.

- Ei bine, ce ți-ai dorit, aflat-ai. Acum te las să te descurci tu singur cu dihania aceea, oricum ea tot te va duce până la urmă, direct la doctorul Devoll. Ce vei păți acolo nu mă-ntreba căci nu-ți răspund. Nu am am nici un motiv... Vei înțelege singur...

Baldar surprins cu totul de acest gest neprevăzut, vru mai întâi să scape din acea strânsoare nesuferită care de-a dreptu-l sufoca. Efortul se dovedi a fi cu totul inutil, oricât de mult s-a străduit. Se tăvăli atunci pe jos, se chinui să-și smulgă acele brațe păroase din jurul gâtului. Nici un efect. Mai gata că era să-și piardă conștiința. Atunci nu-i mai rămase altceva de făcut decât să mai cedeze din efort. Ca prin minune, lațul se slăbi și el, lăsându-l cât de cât să mai respire.

„Prea bine, gândi atunci, dacă nu e posibil altfel, am să renunț, pentru moment. Să văd acum ce are să-mi mai spună. Ascult și mă supun... cum spun toți prizonierii.

De, fapt, de mă gândesc mai bine, n-am făcut altceva decât să schimb o robie cu alta; la fel de umilitoare și de periculoasă pentru mine. Nu prea văd care e diferența dintre ele, asemănarea însă e limpede – e vorba de robia unei forțe fizice și brutale, de „legea junglei” – de voința celui care se dovedește a fi mai puternic pe moment. Trebuie doar să-i dibuiesc punctele slabe, care or fi acelea. Principalul lucru pozitiv este că, momentan, nu are intenția să măucidă, probabil că-i mai pot folosi la ceva, sau încă nu constitui un pericol iminent. Probabil că așteaptă ca tot eu să o hrănesc. Tot nu am de ales”.

Și se ridică, clătinându-se amețit, căutând un loc potrivit pentru a-și agonisi hrana, atât pentru el cât și pentru hidosul său stăpân. Nu este aici momentul de a istorisi cum și-a rezolvat problema. E suficient să afirm că a rezolvat-o, până la urmă.

Ceea ce era mai deranjant era că oamenii îl priveau, pe când umbla așa, cu maimuțoul acela în spate, cu sentimente foarte amestecate. Întâmpina mai mult priviri batjocoritoare decât pline de compătimire.

- Uite-l pe nenorocitul ăla. Cine știe ce a înfăptuit de a fost năpăstuit astfel. Oricum, cred că o merită pe deplin. Așa-i când nu-ți slujești stăpânul cu credință. Cea mai mică eroare se plătește scump.

- Aha, a fost fraierit de altul mai prost decât el. Bine i-a făcut! Să se învețe minte! Prostia se plătește și încă foarte scump. Naivitatea de asemenea...

- Sărmanul, probabil că așa i-a fost lui scris, în cartea sortii. Să se mai chinuie și alții că eu am suferit destul!

- Dacă ăsta călărea așa un cimpanzeu ar fi sărit toți prietenii animalelor, să-i ia apărarea. De o asociație a prietenilor oamenilor, n-am prea auzit. Mai mult ca sigur că nici nu e nevoie de așa ceva. Să se mai descurce și ei cum vor putea mai bine că altfel...

Ce-i drept, Baldar găsea destul de ușor mâncare pentru maimuță. Banane se găseau din belșug prin locurile acelea. Aproape întotdeauna se găsea câte ceva și pentru el de mâncare, așa că nu era chiar în pericol să se prăpădească. Dar nici mult nu lipsea.

Dar încă nu dădea de urma doctorului Devoll, deși ceva îi spune în gândul său să nu-și piardă nădejdea. Era aproape convins că nu se găsea prea departe, deși – dacă

înțelegea bine situația, nici aceluia nu-i putea merge prea bine, fiind urmărit general pentru crime împotriva omenirii, dacă nu greșea cumva. Dar cum să procedeze? Se hotărî totuși să se lase cu totul în voia sorții.

□

- „Ei, iată pe cine găesc eu aici? Mă mai cunoști domnule? Ei, lasă-l acum, Brancomir, s-a chinuit destul. Poți să-i dai drumul!”

Desigur, numai doctorul Devoll putea fi acela. Dihania din spate și sărise pe o măsuță, de lângă doctorul Devoll, care-i zâmbea aproape binevoitor. Acesta îi întinse chiar și un pahar cu suc răcoritor.

- Ei, acum, în fine putem discuta în liniște. Ai mai trecut câteva probe, dar mai sunt câteva. Prea multe - vezi bine - nu pot să-ți spun acum. Ce te supără mai mult?

- Dom-le doctor, cu sănătatea... mi-e destul de greu.

- E normal, prin câte ai trecut. Se va rezolva și asta în curând. Altceva?

- Ei bine, câte ceva despre problema dinozaurilor... sau a monștrilor dacă doriți altfel... Chiar ați ajuns la un necaz, cum se aude?

- Nu-i vorbă, dificultăți mai sunt și nu puține. Oamenii nu înțeleg bine despre ce e vorba și nici n-au cum... De fapt, tot ce s-a întâmplat este numai spre binele lor, dar mai e mult până să înțeleagă.

- Hm! Nu prea cred. E drept, e punctul dumneavoastră de vedere și mă străduiesc să-l înțeleg. Aproape... Nu pot să îl contest acum. Dar ceea ce s-a întâmplat în acolo jos, în peșteră... Îmi depășește imaginația... A fost ceva oribil trebuie să mă credeți...

- Perfect adevărat. Dar a fost numai din vina lor. Depinde de ce fel de sentimente aveau datoria să-i inoculeze. Dacă au înțeles greșit, asta îi privește pe ei, și iată că au și plătit, din plin.

- Dar ce puteau să înțeleagă? Totul a fost absurd, cumplit.

- Mda, depinde cum privești lucrurile. Nu i-a silit nimeni să rămână acolo... Puteau ieși, dacă voiau, dar ai văzut cum...

- Am văzut tot, dar tot nu pot să înțeleg.

- N-ai cum... E vorba de entități diferite, mai bine zis, de feluri cu totul diferite de a înțelege viața, decât putem să o facem noi. Oricât ți-ar părea de ciudat, viitorul totuși le aparține numai lor. Civilizația noastră, cum vezi, a ajuns în stadiul de disoluție, e cu totul degradată. Idealurile s-au destrămat. Se trăiește numai la nivelul animalic, așa că sfârșitul care se ni întrevede este deja previzibil. Viitorul este al noilor entități pe care ne străduim acum să le creăm. Trebuie să recunosc că ai avut și d-ta un anume rol în asta. Numai că primele încercări n-au prea avut succes. Cred că mai sunt necesare unele perfecționări.

- În ce sens?

- Vei afla în curând.

- Atunci, e vina mea cumva?

- N-aș merge până la a afirma așa ceva. Lucrurile știi, sunt atât de complicate... Încă nu stăpânim prea bine fenomenele, încă mai sunt atât de multe necunoscute... Încă mai bâjbâim, dacă mă pot exprima astfel... Dar unele progrese tot mai avem...

- Îmi aduc aminte de primul experiment. Parcă am început prin a mă integra psihic într-o ființă atât de primitivă... Mi se părea atât de ciudat totul. Apoi, când am început deja să am și senzația că zbor.. Era, desigur numai o iluzie, dar cât de fascinantă. Până în momentul când, ființa aceea zburătoare cu care mă identificasem a fost lovită, se pare de ceva ce nu-l pot explica. A urmat întunericul, apoi...

- Da, a fost o primă încercare, nu prea reușită... Trebuia atunci să ținem sub control o cantitate de date enorm de mare, nu prea am reușit. În fine...

- Ceea ce n-am reușit să înțeleg atunci, și nici după aceea, a fost motivația internă a experimentului...

- Ce vrei să spui?

- Nimic altceva decât că... O ființă primitivă trăiește numai pentru a se hrăni din carnea altei ființe... Altfel, ea însăși este devrată.

- Firesc...

- Cum se explică atunci faptul că, prin generații succesive, speciile animale nu s-au consumat unele pe altele încă de la începutul dezvoltării vieții? Cum de au supraviețuit totuși, atâtea milenii?

- Ei vezi, majoritatea au și pierit deja.

- Pieri-vom și noi?

- Probabil. Nu pot să știu acum... Problema e că speciile nu numai s-au distrus unele pe altele, ci au și cooperat într-un fel. Au ajuns la un echilibru, până la urmă, e cam greu de explicat cum, dar au reușit. Realitatea o dovedește.

- De ce vă străduiți atunci să „reînviați” monștri care au pierit deja? Ce folos am avea de la ei? În afara faptului că ne vor distruge ei pe noi...

- Aici e aici. Îi putem folosi ca pe un fel de instrumente de dominație asupra celorlalți.

- Și asta e ceva moral?

- Nu mă întreba. La prima vedere, desigur, răspunsul poate fi negativ, dar când te gândești la folosul pe care-l avem pentru noi, nu prea contează celelalte considerente. Cred că e momentul să te odihnești, după încercările atât de frustrante pe care le-ai traversat, și vei vedea apoi cât de fericit vei fi. Avem încă mult de lucru...

□

Dar Thomas? Pe acesta l-am lăsat frământându-se la vestea că a ajuns urmărit general pentru crime împotriva omenirii, datorită celor întâmplate în peștera Volcano, unde un monstru ucigaș a otrăvit sute de oameni înainte de a pieri în împrejurări necunoscute. Thomas, ca martor al evenimentelor, a fost considerat a fi principalul vinovat. În pofida prezumției de nevinovăție, chiar el trebuie acum să caute dovezi și argumente pentru a-și proba nevinovăția. Dar cum anume să o facă? A pierdut și legătura cu Baldar care poate, ar fi putut să-l ajute. Deși nu știa bine în ce fel.

Se tot gândea la ceea ce i s-a întâmplat acolo și nu găsea nici un fel de rezolvare a enigmei sale. Părea că, pe măsură ce ieșeau la iveală amănunte revelatoare, acestea, în loc să-l scoată la lumină îl afundau din ce în ce mai mult în întuneric. Și sincer fiind cu el însuși, nu-și găsea nici o vinovăție în acest caz. Nici avocații pe care i-a angajat să-l apere, nu păreau a fi mai lămurii; tot căutând prin paragrafele textelor de lege, nu făceau decât să-i scoată și mai mult în relief vinovăția, chiar complicitatea cu cele întâmplate acolo. Îl acuzau tot pe el, că nu a luat atitudine când ar fi fost cazul. Dar, desigur, nici nu-i spuneau cum ar fi trebuit să acționeze. Pe scurt, era dovedit ca lipsit de inițiativă și de simț civic. Situația, prin umorul ei absurd, îl scotea din sărite, de nu ar fi fost vorba chiar de viața lui.

În fine, veni și ziua când trebuia să se prezinte la procuratură să dea explicații. Ziariștii de scandal, care mirosiseră deja ineditul situației, îl tot hărțuiau cu întrebări care de care mai aiuritoare.

- D-le Thomas, ce aveți de declarat?

- Nu comentez!
- D-vstră ați dirijat monstrul acela pe căi telepatice? Explicați-ne și nouă, cum ați reușit?
- Lăsați-mă în pace cu elucubrațiile acestea? Totul nu e decât o născocire!
- Cine credeți că o să vă creadă?
- Ce dovezi aveți?
- Dar ce dovezi aveți voi?
- Asta-i bună, d-vstră sunteți cel acuzat, nu noi!
- De unde știți?

În fine, reuși cu greu să intre, într-o sală plină de lume care lărmuia cuprinsă parcă de o agitație de neexplicat. Toți să străduiau să asculte, să audă cât mai bine, dar nu era posibil. Situația părea scăpată de sub orice control. Până la urmă intrară și autoritățile judiciare. Se începu cu mai multe cazuri care făceau deliciul presei dar care nu au nici un interes aici. Într-un târziu veni și rândul lui.

- D-le Thomas, cu părere de rău vă informăm că nu vă putem audia astăzi. Cazul acesta este foarte complicat! Dovezile adunate împotriva dumneavoastră nu sunt deloc concludente, ba chiar, par a fi lovite de nulitate. Ca atare, până la proba contrarie, sunteți liber. Puteți pleca.

Un val de hohote de râs se răspândește în sală, din sală pe coridoare și de aici în stradă. Privit de auditori ca un biet fraier, Thomas abia reuși să scape de ironiile celor ce-l urmăreau. Dar, în curând, nimeni nu se mai ocupă de el. Răsufă ușurat.

□

Totuși, nu cred că este limpede ce ar trebui să înțeleagă cititorul din entitatea ascunsă sub numele de „Balдар”. Un personaj, un dragon, balaur, monstru subacvatic, șarpe gigantic ce scoate flăcări pe nări, precum în fanteziile medievale, sau anume ce? Poate câte ceva din fiecare dintre aceste posibilități, poate încă vreo câteva din recuzita literară mai apropiată de zilele noastre anume android; extraterestru, organism pe jumătate biologic pe jumătate cibernetic sau, se pare chiar – dacă nu mă înșel – informatic sau orice altceva asemănător...

Nu e totuși, în intenția autorului, să se adâncească mai mult în labirintul termenilor prea greu de înțeles. La urma urmelor, problema este aici mai mult de natură psihologică decât de ceea ce se îndeobște se înțelege prin „science-fiction”. Ca atare, mă mulțumesc să constat doar câteva din stările sufletești pe care le trăiește un supraviețuitor al veacului XX după Hristos, într-o lume care, poate, îl încântă, ori mai mult, îl înspăimântă prin consecințele sale asupra a ceea ce se întâmplă în jurul său.

Nu ascund nici impresia, oarecum stranie pe care mi-au provocat întotdeauna decorurile fastuoase, cam artificiale, din filmele de profil, pe care de-a lungul timpului, am avut ocazia, nu odată, să le vizionez. Personaje de vis, realizate cu efort, cu măiestrie din partea realizatorilor, dar care ne este mult mai greu să le găsim în prea banala realitate în care suntem nevoiți a ne duce zilele. Se vede că prima copilărie, în care chiar credeam aieva în realitatea vie a personajelor care ne înconjurau – la marginea realității cu visul, s-a îndepărtat prea mult de noi. Fericiți aceia care încă mai au puterea să le simtă aproape... încă mai fericiți aceia care le mai văd...

Revenind la povestea noastră cu Balдар... Cred că într-o mare eroare se aflau aceia care își închipuiau că balaurii „plămădiți” în imensele lor laboratoare, chiar erau creația lor. Imensă eroare! Celulele cu AND-uri din preistorie, pe care pretindeau că le-au obținut

din zăcămintele geologice, aveau cu totul altă origine. Erau, de fapt, aduse - pe cine știe ce căi ascunse - de undeva dintr-o altă planetă. Sau, mă rog, dintr-o altă galaxie... Lucrurile primesc o cu totul altă dimensiune dacă sunt privite astfel.

La un moment dat, cercetătorii care priveau la un microscop - poate chiar electronic - imaginea embrionului de balaur care începea să se distingă din ce în ce mai clar pe ecran. Deodată, Victor exclamă uimit,:

- Ia uite la asta, deja a și început să înfulece infuzori!... Când va mai crește să vedeți ce prăpăd va face prin cartier!

- Așa vă trebuie, dacă nu vă țineți de treabă! Tot vi s-a mărit cartierul cam prea peste măsură... Ar fi și cazul să se mai facă ceva curățenie pe acolo pe la voi!...

- Ai grijă ce vorbești, am așa, o impresie că încalci niște principii...

- Principii, dar ce, mai ține cineva seama de prejudecăți... Aici e vorba de interese, și încădntre cele înalte!

- O fi, dar nu chiar așa!

- Ei, ia mai tăceți băieți, mai lăsați prostiile astea că timpul trece și mă tem să nu pierdem experimentul!... După câte văd nu e numai un embrion de dragon acolo!

- Ce vorbești!? Uite câți sunt s-au adunat aici, zeci, sute, poate chiar câteva mii! Și, ia priviți, am impresia că se mănâncă între ei!... Un adevărat război mondial la microscop!

- Ei, nu mai glumiți acolo că nu-i de joacă! Ne pândesc primejdii mari în viitor!

- Oricum, mă tem că-i prea târziu! Ce zici, Devoll, mai putem acționa cumva?

- Să fie prea târziu?... Nu sunt atât de sigur. Cred că se mai poate face ceva. Ar fi bine să le mai sporim agresivitatea. În acest caz procesul se va intensifica mult, și se va accelera. Vor fi selectați, prin luptă directă, cele mai puternice exemplare, iar dintre acestea, va rămâne în final unul, care-i va birui pe toți! Pe acesta îl vom alege pentru experiment! Va fi un moment de mare glorie al științei.

- Un moment de glorie pentru tine, vrei să spui!

- Admit că-i corect ce spui... A fi copleșit de glorie, ce poate fi mai plăcut decât asta! Și când te gândești că pe lângă glorie vom acumula și puteri nelimitate! Ce minunat ar fi!

- Ei, lasă visurile, deocamdată avem încă mult de lucru... Pe lângă substanțele active inoculate ne mai trebui și o concentrare de forță spirituală. Uitați cum procedăm: punem eprubeta cu embrionii de balauri aici, în centrul sălii și-i aducem aici pe dansatorii indigeni maori care oricum sunt invitați pentru festivalul orașenesc. Aștia sunt maeștri în accentuarea instinctelor primare agresive. De asta e nevoie acum. Îi plătesc bine!

- Nici o grijă, mă și duc să-i chem!

- Așa, vezi...

Zs și făcut. Echipa multicoloră de dansuri folclorice de război de undeva din Orientul cel mai îndepărtat, se și înființă la ora stabilită și dansul începu. Energia dansului, ritmurile îndrăcite, expresiile feroase ale dansatorilor care-și schimonoseau chipurile pentru a-și intimida vrăjmașii, se amplificau inzecit, chiar însutit, asupra recipientului în care războiul dintre micii dinozauri lua forme paroxistice. Spre sfârșitul dansului în micul recipient n-au mai rămas decât micuțe trei fiare care se luptau pe viață și pe moarte. Urma să se aleagă cel mai puternic. În sfârșit, tocmai când dansul se isprăvi cu un răget înfiorător, în sticlură rămase singurul supraviețuitor al concursului pentru supremația asupra lumii. Toți cercetătorii sărbătoriră momentul cu un chef monstru, la care aborigenii își aduseră aportul cu tot entuziasmul războinic de care erau în stare. Sărbătorirea ținu

până târziu. Ce-i drept, dansatorii aceia habar nu aveau de efectul pe care dansul lor îl va aduce - peste câte decenii - asupra întregii omeniri. Poate că s-ar fi gândit de o sută de ori înainte de a veni aici.

□

Între Baldar și micuțul dinozaur se stabiliră firesc raporturi sufletești bizare, de care tânărul încă nici nu-și dădea bine seama. I s-a inoculat se pare, – telepatic – un sistem psihologic complex cu aspecte care s-ar zice că aduceau a schizofrenie, de multiplicare a personalității. Pur și simplu, când se întindea pe pat voind să se concentreze asupra interiorului său psihic, avea impresia că înceta să-și mai simtă corpul și se integra cu totul în senzațiile și intențiile volitive ale jivinei pe care o îngrijea. Se implica din tot sufletul în acest joc fascinant. Uneori chiar avea impresia că adună în sufletul său energii nebănuite pe care abia aștepta să le transfere în corpul fiarei, care – cuprinsă fiind de un fel de furie, - se zmucea și sălta sălbatic în toate direcțiile. Abia atunci avea impresia că trăiește cu adevărat. Rațiunea sa însă, în acele momente, pare că se împrăștia în infinit. Nu mai avea nici o nevoie de ea atunci.

Când își revenea din acest dans al focului, vietatea de lângă el zăcea la pământ cuprinsă de letargie. Simțindu-se cu adevărat liber, Baldar ieșea la o plimbare prin oraș. Atunci se simțea, cu adevărat, stăpânul lumii. Dar prefera să păstreze acest lucru numai pentru el.

□

Dar ceea ce s-a întâmplat cu el mult mai târziu, când, cum am mai povestit, dihania înaripată a ajuns pe undeva în munții de la marginea lumii cunoscute de noi, și a început să-și ia zborul pentru întâia oară între munți. Abia atunci Baldar, legat telepatic de strania zburătoare, a cunoscut cu adevărat beția înălțimilor. Parcă ar fi fost suspendat de curelele parapantei. Din păcate pentru el, acea minunată senzație nu a durat prea mult, fiind întreruptă brutal de o rachetă teleghidată lansată de cine știe ce insurgenți, asupra dragonului straniu care le încălca teritoriul fără ca, măcar să le ceară consimțământul. Dezamăgirea lui Baldar a fost cumplită atunci, simțind aproape că e pe cale să-și piardă cunoștința. Dar, se pare, că și-a revenit curând.

Nu orice experiment trebuie neapărat să se încheie cu succes. Și eșecurile fac parte din lumea aceasta, și se pare ele și constituie majoritatea. Dezamăgirea, oricât de amară ar fi ea, arareori îl face să renunțe pe adevăratul cercetător. Și dr. Devoll nu era din cei dispuși să renunțe ușor la o idee. Mai ales la una atât de promițătoare cum era aceasta.

Ca urmare, nu peste mult, Baldar era iarăși conectat – spiritual, dacă nu altfel, la o nouă entitate în curs de formare în ascunzișurile de sticlă și beton ale marelui laborator. Numai că, de data aceasta, nu-i mai reuși „conexiunea” cu noua ființă atât de mult așteptată. Procesul era invers, mica dihanie urma să-și extragă energia psihică din voința și sensibilitatea lui Baldar. Și timpul trecea pe nesimțite.

În sufletul lui Baldar se acumula o încordare, o nemulțumire mereu mai intensă. Nu numai că nu se mai putea bucura de simțămintele ființei de care anterior fusese atât de mult legat, dar avea impresia că – pe lângă singurătatea tot mai apăsătoare, își făcea loc ceva cu care încănu fusese de loc obișnuit: simțea un fel de ostilitate, de răutate nejustificată îndreptată chiar împotriva lui, pe care nu și-o explica, și care începea să-i facă existența din ce în ce mai dificilă.

Era, de altfel, cu totul firesc; vietatea, - dacă vietate putea să fie numită entitatea de care voia să se apropie – începea să-și alcătuiască propria ei personalitate, să fie conștientă

de propriile ei interese care nu mai aveau cum să coincidă cu cele ale lui Baldar. Pe măsură ce devenea din ce în ce mai conștientă de sine, fiara aceea, creată în laboratorul doctorului Devoll, începea să ia parte tot mai activ la lupta instinctivă pentru existență. Din adâncurile preistoriei, pornirile primare, mereu mai agresive, acționau în sensul afirmării propriei puteri distructive, în dauna tuturor celorlalte forme de viață.

Prins în capcana sindromului Ucenicului vrăjitor, dr. Devoll și echipa lui, nu intuiau încă pericolul imens pe care-l constituia opera lor pentru propria lor existență. Când vor înțelege, prea târziu va fi. Dar nu numai pentru ei.

La momentul când pericolul devenea evident, s-au gândit să o conserve undeva în adâncul muntelui Volcano. Entitatea, înțelegând situația, a început să-și elaboreze, instinctiv, propriile programe biologice de dezvoltare. Așa că, din ființa cu aspect de caracatiți, se iviră în curând, mulțime de ființe mici plătând, cărora li se formară trăsături apropiate de cele umanoide. Iar când acestea, multiplicându-se și mărindu-se la dimensiuni gigantice, începură să emită chemări - aici subconștientul oamenilor avu și el un rol - pe cât de important, pe atât de greu de înțeles. Tot mai mulți amatori de senzații inedite căutară intrări care să ducă, prin galeriile muntelui, în apropierea monstrului subteran. Ceea ce a urmat, am relatat anterior și nu este cazul să mai revin.

Când, storcând personalitatea nefericiților ajunși în peșteră, dihania cu aspect de caracatiță se simți pe deplin în puteri, atât ea, cât și ființele auxiliare, se metamorfozară subit, în ființe cu aspect de șerpi negri, care strecurându-se prin galeriile ascunse ale muntelui, vor ajunge în curând la suprafață. Acolo, se vor multiplica schimbându-și iar și iar formele în funcție de scopurile diferite pe care și le vor pune în decursul timpului. Ceea ce va urma, desigur, va aduce o sumedenie de neazuri, mai mici și mai mari, pentru o mulțime de oameni. Care, pentru moment, nu bănuiesc nimic din ce-i așteaptă.

□

- Ce-i asta, dragă?

Întrebarea ar avea un rost dacă în camera unde se afla Thomas cu Emmy chiar ar fi intrat o jivină cu aspect supranatural. Numai că nu era cazul, deși - adevărul este - că jivina supranaturală chiar era acolo cu ei, dar era plasată undeva în fantezia lor. Și asta nu era tot; fenomenul se petrecea în condiții aproape identice, aproape în toată strada. Au și fost anunțate mesaje telefonice de tot felul, la poliție, la salvare, chiar și la pompieri. Evident, anunțurile s-au dovedit fără temei real iar persoanele care au dat anunțuri s-au pomenit, în cel mai rău caz, cu amenzi. Și acestea nejustificate, deoarece bieții oameni chiar aveau, realmente, vedenii.

Subiectul ar fi trebuit să dea de gândit în mass media, dar se pare că fenomenul ca atare, neproducând alte efecte mai consistente, a trecut neobservat. Ca cele mai multe din evenimentele cotidiene, de altfel. Până în ziua în care, contrazicând cele mai raționale presupuneri, vedeniile chiar începeau să-și facă aievea apariția prin ogrădele oamenilor și să le cășuneze neajunsuri dintre cele mai neobișnuite. Unii priveau această năpastă, apărută așa, fără de veste pe capul lor, ca pe cel mai natural și obișnuit lucru din lume. Dar, desigur, marea majoritate nu gândea așa. Unii, pur și simplu, nu-și puteau crede ochilor, alții se temeau să spună ceva, cuiva, de teamă să nu fie luați drept nebuni și tratați ca atare, alții - mai nervoși din fire, profitau de năzbâtiile ființelor năzdrăvane ca să se pună pe capul autorităților locale cu fel de fel de reclamații, unele mai ciudate decât altele. O stare de nervozitate părea să plutească asupra orașului.

De ce anume se întâmplau asemenea fenomene? Nu credem că rostul acestor rânduri este de a explica ceva, ci numai de a povesti așa cum credem că lucrurile s-au întâmplat, dacă într-adevăr s-au întâmplat în acest fel. Dacă nu, nu e mare problemă, noi luăm realitatea așa cum este și cum ni se arată ea, în anumite împrejurări. Desigur, uneori ni se par a fi cam greu de crezut unele lucruri, și este ceva cât se poate de firesc.

Poate cel mai nedumerit era chiar bietul Thomas care, după întâmplările neobișnuite - la care a fost martor și, din păcate pentru el, chiar personaj principal, mai precis victimă nevinovată, - făcea mari eforturi să-și revină - dacă nu la normal - cel puțin la o situație cât de cât mai aproape de ceea ce trăise până atunci. Nu-i era deloc ușor așa ceva. Când i se părea că are vedenii, când chiar avea de-a face cu micile jivine afurisite care-i făceau din existență un coșmar.

Se frământa de multe ori, mai ales când se pregătea de un somn odihnitor, știind că - dacă se apropia de trecerea dintre tărâmul realității concrete în tărâmul alunecos al visului, - o luptă chinuitoare pentru el era pe care - din nou - să izbucnească. Rezultatul era că, în loc de odihnă, era ceva care-l făcea să se trezească, mult mai obosit decât înainte, chiar dacă ar fi avut parte de un drum lung și chinuitor printre smârcuri și stânci povârnite din munți înalți. Rău ar fi fost pentru el dacă ar fi apelat atunci la foloasele anumitor medicamente, divers colorate, la care unii dintre prietenii sau cunoscuții lui apelau în cazuri de acest fel. Nu, nu credea nicidecum în efectul benefic al acestora. Dar, pe de altă parte, nici fără el nu știa cum s-ar fi descurcat în caz de adevărat coșmar. Care, până la urmă, se pare că l-a cam cruțat. Pentru cât timp? Cine să știe? Oricum, având nervii destul de „tari”, făcea față situației, oricât de complicată i fi s-ar fi părut aceasta.

- Bine d-le, acuma ți-ai găsit să vii în fața mea? Se răsti văzând figura contorsionată a unui... cum să-i spun?... Ceva fără un nume precis, dar cu o înfățișare destul de batjocoritoare care-l pândea de după o perdea.

- Da, chiar acum, fie că-ți place ori ba! Dacă asta e dorința mea, aicea sunt, n-ai ce să-mi faci. Și va trebui să mă ascuți în tot ce spun căci altfel...

- Ce altfel?!... Ascultă, nu cred că e cazul să mă ameninți! Chiar tu!?... Nu-ți dai seama că nu-ți merge cu mine? Am eu ac de cojocul tău, nu te teme! Nu mă duci tu!...

- Serios? Măi, ce grozav te crezi? În momentele grele cine crezi că-ți vine în ajutor? Tot la mine va trebui să apelezi. Eu te pot scufunda, dacă e cazul, dar tot eu dețin puterea asupra ta în acest caz.

- Cum așa? Asemenea pretenție n-am mai pomenit! Un nimenea, o nălucă, o vedenie, ceva ireal, ieșit din propria mea fantezie să creadă că mă poate domina!?

- Așa crezi!? Din propria ta fantezie? Ei nu, că mă faci să râd. Chiar nu mai pot. De unde nu știi că e tocmai invers? De unde nu știi că chiar tu nu ești altceva decât o proiecție a fanteziei mele. Tu ești năluca aia nu eu. Treci repede-n oglindă!

- Groznic? Am numai două dimensiuni! Nu se poate așa ceva! Hai, te rog, nu glumi cu mine, scoate-mă de aici!...

- Numai să vreau... dacă continui să mă înfrunți, n-ai decât să suporti consecințele... Ala va fi locul tău de acum înainte!... Nu te mai poți mișca din loc până nu o să-ți spun eu.

- Oh, da, se pare că e așa cum spui. Nu e scăpare. Hai spune-mi atunci, mai bine, ce trebuie să fac?...

- Vei afla imediat... Nu trebuie nimic altceva decât să asculți cu atenție și să interpretezi corect cele ce-ți spun. Acum poți ieși de acolo. Citește asta! Când termini, mai vorbim.

- Dar nu-nțeleg nimic de-aici.

- Tu așa crezi? Prea bine. Citește mai odată, dar atent. Apoi mai discutăm.

□

Este adevărat că „Tratatul de metafizică existențială” primit de la entitatea fără chip și fără nume de Thomas în dimineața aceea care avea să-i schimbe cu totul firul existenței, nu părea de loc a fi o lectură ușoară. Conținea fraze aparent limpezi și nu prea greu de interpretat, dar dincolo de aparențe, paradoxele conținute acolo, l-ar fi pus în încurcătură pe orice filosof experimentat. Ori, Thomas, era din firea lui, un om supus cotidianului spirit ractic, deloc dispus să-și frământeze mintea cu enigme din domeniul ideilor abstracte.

Nu este foarte clar cât timp a trecut de când Thomas a primit acea carte plină de ciudățenii, căreia trebuia să le afle o explicație cât de cât veridică. Mulți cercetători și-au bătut capul, sau – să fim sinceri, poate ar fi trebuit s-o facă, - pentru a-i da de capăt. Situația lui Thomas ar fi fost în acest caz, mai puțin penibilă. Căci, trebuie să recunoaștem, demersul său teoretic, în acest tărâm nu a fost dintre cele mai reușite.

Dar, de fapt, nici nu e sigur că a fost vorba chiar de un tratat cu un caracter cu adevărat științific. Este chiar posibil să fi fost numai vorba de niște elucubrațiuni puse la cale de o minte cel puțin bolnavă, dacă ne putem exprima astfel. Oricum, un text obscur, din toate punctele de vedere. Cine să fi înțeles ceva din el? Dar, dacă am ține seama de ce afirma Thomas într-o anumită împrejurare, când și-a exprimat părerile într-un restrâns cerc de prieteni, problema era să demonstreze cu fapte și argumente concrete posibilitatea ca nălucile de care vorbim, și care-i făceau atâtea neazuri, să fie dovedite ca fiind cu adevărat reale, și să fie recunoscute ca atare în cercurile științifice și oficiale. Ceea ce, bineînțeles, nu era de conceput. Fiind evident, de domeniul fanteziei, nu avea ce căuta în viața reală. Dar tocmai contrariul căutau acestea să dovedească, folosind cele mai variate și neortodoxe metode de constrângere la care puteau avea acces.

Astfel, dacă s-au convins că Thomas nu era dintre cei dispuși să le acorde drept de existență în viața reală, au trecut pe față la represalii. S-au folosit de cele mai rafinate mijloace permise -ori nu - de ceea ce se înțelege prin „război psihologic”. La început, i-au provocat coșmaruri. Senzații de prăbușiri în gol, în prăpastii, grote subterane, canale de expulzare a deșeurilor din marile orașe, galerii de mine părăsite, mai știu eu ce alte locuri sumbre, sinistre și greu de suportat.

Nu le-a prea reușit planul. Nu era Thomas cel care să se sperie de asemenea trucuri ieftine. Avea experiență destulă din filmele cu caracter „horror” pe care le-a vizionat, o vreme, la realizarea unora fiind scenarist, dacă nu chiar regizor. Nu era dispus să le ceeze teren atât de ușor.

Au trecut apoi la alte metode, diversificându-și imaginația în alte direcții. La un moment dat, Thomas se pomeni iar cu dihania aceea fără de chip care-i spusese privindu-l cu dușmănie:

- Dacă nici acum nu vrei să mă ieși în seamă, să știi că am să mă răzbun, și încă într-o formă pe care nu ți-ai imaginat-o încă. O să-ți blestemi zilele, ai să vezi! Coșmarurile prin care ai trecut o să ți se pară distracții nevinovate pentru ceea ce urmează.

- Nu zău! Crezi că nu știu acum să deosebesc visul de realitate? Te cam înșeli...

- Hai să vedem! Abia aștept să adormi și - vei vedea - te duc într-un loc pe care nu l-ai văzut încă. Și acolo rămâi... Va fi un amestec din viziunile despre Infernul Antichității, cel medieval, oriental și... nu, nu e nevoie să știi mai mult.

- Am cam trecut prin toate și am rezistat, cum vezi, foarte bine. Mă distrez gândindu-mă ce ai să mai născocești. Nu poți avea o imaginație mai aprinsă decât am eu.

- De unde știi?

- Știu eu bine, n-o să-ți dau socoteală acum. Știu bine cum e, doar am trecut odată într-o piramidă cu galerii subterane din America de Sud.

- Aha! Vei fi de față la ce se întâmplă pe vremuri celor ce se jertfeau zeilor în milenii care au trecut. Va veni apoi și rândul tău.

- Imposibil. În realitate aceia, erau atât de convinși că e minunat ce li se întâmplă încât nu resimțeau nici o teamă, doar o exaltare și o fericire intensă.

- Chiar așa crezi? Așteaptă să adormi și... mai vorbim...

□

Ce anume se va întâmpla cu Thomas când va trece de poarta somnului? Cum se va integra în lumea visului? Poate să știe cineva? Nici măcar el însuși.

Dar povestea trebuie să-și urmeze singură drumul mai departe.

Nu este clar în ce moment al somnului lucrurile din jur încep să-și piardă consistența, când corpul pare că începe să plutească, într-un spațiu cenușiu care înconjură totul precum o ceață alburie. Când zona aceea de indeterminare începe să se concretizeze, când par să vină din depărtări fel de fel de forme, elemente ale unui peisaj incert care apare și dispare după legi neștiute de nimeni.

Dar, a rămâne veșnic într-un spațiu care nici măcar spațiu nu e, ce poate fi altceva decât un coșmar continuu. Sau, privind altfel lucrurile, un paradis fără de margini. Sau ceva intermediar, un haos, haosul primordial, din care – nu se știe bine nici cum, nici când, s-a alcătuit armoniosul „Kosmos”. Dar mult e, foarte mult timp până acolo...

Din această ambiguitate, se poate sau nu se mai poate ieși. Poate fi un tărâm, un peisaj, un decor, dar numai atât. Nemaifiind mișcare pe acolo, nici ființe care să-l animeze cu viermuitul lor cotidian, nu poate fi vorba de evenimente care se pot povesti. Doar de nuanțe, de amănunte fără vreo semnificație.

Dar, uneori, tocmai de aici provine uneori farmecul unei povestiri. Thomas se ridică, încet, încet, privi în jur. Nu-și recunoscua locul atât de familiar. Se dumiri când, răsucindu-se spre dreapta, înțelese că se afla, bine înfodolit în sacul său de voiaj, în interiorul unui mic cort de turism. Avea la îndemână tot ce-i trebuia pentru un ceai fierbinte; primusul, conservele împachetate în săculeți de plastic, chibrite ușor de folosit.

Era, desigur, iarăși angrenat într-unul dintre proiectele sale de cercetare de teren, în munții din vestul aflat undeva la limita sălbăticiei. Când ieși din cort, mașinuța lui de teren îl aștepta pregătită de drum. Avea încă mult până la destinație. Cerul era senin, cu nori pufoși, îngrămădindu-se în partea dinspre dealuri. Se auzeau vuind în depărtare, dar se și vedeau sumedenie de cascade albăstrie coborându-se vijelios la vale.

Luă legătura cu colegii. Erau și ei, împrăștiați care pe unde, în funcție de programul de cercetare pe care și l-au ales acum vreo două săptămâni. Până una alta, își analizau probele strânse din zonă, din ultimele săptămâni. Nu prea găseau noutățile pe care sperau să le afle, după indiciile promițătoare de la început. Oboseala începea, pe încetul să-și arate colții...

□

Peisajul își schimbă înfățișarea fără ca acest lucru să-l surprindă. Thomas trecea firesc dintr-o situație existențială în alta, fără să-și pună probleme de logică. Totul - chiar ceea ce era mai neobișnuit - i se părea a fi normal, în firea lucrurilor. Nu-și bătea capul să-și explice de ce se întâmplau lucrurile așa și nu altfel. Era preocupat numai de persoana sa și de ce i se ivea în fața ochilor. Acum, de exemplu, era în plin zbor; poate într-un balon cu aer cald, poate într-un avion ultrașor cu motor în spate și aripi cu aspect de liliac din kevlar, ce-o fi aceea? - ori, într-un mic dirijabil experimental, ori, pur și simplu, zbura așa, liber, precum păsările. Peisajele cele mai fascinante i se perindau în fața ochilor și - curios - nici nu le lua în seamă. Poate se credea încă în fața unui mic ecran de monitor așezat lângă patul său. Totul i se părea a fi la fel de normal...

Ei bine, ceva mai banal decât asta nici nu putea să i se întâmple, doar era între trezie și somn. Când totul ni se pare a fi la fel de obișnuit, sau neobișnuit, după caz. Unii ar ajunge la asemenea performanțe numai în urma inhalării a cine știe ce fel de substanțe orientale. La el nu era cazul...

Pericolul se insinua din altă parte... Chiar din interiorul personalității sale. Al fanteziei poate? Sau al vreunei influențe insidioase, de care mai avusese parte? Cine ar putea să-l lămurească. Și, chiar era necesar acest lucru?

Se pomeni așezat pe un pat de stâncă sculptată în vârful unei piramide cât un munte de mare. Vru să se miște, dar se pare că era legat strâns. Ori numai i se părea? Să fi fost numai amorțit?... Se apropie de el un ins mascat. Cum să-și descrie acea mască? Imposibil de știut. Era și înfricoșătoare, era și caraghioasă, era și simplă și foarte complicată.

- A venit vremea să vii cu noi. Gata cu incertitudinile. Acum vei afla!

- Și dacă nu vreau să știu?

- Te întreabă cineva? Ai cumva îndoieli? Tot n-are nici o importanță pentru tine. poate nici pentru noi...

- De unde știi?

- Prea multe întrebări. Nu e cazul să mai întreb, răspunsurile vor veni de la sine.

- Va fi ușor?

- Mult mai ușor decât îți maginezi... Dar nu în felul la care te aștepti. Va fi ceva cu totul și cu totul altfel decât crezi și te aștepti să fie...

- Când va fi asta?

- Imediat.

- Nu pot să mai stau puțin?

- Ba da, dar nu prea mult...

- Când anume?

- Vei afla, nici o grijă..

- Deci pot să plec acum?

- Da, ridică-te. Ceremonia se mai amână un timp. Du-te să te odihnești. Ești obosit acum.

- Prea bine...

□

Adâncul somn înseamnă oare altceva decât nimic, decât nimic întunecat?... Somnul lui Thomas, din superficial, cum spun toți psihologii că e la-nceput, coboară iarăși în adânc. Nu știe cum coboară nici el, nici noi, nu știe câte scări, nici câte trepte sunt de străbătut... Când corpul său nu știe nimic de el, când spiritul, sau ce încă mai rămâne conștient din sinele ascuns al său călătorește... călătorește undeva departe... Departe,

poate-n timp... și nu numai în timpul primei lui copilării... De unde știm că nu coboară în visul celor care, - după ce i-au dat drumul ca să rătăcească prin lumea asta mare, azi nu mai sunt...

Mai știe cineva pe unde umblă atunci când visul lui se-nfiripează... mai știe povesti când vine astăzi printre noi mai mult decât fragmente disparate, din cioburi sfărâmate din vis... dintr-o poveste care - cine știe – îl duce undeva prin ce tărâmurii neștiute nimeni nu le știe... nici nu le poate ști?...

Când Thomas se găsi în altă treaptă – doar metaforic ne închipuim că visul are trepte, sau de ce nu, și spații diferite alcătuite, în care noi cu toții, umblăm, fără să știm pe unde ne duce drumul atât de întortochiat... Când se găsi pe acea treaptă, în fața sa era deschisă – sau numai ușor întredeschisă o Mare Poartă... Dar unde va duce această poartă mai știm? Sau numai bănuim?...

Poate că numai ne deschide un drum spre altă poartă ceva mai mică, și care ne duce spre o cărare îngustă printre grădini, sau printre ziduri, ori simple gârdulețe din lemn subțiri, sau poate numai garduri doar închipuite din tufe, crengi pline de flori multicolore... Să treci prin ele nu e prea greu, dar ce te-așteaptă când ajungi acolo? Mai poți să știi...

□

Thomas se află acum în fața cuiva, de vârstă neprecizată, cu o privire pătrunzătoare, și zâmbet fin. Figură de înțelept oriental dar, poate, numai de om pierdut de lumea asta. Părea înveșmântat cu ceva asemănător cu o pelerină medievală, dar greu de definit. Cine mai știe cu ce anume se ocupă, din ce trăiește, ce gândește sau, dacă chiar citește câte ceva... dar nu asta contează acum ci...

- Ei, Thomas, Thomas, departe ai ajuns...

- Ce vrei să-mi spui cu asta, Baldar? Că tu n-ai fi ajuns exact ca mine, undeva?

- Ba am ajuns dar nu exact acolo. Acum, că ne-am intersectat cărările, nici nu știu cum, să-ți dau un sfat. Găsește-l pe Magistrul Baldarinus din Schitul Părăsit. El te va îndruma pe mai departe. Ai multe de aflat...

- Nu știi să-mi să-mi mai multe?

- Acuma nu. E timpul să te las acum. Și nu uita. Urmează-ți singur calea...

Drumul e greu, plin cu hățișuri de neumblat. Prin satele sărace de pe drum afla din când în când, merinde, fântâni cu apă cam sălcie, dar totuși bună de băut, și câte-o vorbă în doi peri. O viață de rătăcitor fără speranță. Avea, așa, pe lângă câte un cătun pierdut de lume, tovarășia unui câine credincios care să-i ție de urât la vremuri grele... Iar altădată, mult mai rar, găsea câte un han la marginea pădurii de stejar. Acolo rămânea pierdut, mai mult de-o săptămână. Mai ajuta și el ceva pe-acolo...

Când, în sfârșit ajunse în imediata apropiere de locul indicat de viteazul său prieten de demult Baldar, a socotit că-i vremea să se oprească. Schitul acela părăsit nu era prea departe. Pe ziduri se pripășiseră de multă vreme buruieni ca iedera la frunză care se împleteau în zeci și zeci de forme, care de care mai interesante. Alese dintre ele atâtea cât ar fi fost nevoie să-și alcătuiască un culcuș. Găsi, nu prea departe și o fântână cu apa cristalină.

Desigur, nici nu se mai gândi că înțeleptul Baldarinus ar fi prin apropiere. Nu avea cum, era o liniște mult prea profundă. Doar gândurile care îl împrejmuiau, îi aduceau în suflet liniște adâncă și-l încurajau în așteptare. Nimeni în jur, doar, sus pe cer, un lung cârd

de cocori, întruchipând sub norii alburii conturul viu al literei mari „V” se depărta cu țipete prelungi. Din depărtări se destrăma o pâclă străvezie orizont.

La timpul potrivit își înjgheabă culcușul. Se concentrează în sine-și, apoi, fără să știe bine cum, a adormit adânc.

□

- Deci totuși ai venit. Nu te-am chemat. Nu-i încă timpul tău. Cred că e mai bine pentru tine dacă pleci...Acum!

- Dar...

- Fără explicații.

- Pot reveni?

- Numai atunci când singur vei decide că ceea ce vrei acum de la viață ai câștigat. Ai nevoie de o izbândă adevărată. Cei care tot timpul pierd și numai pierd, sunt doar povară, și pentru ei, dar mai mult pentru ceilalți. Dacă ai înțeles ce-ți spun, prea bine, iar dacă nu, - la fel! Am zis!

□

Decizie foarte dură pentru sărmanul Thomas. S-o ia de la-nceput. Dar cum... Cu ce-a greșit el iarăși? Ce n-a fost bine? Ce?...

Plecă din nou la drum, cu sufletul împovărat. E greu, e foarte greu să pierzi, când nu știi ce să faci în continuare. Când drumul ți-e pierdut în ceață. Când simți că gleznele-ți sunt prinse în nisipul cel alunecos care mereu se-nfundă în fața ta. Când tot ce-ți reușește, pe moment, se dovedește-a fi doar o iluzie fugară, când totu-ți pare risipit în vânt...

Voia, prin vis, să-nfrunte „Marea încercare”, să treacă dincolo de „Marea Poartă”. Dar dincolo de ea ce vede acum? Pustiu... Doar un pustiu... Același... Unde-i „Cetatea cu zidurile de cleștar”? Unde-i „Castelul din povești”? Unde-s „Grădinile de vis” cu albele fântâni arteziene ce răspândesc în aerul fluid multicolore benzi strălucitoare?...

Ei, nu, greșește iar. Chiar ieri, pe-acolo a trecut! Ieri s-a plimbat fără de griji prin „Parcul fermecat”, ieri a dormit o noapte de neuitat în marele „Castel de vis”. Și tot nemulțumit a fost și-atunci. De ce? Pe cine să întrebe-acum cum să-și rezolve enigma ce-l frământă atât de mult?

Mergând pe jos, privind cărarea doar atât cât să nu își încurce pașii, se tot gândea analizându-și ultimele fapte, tot socotind în minte cum a acționat în diferitele împrejurări din scurta sa viață de până-atunci.

Uneori s-a ambiționat prea mult, uneori s-a lăsat dus de valuri... Uneori a luptat, din greu să-și facă un rost, deseori a abandonat totul nemulțumit de rezultate... Uneori a ascultat orbește de cine nu trebuia, ori nici măcar nu a luat în seamă ce-i spuneau cei înțelepți... De cele mai multe ori s-a grăbit când trebuia să mai aștepte momentul potrivit pentru acțiune, altă dată, dimpotrivă, a tot târăganat până ce a pierdut orice ocazii favorabile lui... De fiecare dată s-a simțit nefericit, nemulțumit de rezultate. Chiar dacă nu erau chiar atât de catastrofale... Sau mai mai puteau fi îmbunătățite cu un mic efort...

De câte ori nu a abandonat un drum promițător, crezând că nu are ieșire, pe când alții, urmând aceeași cale, avansau în zbor, sărind câte două trepte deodată... pe când el... simțea că o ia iar în jos, tot în jos... Fără să înțeleagă totuși, de ce...

Ei bine, se gândi el la un moment dat, se pare că totuși, drumul meu nu o fi chiar cel mai rău posibil. Dacă altul nu văd, n-am decât să merg așa, tot înainte... Poate nu am stăruit destul... Poate nu am găsit cele mai potrivite strategii de acțiune... Poate că nu am ținut cont de ceea ce era mai important. Dar, la naiba, „Ce anume” este pentru mine acel

lucru atât de important? Să înving în luptă? Probabil n-am nici putere, nici voință, nici înțelepciune suficientă... Trebuie să le găsec, dar unde? În cărți? Nu m-au ajutat prea mult... În bani? Cum au venit, așa s-au dus, poate chiar mult mai repede... În activități sezoniere? Degeaba, nu m-au ajutat practic cu nimic...

Atunci?...

- „He, he!” Făcu cineva dintr-o mașină de teren care trecu aproape ca vântul pe lângă el. „Ai rămas de căruță! Foarte bine! E rândul meu acum!” Și se făcu nevăzut înconjurându-l într-un nor de praf.

Oftă din greu. Dar suspină și mai tare când, peste vreun kilometru, îl zări pe insul batjocoritor făcut praf, cu tot cu mașină, la marginea șoselei. Nimerise drept într-un copac care —se vede - tocmai pe el îl aștepta de zeci de ani.

- „Bine cel puțin, că n-ai dat tocmai peste mine... Tot n-am cum să te mai ajut acum... Regret dar...” Și nu-și mai termină gândul mergând așa, pas după pas, pe drumul său fără de sfârșit.

□

- „Oh, nu, în nici un caz nu asta voiam să văd...” Gândi în continuare Thomas continuându-și drumul. Asta se întâmplă, destul de des, se pare... Atât de mulți sunt cei care se prăpădesc pe drumurile lumii... Robiți de demonul vitezei... Este adevărat, un fel o vrajă de nedescris îi mână înainte, privesc, precum în vis, cum zboară peisajele în jurul lor, se cred în siguranță mergând așa, fără oprire, privind cum se tot duc în șiruri, copacii de la marginea șoselei.

Nu pot să știu cine-i mai fericit: acela care se duce prin „Marea Poartă” a lumii purtat de un bolid bezmetic, sau eu, care mă duc așa încet, pe jos, târându-mi existența printre ierburi... ce jalnic, dar mulțumit de mine însumi, într-o banalitate fără de hotar?... Desigur, prea puțini sunt cei ce pot s-alerge, fără-ncetare mii de kilometri și pot apoi să spună, privind în urma lor, la vârsta senectuții, fără pericole, „ce bine că viața mi s-a scurs fără probleme”...

Ciudat lucru... sunt fericit sau nu?... pentru ce am trăit? Cu ce m-am ales? De unde să știu?...

- Cred că te frământă degeaba! Grăi lângă el Baldar privindu-l cu-n zâmbet enigmatic... Vrei să știi prea multe în același timp... cred că te pot ajuta...

- Chiar poți? Nu mai cred... am fost dezamăgit de-atâtea ori... Tot n-am aflat răspuns.

- Magistrul Baldarinus e chiar în fața ta. Întreabă-mă acum.

- Atunci... dacă-i adevărat ce spui... deși nu cred... în fine. Răspunde-mi clar: cum pot să trec din „Lumea Fantaziei” în „Lumea Ideală”? Acesta-i visul meu. Aceasta caut!

- Nu-i greu răspunsul. Mergem din nou, dar împreună, la Peștera din Muntele Volcano. Acolo va ieși Balaurul de foc, cât de curând. Ne vom lupta cu el! Dacă-l răpunem, ca în poveste, problema se rezolvă, și fericiți vom fi pe veci. Găsim în peștera comori nenumărate, iar viața noastră, alta ne va fi.

Iar dacă ne răpune el, iarăși e simplu. Pierim ca victime nenorocite. Dar, sufletele noastre, cu rușine mare, pe veci vor fi târate în noroiul din adâncuri subterane, vor fi pe veci în chinuri sfârtecate de șerpilor veninoși... Iar amintirea noastră se va șterge... de victime nu e nici o nevoie-n lumea asta... Ci numai de viteji învingători.

- Miza e mare. Vom învinge, crezi?

- Nu pot să știu, nu știe nimeni, ce Soarta pregătește pentru noi... Sincer să fiu, sunt sceptic... Vremea vitejilor s-a dus de mult... Acum balaurii sunt cei puternici, doar lumea lor domnește în zilele de-acum!

- Să cred ce spui? Nu pot să cred că am ajuns în lumea celor lași, fricoși, nevrednici... Nu cred că doar balaurii, de toate soiurile ce se pot imagina, sunt cei învingători... Am merita ca să pierim cu toții, dacă ar fi așa... Cum dovedești aceasta?

- Nu-i greu deloc. Privește-n jurul tău și chibzuiește... te las acum...

Și dispăru, lăsându-l pe bietul Thomas într-o nedumerire mai mare ca oricând...

□

Când se trezi din nou din visul său, în altă lume - dar tot din visul său - Thomas se pomeni că stă de vorbă iarăși cu Baldar. De data asta, mult mai pornit să-și caute dreptatea.

- Baldar, ia spune-mi, tu ai mai întâlnit balauri prin drumurile tale?

- Sincer să fiu, nu prea. Îmi vine-așa să cred că au dispărut cu totul. Că au pierit precum străvechii dinozauri, din cauze neștiute de nimeni. Nici înțelepții mari ai Universului nu cred că sunt în stare să își explice asta. Nici probe credibile nu mai sunt de găsit, căci bănuiesc, cele mai multe s-au șters de mult, de când s-au construit atâtea orașe noi pe locul unde ei hălăduiau. Iar în legende din vechime, nu cred că le mai ia în seamă cineva...

- Cum facem noi atunci? Cum dovedim că suntem cei viteji, cei înțelepți, cei... cum să-ți spun... că nu mai știu să mă exprim cum trebuie de-o vreme... Cu cine mai luptăm?

- Mai lasă baltă atunci ideea asta, și mulțumește-te cu ce există. Noi nu avem decât o lume demitizată, fără enigme mari, doar asta ne-au mai lăsat strămoșii...

- Suntem sortiți atunci ca să ne pierdem în neant?...

- Nu chiar așa, doar în anonim. Doar asta și merităm, nu crezi?

- O fi, dacă tu spui... Însă ce te-aș crede? Ce, fantazie nu mai există? Să nu mai fie nimic miraculos! Ce trist ar fi...

- Într-adevăr, cam trist, dar dacă asta e...

- Ei nu, eu zic să nu cedăm, zic să mai căutăm doar or mai fi pe undeva...

- De te referi la ce există, numai reptile banale, chiar dacă mai înfulecă așa, în treacăt, pe vreun nefericit care le iese-n cale. Mai sunt prin câteva regiuni exotice, sau chiar prin rezervații...

- Ei, nu la asta mă refer. Mai știu de crocodili hipopotami, varani mai știu eu care alte iguane mai mari, mai mici... mai sunt și în colecții la braconeri... Dar astea n-au nimic fantastic de felul lor, sunt - poate - chiar ființe din care noi ne tragem, dacă-i adevărat ce se afirmă prin unele reviste...

- Ah, vrei să spui că... nici noi nu existăm, de fapt?

- Mai știi? Dar, hai să ne întoarcem la misiunea pe care, totuși cred eu, și sper, o mai avem... Hai să mai căutăm, să nu abandonăm totuși ideea... Poate-i găsim pe undeva, pe unde nu i-am căutat...

- Dacă așa zici tu... Fie și-așa...

Și iar, Thomas rămase singur, cu gândul său, fără să găsească vre-o ieșire din impas...

□

Dar când, se pomeni de-odată, în fața ușii care s-a închis, fără să-și dea prea bine seama cum de s-a întâmplat așa ceva, se auzi de dincolo un zgomot surd, ceva ca o hârâitură fără sens. Rămase dus pe gânduri. Ce ar mai putea să fie asta?...

Și, pe loc, ea se deschise brusc, și apărură acolo ceva cu-adevărat de nedescris; părea un cap de cal, dar mare, cu dinți încovoiați, privire crudă, din ochi holbați, bombați, fără orbite. Thomas sări fără să vrea, simțind ca o sfârșeală, în viscere. Cu greu a încercat apoi să-și stăpânească tremurul din brațe.

Dar ușa, iată, se închise la loc, de parcă n-ar fi fost nimic acolo.

- „Dar ce-a fost și vedenia aceasta?” - grăi în sine-și fără să clipească. Aici mi-a fost sfârșitul, dacă dihania aceasta revine iar. Dar dacă n-a fost decât numai o părere? Dar dacă nu a fost nimic?

Deschise ușa iar, cu teamă mare. O fi, oare n-o fi balaurul acolo așteptându-l de dincolo de ușă, pe furiș? Dar nu, n-a mai văzut nimic, nimic.

Se frământă un timp, neliniștit, fără să-și poată veni-n fire. Pe urmă, apelă la un psiholog.

- Halucinație vizuală, sigur sunt, nu poate fi nimic acolo, de vreme ce, după aceea, n-ai mai găsit vreo urmă în acel loc.

- De unde credeți că a apărut?

- Se mai întâmplă, rar, dar totuși, atunci când omul este frământat de o idee fixă, să mai apară și asemenea iluzii. Dar, dacă de atunci, nu s-a mai întâmplat să mai vedeți așa ceva, nu cred că este cazul să vă necăjiți. Va trece...

- Și totuși, nu prea cred că numai mi s-a părut așa ceva. Sunt sigur c-am văzut prea bine o scâfârlie de balaur... părea îngrozitor...

- Privirea lui, vi s-a părut că v-a amenințat cumva? Sau era, cum să zic, inexpressivă?

- Nu cred că pot aprecia, timpul prea scurt a fost...

- Atunci, eu cred că poți să-l dai uitării. Nu cred că va mai apărea...

□

Când discută pe urmă cu un artist, un specialist în măști și în decoruri pentru teatru, sau film, acesta spuse hotărât:

- O farsă, desigur, pusă la cale de niscaiva artiști, sau regizori de televiziune care știau de întâmplările prin care ați trecut. Nu cred că e prea greu de realizat așa ceva, dacă doresc să aibă - din asta - un succes imens de public. Abia așteaptă o asemenea ocazie. Se mai folosesc și de camere ascunse. Nici nu bănuiești ce haz fac unii dintr-o pățanie de acest fel...

- La naiba, dacă-i aflu, fac un scandal teribil. Îi și dau în judecată!

- Cu ei vă puneți, la banii lor? Până la urmă, tot ei vor câștiga procesul iar dumneavoastră vă faceți de râsul lumii. Și le mai rămâi și dator cu sume mari, de veți ajunge la faliment. Vă sfătuiesc să renunțați.

□

Un specialist în parapsihologie avu cu totul altă opinie:

- Nu e vorba de nici o iluzie, totul e real, cât se poate de real. Nici nu vă dați seama ce putere au duhurile acestea, când își pun mintea cu cineva mai slab de înger. Și-au dat seama de slăbiciunea d-voastră sufletească și acum profită... Au de gând să vă distrugă... trebuie neapărat să apelați la ajutorul nostru.

- Costul e mare?

- Evident, nu putem să fim meschini pe plan financiar când e vorba de evenimente spirituale de asemenea importanță. Vă dați seama cât riscă un adevărat maestru în parapsihologie când este vorba de alungarea unui spirit negativ de o asemenea putere? În caz de eșec nu numai dumneavoastră veți suferi! Trebuie să ne adunăm toate forțele iar aceasta, evident, costă, și nu puțin!

- Dar, măcar, l-ați identificat pe acest... spirit, duh negativ sau, cum să-i mai zic?

- Asta abia de acum încolo urmează... Va trebui să mai aveți răbdare, muultă răbdare...

Până la urmă, cu toată încrederea în sine a magistrului în cele de necuprins, duhul negativ se dovedi mai puternic, așa că tot demersul, cu toată cheltuiala, destul de consistentă, se dovedi a fi inutil. Eșec desăvârșit, pe toate planurile. Nu-i rămânea decât să caute alte mijloace pentru a lămuri misterul.

□

Hai să admitem totuși, că întâmplarea trăită adineaori de tânărul nostru Thomas nu a fost, cum s-ar putea presupune, nici o simplă vedenie, nici o farsă răutăcioasă a vreunei televiziuni dornică de scandal mediatic, nici vreo scamatorie metafizică scornită de cine știe ce iluzioniști cu aere de mari savanți.

Atunci, de ce-ar putea fi vorba? De o amenințare din partea unui balaur adevărat, dornic de a-și demonstra - în pofida evidenței - forța distructivă, de un avertisment al unei forțe necunoscute pe care nu avem cum s-o identificăm, sau ceva cu totul misterios care - momentan - ne scapă cu totul. Trebuie să ne abținem de a da aici un răspuns limpede. Datoria noastră este - am mai spus-o, să povestim o istorie, cam ciudată ce e drept, - și atât. E treaba specialiștilor în enigmistică literară să o deslușească. Dacă pot.

Desigur, Thomas se strădui pe cât îl țineau puterile, să-și clarifice situația, în care s-a pomenit angrenat, nici el nu mai știe în ce împrejurări. Nu putem exclude nici posibilitatea ca totul să se fi petrecut în visul său, cel mai profund.

Oricum, avea de ales: ori să se lase sacrificat de marele balaur, urmând ca apoi să se bucure de participarea la o lume ideală, paradisiacă, demnă de câmpiile elizee sau de Valhalla cea mitică, ori să se străduiască să ucidă fiara diabolică dobândindu-și astfel o glorie eternă. Cu care - sincer să fie - nu prea avea ce face.

Dar oare nu putea găsi și o altă cale, cu totul inedită și spectaculoasă în același timp? Dacă da, care să fie aceea? Poate că totuși, o va găsi vreodată...

□

Thomas se pomeni într-o bună zi, glumind cu câțiva cunoscuți, în fața unei cutii de bere, din care sorbea așa, într-o doară. Se amintea acolo despre niște vietăți cu aspect ciudat, de culoare vișinie, care se pare că a invadat orașul de un timp. Nu erau dăunătoare, dar nici nu aduceau cuiva vreun folos. Unora li se părea ciudat faptul că păreau să fie metalizate, nu-și dădeau seama dacă nu era cumva vorba de cine știe ce roboți... poate că rolul lor era tocmai acela de a urmări activitatea legală sau mai puțin, a cetățenilor.

Uneori zbârnâiau luând-o în zbor spre tavan, ca niște insecte mari, sau păsări colibri care se strecurau cu dibăcie printre tufișuri sau printre flori.

Nimeni nu le dădea atenție, câteodată unii sugerau că acești mici spioni filmau tot ce se petrece în oraș spre folosul autorităților locale sau guvernamentale, sau - mai știi - pentru a servi informații vitale cine știe căror grupări interlope, dacă nu chiar criminale. Dar, cum nimeni nu a avut direct de suferit din cauza lor, nimeni nu era dispus să le ia în seamă.

De altfel, nici nu era posibil să le prinzi, erau foarte sprintene, ca niște albine jucăușe. Totuși, – deși se părea că nu le băga nimeni în seamă, o stare de tensiune psihică, de nervozitate, chiar neliniște plutea în atmosferă, datorită lor.

În absența altei ocupații mai serioase, Thomas se gândi să se preocupe de această problemă. Dar, pe nesimțite, trecu la altă idee: află că s-au găsit unele urme de a.d.n. de dinozaur chiar în apartamentul său; deci ceea ce i s-a părut a fi doar o vedenie de balaur, chiar a fost cu adevărat ceva asemănător cu așa ceva. Atunci, trebuia să afle ce e adevărat și ce nu în povestea asta și – dacă e cazul, să ia măsuri de prevedere, nu cumva să-i fie pusă viața în pericol din cauza acelei ființe, adevărate sau nu.

Dar unde anume să cerceteze?

- Poate că dihania aceea te pândește special pe tine, în urma cine știe căror păcae pe care le-eau comis strămoșii tăi.

- Nu pot să cred asta. Mi se pare, cum să-i spun... cam aiurea...

- Ei, nu privi lucrurile cu atât de multă ușurință. Cine știe cu ce năpaste ai putea să te confrunți în viitorul apropiat dacă nu te preocupi de situația ta.

- Eu, dimpotrivă, cred că nu e nimic adevărat din ce spui acum. Vezi-ți mai bine de treburile tale și nu lua în seamă fantasmagoriile nu știi cui.

- De unde știi care-i adevărul? Ai dovezi cumva?

- Eu nu. dar tu ai?

- Nici atât.

- Ei atunci, care-i problema?

Altă problemă acum: Baldar îi telefonă dintr-o insulă izolată din mijlocul Oceanului Pacific cerându-i să vină urgent la el. Găsise într-o grotă vulcanică, plină de tuf vulcanic, nu numai urme de balauri, dar chiar un exemplar destul de mare care semăna leit cu cel descris de Thomas după ce i s-a întâmplat să-i intre în casă. Era nevoie să vină să-l identifice.

Thomas, n-a înțeles bine de ce era nevoie tocmai de el acolo, dar, dacă a fost apelat, era – desigur – imperios necesar să se prezinte. Dar, de unde să facă rost de bani ca să ajungă acolo? Dar nu peste mult, se găsi o organizație științifică interesată de problemă, care promise ca va face rost de tot ce era necesar.

Peste două săptămâni, porni la drum.

□

Thomas tocmai găsi o peșteră în vârful unui deal, și coborî pe-o scară îngustă, voind – așa din curiozitate - să vadă ce ar putea găsi pe-acolo. Distracția aceasta, se pare că în curând îl va costa destul de scump. Doar puse pasul treaptă după treaptă, ținându-se prudent, de un perete. Până ce, pe neașteptate, se pomenit luat de sus de doi indivizi atletici care, – ținându-l strâns de brațe, au început să îl lovească dur, până simți că-și pierde cunoștința. Nu reuși să-și dea prea bine seama ce se întâmplă cu el. Se lăsă purtat ca-n transă pe coridoare întortochiate până nu mai știi nimic. A leșinat pesemne.

Se trezi într-un târziu, într-o hrubă umedă, urât mirositoare, cu o atmosferă înecăcioasă, în semiobscuritate. Încercă să se ridice, cu greu, abia reuși să se întoarcă din cauza durerilor ascuțite care-i străbăteau tot trupul. Tăcere adâncă, înfricoșătoare...

„Na! - gândi el – exact asta mi-a mai trebuit! Ce caut eu aici? Cine m-a adus, și mai ales, de ce... Dar mai întâi de toate, voi supraviețui? Nu, nu poate fi adevărat ce se întâmplă, e numai un coșmar, ce nu-l pot conștientiza. Cine ar putea să mă urască astfel, ce am făcut?”

O slăbiciune extremă îl făcu să se înfunde iarăși în întuneric. Când își mai reveni, găsi pe lângă el acolo, o farfurie de metal cu ceva terci, din ce anume n-a prea înțeles, oricum ceva să își astâmpere foamea cumva și să mai prindă în puteri. Cum tot nu înțelegea bine ce se petrece cu el, nu-i rămânea decât să aștepte... Încercă să-și adune gândurile. Nu prea reuși.

De undeva de la distanță, din adâncimi îndepărtate se auzea ceva, ca un fel de bocet lugubru, întrerupt din când în când, de zgomote sacadate. Nu putea să-și imagineze ce anume era acolo. Din ce în ce mai pesimist, a înțeles doar atât, că e un prizonier fără scăpare și că s-a cam terminat cu el, dar refuza totuși, să accepte o asemenea soartă. Ce mai putea să facă? Să evadeze cumva? Exclus, nici nu vedea pe unde...

Nu peste mult auzi zgomot de pași apropiindu-se de locul său. Pași grei, pași înfundați... Apoi o bufnitură-n ușă, urmată de un un răget strident. De ce să fie vorba? Nu reuși să înțeleagă prea mult deoarece... Cu-n scârțâit prelung, cu-n geamăt de metal, ușa, în fine s-a deschis. Intră ceva ce n-aș putea descrie. Părea să fie un personaj mascat, un ins în armuri negre, fără chip.

Creatura hidoasă îl înhăță brutal pe Tom, apoi cu gesturi ferme îl împinse dealungul galeriei negre, prăfuite. În sufletul lui Tom, nu pot să precizez ce se petrece, dar bănuiesc... probabil, mai crede că se află în plin coșmar, și poate că nici nu e prea departe de adevăr. Nu pot să știu.

- „Hrra! Hai mișcă, nu mai sta! Ai stat destul, acum umblă... Mișcă mai repede, nu sta, că altfel... Hâh! Mai repede, nu sta!...”

Și loviturile intense, curgeau mereu... În fața lui era format deja un lanț de prizonieri care trăgându-și anevoie suflarea, mergeau încet, parcă târându-se în marș forțat. Părea un nesfârșit șirag de furnici împletecindu-și pașii prin mocirloasele hârtoape.

Erau voinici, vânjoși, brutali, acei care-i mânau prin coridoare. Aveau pe față măști întunecate, sau poate nici nu erau măști, așa e era chipul lor chipul hidos, de câini, căpcâni sau căpcăuni, cum se mai scrie prin vechile povești. Dar biciul lor ustură greu, ca trăsnete de foc încins.

- „Or fi adevărați, gândi la un moment Thomas cel chinuit, or fi ființe vii, năluci, sau tot ce văd în fața mea nu e decât un vis urât, doar un coșmar, imaginat de mine însumi... Dar totuși, cum de mai trăiesc?...”

Acum șirul imens de robi înlănțuiți ajunse la o scară pietruită, cu treptele abrupte care-i pune la grea-ncercare echilibrul. Mergeau un timp așa, fără-ncetare, apoi iar coborau spre un infern necunoscut.

Thomas mergea mecanic, obosit. Nu-și mai simțea nici brațe, nici picioare, mișca mecanic, fără să-și mai bată capul să înțeleagă ceva... Era cu totul toropit, și de căldura infernală din tunel, și de mizeria din jur și de mirosul de sulf, înecăcios...Părea să fi nimerit în ceva asemănător cu o mină, sau cu o carieră de piatră, sau de sare... nu-și putea imagina... dar înainta mecanic, contopindu-și pașii cu pașii celorlalți din fața și din urma sa.

De undeva, din mare departe, i se păru că aude un zgomot surd, un fel de șuiert, sau sforăit greoi. Părea să se fi adunat acolo mulțime de burdufuri ce răsuflau un gaz otrăvitor, puse probabil, în mișcare, de un sistem de pompe având o forță înfricoșătoare. Ce ar putea să fie acolo? Nu își imagina... Iar cei din jurul său nu păreau de fel să fie curioși să afle... Încercă, într-un sfârșit, să intre în vorbă cu unul dintre prizonierii din

apropierea sa. Nu reuși, acela nici măcar nu îi răspunse. De teamă poate, sau de deprimare, mai știe cineva?

Începu să își imagineze tot felul de scenarii, unul mai fantasmagoric decât celălalt, dar toate fără nici un fel de legătură cu realitatea... Realitate? Asta-i realitate? Decât așa, mai bine nimic, NIMICUL!...

Dar atunci, de ce oare nimeni nu protesta, de ce nimeni nu îndrăznea măcar să-și înalțe privirea, ori să crâcnească măcar ceva? Oare toți cei se aflau în jurul său atunci simțeau ce simțea el? Ori poate s-au obișnuit atât de mult cu situația că nu le mai păsa de nimic? Totuși, cum de-au ajuns aici? În ce împrejurări? Va exista cumva scăpare din acest infern? Dar când, Dumnezeuule, când?! În ce fel?... Nici un răspuns, doar răgete, urlete și suspine în jurul său. O jale de neînchipuit... un lugubru simțământ de zădărnicie...

Într-un sfârșit, ajunseră în ceva ce părea a fi o încăpere mult mai spațioasă. Din cauza întunericului profund, nici nu i se vedeau limitele. Încercă cât putu, să-și forțeze privirea, să vadă mai bine, dar tot efortul îi era zadarnic. Chiar în fața ochilor săi, se deschidea un hău de întuneric absolut, de parcă ar fi nimerit la poarta infernului... Apoi, ascultând răgetele fără sens, dar care i se păreau a sugera porunci categorice, se întoarse și el, luându-se mecanic după mișcarea celorlalți, spre dreapta sa.

Acum i se părea că vede ceva mai clar. Era ceva ciudat acolo, un fel de monument gigantic, alcătuit din roci în diferite nuanțe de culori stinse, care se înălțau treptat înspre tavan. Părea a fi un fel de plantă ciudată, cu flori mari, și frunze ce se lăsau în jos... Ceva ce semăna și cu o salcie plângătoare. Simți din nou, în adâncul sufletului ceva curios, un amestec de zădărnicie, de deprimare, de jale, dar și ceva care inspira respect, ceva solemn, de o gravă seriozitate... Nu și-o putea explica rațional, dar tocmai despre acțiunea de a gândi rațional, nu se putea vorbi în acele momente deosebit de greu de suportat. La ce anume ar fi servit, asta nu putea ști. Dar măcar, bănuia. Sigur este că era rodul chinului a sute și sute de sclavi care trudeau de multe vremi acolo...

Presupunerea era cât se poate de veridică. La urletele „gardienilor” și la cumplitele lovituri de bici, gloata se supuse fără nici o crâcnire, ca apoi - ca într-un adevărat mușuroi de furnici - gloata să se împartă în grupe mici și să se apuce de treabă. Thomas primi și el ceva ce semăna cu o unealtă rudimentară și se începu să care la blocuri de stâncă, la fel ca și nenorociții de lângă el. Se apucă de lucru fără să se mai gândească la nimic. Nici nu i-ar fi folosit la nimic, tot nu l-ar fi ascultat nimeni, și nici altcineva n-ar fi îndrăznit să-i spună ceva... și timpul începu să se scurgă monoton, fără oprire și fără îndurare.

Încăperea în care se afla era înaltă, boltită, cu pereții stâncoși, acoperiți de un praf cenușiu. Aerul era aproape irespirabil. Totuși, lucra înainte, fără nici un gând... În jurul său se auzeau doar zgomote monotone în ritm de tobe și de trăznete de bici. Și siluetele în umbră mișcând mecanic brațe ostenite. Priviri golite de-orice sens. Priviri fără speranță...

Apoi, după un timp nedefinit, un ordin brusc, asuzitor, și gloata istovită de efortul fără oprire, își încetă mișcarea. Un timp, numai, se prăbușiră câțiva nenorociți. Fură luați de-acolo repede și dispărură. În gol. În negrul de neant.

□

Se trezi după o vreme copleșit de dureri și de osteneală. Imagini din viață începură să i se perinde în gând. Scurte secvențe doar. Destul de deprimante. Imagini care de obicei ar fi trebuit să se apropie de vis și feerie... Dar nu... aproape de coșmar. Greu de uitat dar și mai greu de amintit. Când încerca să intre-n ritmul vieții furtunos. Când nu-și găsea încă un sens. Când rătăcea prin întâmplări banale...

Când deseori voia să își impună o dorință și se simțea respins, apostrofat fără să știe bine dacă-a greșit sau nu ceva... sau dacă – din nimic - câte-o furtună se stârnea așa de brusc, fără să înțeleagă bine din ce motiv...

Sau când se pomenea deodată agresat fără motiv de alți băieți ce locuiau pe strada sa... Când se iscau războaie între grupări opuse mai știe cineva din ce motiv? Când se lăsa cu plesnituri destul de dure, când trebuia să biruiască în mici încăierări de nu voia ca să rămâie umilit...

O viață plină de restricții și privațiuni, în care trebuia să supraviețuiască într-un context ostil, când izbucneau ca din senin conflicte uitate azi... Atât de dure uneori... Când se pomenea implicat în cele mai variate situații extreme date de luptă pentru existență. Imagini dintr-o existență aproape uitată. Când fugărit de câini înverșunați care-l hăituiau cu colții lor înfricoșători. Știa că nu are altă șansă decât să-i înfrunte. Era și mușcat uneori, dar - nu –ai știa când, după vreme, vindecăt, o lua de la început. Nu-și amintea cine și de ce îl fugăreau astfel, nici nu prea mai are importanță.

Altă dată, în conflict cu cei care-și croiau drum spre ierarhia superioară a grupului. Lupte aspre, iscate din senin. Alternau teama nebună și curajul disperării. Nu era de ales. Pentru orice fleac ce-i asigura supraviețuirea trebuia să se ascundă, să iasă la iveală, să facă față situației, să se confrunte iar și iar.

Momentul de față, când trudea din greu, alături de alți mulți nefericiți, picați în capcană, nu îl luase totuși nepregătit. Sufletește era conștient că mai devreme sau mai târziu, va ajunge iarăși să se confrunte cu hoarde sălbatice, ostile, care-l priveau cu un dispreț ucigător și o ură de nedescris. Nu are nici o importanță decă ceea ce i se întâmpla era drept ori nu, dacă a greșit într-adevăr cu ceva, sau dacă chiar așa trebuiau să se întâmple lucrurile. Știa că e condamnat dacă nu să biruie în luptă, atunci să fie o victimă sigură a celor mai puternici.

Te buia să suporte totul ori să piară. Deocamdată, trebuia numai să reziste. Apoi vom vedea... Asculta aproape indiferent corul monoton al robilor, care, ritmat sau nu, mișca înaintea mașinării infernală. Nu-l mai interesa nimic, trudea într-una. Trudea și răbda, fără să se întrebe la ce bun totul.

Lucra înainte fără nici un gând. Corul monoton și ritmat al celorlalți îl apăseau inconștient. Ca un fel de vrajă... Aproape că nu-l mai auzea. Nici sensul cuvintelor nu îi aungeau la conștiință. Lucra aproape ca un automat. Frenetic. Până când, fără a ști prea bine de ce, efortul acela oarecum mecanic, începu chiar să-i placă. Nu era pea conștient din ce motiv, dar nu-l mai interesa. Parcă un burete cald și umed îi ștergea încet, încet din memorie tot ceea ce mai rămăsese rațional. Putea foarte bine să se lipsească de așa ceva. Era atât de bine să acționeze fără a se mai gândi la nimic... Gemetele înfundate, jeliurile fără de sfârșit ale unora din cei care-l înconjurau i se părură a fi melodii suave, un fel de straniu descântec al desprinderii de cotidian.

- Nu, nu e bine! Se pomeni strigând în subconștientul său... prea devreme te dai pradă unui sfârșit care – poate – nici nu e chiar atât de apropiat. Nu cumva ar mai fi o șansă? Ia să încerc – totuși – să înțeleg ce se petrece cu mine... Poate nici nu este totul atât de târziu...

Repetându-și, fără să-și dea seama de ce – aceste îndemnuri, Thomas crezu că înțelege ceva din cele ce se cânta în jurul său. Un mic număr de cuvinte în repetiție continuă, dar care chiar păreau să aibă și un sens. Când reuși să înțeleagă, adunându-și ultimele puteri, se smulse din rând și se trânti la pământ. Dureri ascuțite, provocate

probabil de ceva ascuțit, îl copleșiră. Nu le luă în seamă. Apoi, se prăbuși într-un întuneric adânc.

Greu se trezi după un lung coșmar. Ce a visat, dacă de vis era vorba, nu se poate concretiza. Era mai degrabă un șir continuu de senzații infernale, o apăsare într-o semiobscuritate chinuitoare. Se ridică încet, privi în jurul său. Nu prea era nimic de văzut. În afara unor vechi ziduri umede, coșcovite. În loc de fereastră, o deschizătură de un negru absolut, din care nu răzbătea decât un aer infect. Miros pestilențial. Tăcere adâncă, apoi, după un huruit greu de interpretat rațional, se auzi din nou acea litanie jalnică, cu care deja a și început să se obișnuiască. Avea senzația că e ținut de podea, că era ca paralizat, nu-și mai simțea nici mâinile, nici picioarele, de parcă ar fi avut butuci de cărbune în locul lor. O apăsare infernală pe frunte. Totuși i se păru că înțelege din nou frânturi din litania aceea jalnică.

- Ehe! Chiar crezi c-ai început să înțelegi ceva? Amarnică greșală. Nici nu încerca măcar, a înțelege e deja prea mult pentru un creier de găină pe care se pare că-l ai acolo sub fruntea ta de nimic! Nu încerca singur să înțelegi ceva că te plesnesc, mă auzi? Cine te crezi?

Cine putea rosti asemenea cuvinte? Thomas se strădui totuși să se ridice puțin să-și dea seama cine-i vorbește. Abia-l recunosc pe unul dintre gardienii aceia cu figură de mască de gaze pe scăfârlie. Aceeași voce răgușită, metalică oarecum.

- Ce vreți să spuneți? Îngăimă el cu glas stins.

- Aici se tace, nu se răspunde unui reprezentant al „Marelui Stăpân.” Ai nimerit aici pentru că așa s-a hotărât! Oricum până la jalnica ta stărpire, nu merită nici un effort de a ți se explica ceva. Doar atât, mai ține-te bine, vei crăpa numai când îți va veni rândul. Până atunci, taci și ia aminte!

- La ce?

- Ha!? Îndrăznești a răspunde? Nemernicule, Primește deci!

O lovitură de bici îl fulgeră cumplit. Asta îl trezi de-a binelea la realitate, în pofida durerii ucigătoare. Brusc, începu să raționeze ieșind din toropeală. Nu era de glumă, era prizonierul unor monștri cum nu i s-a mai întâmplat să vadă încă. Dar, chiar în pragul morții, demnitatea îl determină să încerce să reziste. Cu orice preț.

- Cei ca voi, continuă vocea hârâită, aveți cinstea cu totul nemeritată de a servi drept hrană, nu prea grozavă ce-i drept, a „Marelui Stăpân”. Asta va mai rămâne drept singura voastră rațiune de a fi. Dar nu carnea voastră putrezită e prețioasă, ci forța spirituală care a mai rămas în ea. Aceasta trebuie extrasă în întregime din voi, m-ai înțeles? Pentru aceasta trebuie să fiți fericiți! Nu pentru voi, în nici un caz, ci numai și numai întru fericirea și desfătarea „Marelui Stăpân”! Repetă asta, dar numai în gândul tău! Nu vrei! Harșt! Încă o dată! Repetă!...

- Să fim fericiți, dar nu pentru noi, ci numai și numai întru fericirea și desfătarea „Marelui Stăpân”. Abia gândi și-n fine, înțelese: acesta era sensul ascuns al litaniei repetate obsesiv de sutele și sutele de robi care trudeau la înălțarea aceluia uriaș monument de argilă din peștera întunecată. Lucrurile erau clare ca lumina soarelui. Dar nu mai puțin tragice.

Ce se va mai întâmpla cu el? Firesc, căzut într-o cursă a destinului, urma să împărtășească soarta nefericită a atâtor și atâtor oameni loviți de ghinion. O moarte îngrozitoare, în chinuri nesfârșite. Întreaga istorie a umanității este plină de asemenea

scene de coșmar. Se vede că așa le este scris unora să li se întâmple, fără să aibă vreo vină, în afara aceleia de se afla într-un loc și în niște împrejurări nepotrivite.

În unele povești, se mai întâmplă și minuni. Nu chiar în toate. Speranța este singura care totuși, nu moare. Fără speranță n-ar avea rost să mai perseverăm în a lupta. Chiar când această luptă pare, chiar și este, fără nici un fel de sorți de izbândă. Adevărații eroi, cei mai mulți neștiuți, continuă să lupte chiar împotriva evidenței.

Thomas nu era totuși în stare de asemenea gânduri abstracte. Era preocupat – firesc – să supraviețuiască. Cum? Cum va putea desigur. Alături de ceilalți, nu se știe câte sute, sau mii?... de nefericiți care-și târau existența în acea hrubă.

Și veni și momentul greu; al celei mai mari încercări. Împinși înaintea unei gropi din care ieșeau brațele cu mii de ventuze ale unui... să-i zicem calmar uriaș. Brațele acelea se agitau prin aerul apăsător și, din când în când, îi agățau pe nenorociții din rând, trântindu-i fără menajamente la pământ. Unul dintre brațe îl apucă strâns și pe Thomas. Simți o înțepătură ascuțită. O durere fără margini, apoi simți că amortește. O voce din spatele său răcni răgușit:

- Exprimă-ți bucuria în gând, afurisenie ce ești! Ce, vrei să ne indispuți Stăpânul!? Crapă naibii, dacă nu rezști, dar fii fericit! Pentru gloria și fericirea...

Nu reuși să înțeleagă mai mult fiind copleșit de o slăbiciune extremă după care se prăbuși în întuneric.

□

- „Trezește-te. Hei, trezește-te, n-auzi? Destul cu leneveala!... Avem de lucru!” Încet, încet Thomas își reveni din leșin. Deși simțea durere în tot corpul, în mod ciudat, nu se mai simți atât de ostenit. Se ridică cu greu, apoi, făcând eforturi aproape supraomenești, reintră în rând.

Lucrul la monumentul acela gigantic și hidos continua fără oprire. Cu gesturi mecanice, începu să care mai departe la bolovani. Era parcă lipsit de orice voință și rațiune. Apoi, încet încet, începu să-i dea seama de situație. Întreaga sa viață i se păru a se opri undeva într-o înfundătură. Nici nu-și dădea prea multă osteneală să înțeleagă, un lucru care se vădea a fi evident: „fără nici o speranță...” Apoi, brusc, începu să-l frământa un gând obsesiv: „Adică, ce e asta? De ce trebuie să suferim atât? Ce este cu fiara asta diabolică, de unde a apărut aici? Ce vrea cu noi...”

Se uită mai atent la colegul său de suferință din stânga sa, care părea că nu se mai oprește din cărat bolovani. Gardienii păreau să se fi retras mai departe. „Hei omule!” Făcu el șoptit. „Mai rezști?” „Lasă-mă în pace!” Făcu acela morocănos. „Nu vezi că sunt concentrat acum? Numai fericirea Marelui Stăpân contează acum. Vezi-ți de chinul tău!”

Șocat, Thomas nu-i răspunse. Oare chiar atât de dezumanizat a ajuns acel rob al efortului mecanic? Chiar își dorește moartea atât de mult încât a ajuns să-și adore călăul? Ciudat lucru... Dar nu poate fi adevărat așa ceva. Imposibil. Încercă să-l abordeze pe omul din cealaltă parte, pe care chiar păru să-l recunoască din vedere.

- „Hei, omule chinuit! Crezi că e bine ce se întâmplă cu noi?”

- „Cum Dumnezeu să fie bine? Vezi că ne paște sfârșitul. Când mă gândesc că această fiară uriașă mi-a fost o vreme un animal de companie... Era chiar simpatic monstrulețul, făcea tot ce-i porunceam. Era docil... Acum...”

- „Acum a ajuns să neucidă... Te recunosc, dacă văd bine... Nu ești cumva... Baldar?!”

- „Ai ghicit bine, dragă Tom, chiar eu sunt... dacă mai sunt... Afurisitul acela de Devoll, numai el m-a procopsit cu dihania asta... pretindea că-mi vrea binele, că mă ajută să devin cel mai puternic om din lumea asta dacă-i urmez tratamentul. L-am ascultat și iată unde am ajuns... Acum totul s-a dus pe râpă.. Nu-mi rămâne decât să-mi suport soarta. Asta mi-a trebuit, asta am aflat! Să ții bine minte ce-ți spun!”

- „Nu vorbi mai mult, fii atent că se apropie zbirul acela de noi. Mai vorbim pe urmă, dacă se va mai putea...”

- Îl văd... Mai dă-l afuriseniei de dobitoc... Atât de îngâmfat că ai crede că chiar el e Stăpânul Universului... Și nu-i decât un biet neghiob, slugarnic ca toți ceilalți... Să mai prind puteri, l-aș strivi ca pe o gănganie... La fel ca și fiara aceea nesățioasă, lipsită de creier care-l comandă...

- Cum poți vorbi așa? Nu vezi că suntem cu toții robii acelei cumplite dihanii? Ne numărăm zilele, poate chiar clipele câte le mai avem de trăit pe aici... dacă le vom mai apuca și pe acelea...

- Asta s-o crezi tu! Puterea acestor fiare nu-i chiar atât de uriașă cum ți se pare. Eu sunt cel mai în măsură să știu. Așteaptă și vei vedea...

- Hrrr! Ce îndrăzniți să șopocăiți voi de colo! Cine v-a permis să deschideți gura! Harșt!...

- Oh!... Nu mai rezist! Cred că voi pieri!...

- Care-i problema ta? Te doare? Mai rabdă! – îi șopti Baldar lui Thomas care se încovoia răzbit de suferință. - Nici o durere nu-i chiar atât de insuportabilă precum ți se pare! E o impresie numai!... mai rabdă și vei vedea că tot noi vom birui până la urmă... Dar, adevărat, e bine să fim prudenți, vrăjmașii nu trebuie să-și dea seama de asta... Să mai așteptăm...

Și în ziua aceea, nu mai avură ocazia să discute. Lucrul la monumentul acela hidos, care încet, încet începea să-și facă simțită prezența în peșteră, măcar în trăsăturile sale esențiale, continua mecanic, fără oprire, fără răgaz. Istoviți, oamenii abia se țineau în picioare. Thomas, pe care întâlnirea neașteptată cu vechiul său amic, Baldar, l-a făcut să-și recapete vigoarea de odinioară, rămase adâncit în gânduri grele. Începea să vadă lucrurile într-o altă lumină, cu totul neobișnuită. Nu se mai simțea singur, pierdut în adâncul aceluia iad înăbușitor. Simțea că totuși, pe undeva, trebuie să existe și o ieșire din acel infern. Dar care?

Privind mai atent înspre frații lui de suferință constată ceva aproape înduioșător. Cei mai mulți dintre robi, manifestau o supunere totală la chinuri, cuprinși fiind de un fel de resemnare cu soarta ce li s-a hărăzit, cu totul neverosimilă în condițiile date. Păreau chiar mulțumiți cu fărâma de existență care le-a mai rămas. Le primeau chiar cu un fel de bucurie de neînțeles. Se convinseseră probabil, că ei înșiși purtau o mare vină pentru că Marele Stăpân a ajuns a fi nemulțumit de ei, și făceau tot ce le stătea în putere spre a-l mulțumi. Se străduiau să fie cu adevărat fericiți că au ocazia să participe, așa în felul lor, la bucuria și fericirea fiarei fără chip, care urma – nu peste multă vreme – să-i anihileze.

Alții, dimpotrivă, păreau cuprinși de o deprimare absolută. Nu mai aveau nădejde în nimic, li se părea întreaga viață parcursă până acum ca o imensă greșală de care nici măcar nu se simțeau vinovați. Le părea rău că mai există pe lumea asta, că n-au pierit încă de la naștere și că erau nevoiți să suporte acest coșmar infernal cu care n-ar fi trebuit de fel să aibă de-a face. Unii încercau, fără prea mult succes, să-și pună capăt zilelor, înainte ca Fiara aceea fără nume să-i înfulece în chinuri de neimaginat. Câțiva, mai ingenioși, chiar și

izbuteau să termine cu viața, ceea ce-i făcea pe temniciperi să urle cuprinși de o furie neputincioasă. Pentru ei, a-l frustra pe Stăpânul cel Măreț de o porție de vitalitate strict necesară, li se părea a fi o ofensă de nesuportat, o jignire de neiertat, care trebuia imediat plătită cu suferința sporită a celorlalți. Suferința care era imediat livrată fără nici o întârziere.

Cei care, stăpânindu-și mânia în adâncul sufletului, se străduiau să reziste sufletește coșmarului, și să înfrunte nedreptatea erau totuși puțini, foarte puțini. Aproape că nu se mai simțeau în conglomeratul acela uman care se zbătea în adâncă depresie morală și disperare fără de sfârșit. Dar totuși, existau și din aceștia care - mai devreme sau mai târziu - aveau să-și manifeste voința și credința în mântuire. Thomas și Baldar erau cei mai hotărâți în acest sens. Numai că – din păcate, voința lor nu prea conta. Încă...

- Ce crezi că-i de făcut? Îl întrebă Thomas pe șoptite pe prietenul său profitând de un moment în care lucrul încetă pentru ca nefericiții aceia să-și poată trage sufletul.

- Puteri interioare aș mai avea, făcu Baldar cu un zâmbet întunecat. Fiara asta, și nu numai ea, și slugile ei infernale, au fiecare câte un punct slab, pe care se poate acționa. Numai că eu singur nu pot face mare lucru. Trebuie trezită și voința celorlalți. Câtă vreme marea majoritate nu are încredere în sine, nu putem face mare lucru.

- Crezi că e posibil? Cum pot afla pe care se poate avea încredere?

- Trebuie încercat. Altă cale nu există. Pot absorbi mânie, voință de a învinge și optimism, dar pentru aceasta e nevoie de mai multă concentrare din partea celor demoralizați. Caută și tu...încearcă...

- Hai să începem cu cei mai apropiați. Uite-l pe cel de aici.

□

Baldar voinicul se dovedea a fi cel mai neînfricat dintre cei înrobiți de Fiară în peștera din adâncuri. Puterea lui, la cea interioară ne referim aici îndeosebi, nu era, nu putea fi infinită. Era totuși singurul în măsură să înfrunte fiara, dar numai în măsura în care ar fi fost capabil să concentreze în sufletul lui voința celorlalți. Dar cum să izbutească dacă marea majoritate a acelor erau demoralizați, înfricoșați, lipsiți de orice speranță? Cum să acționeze când mașinăria infernală se dovedea a fi atât de perfectă? Slugile Fiarei, fiind aparent subumane, erau dotate cu o voință de fier, și o credință fanatică în diabolicul lor conducător. Erau conduse în acțiune de o rațiune rece, neîndurătoare, lipsite fiind de orice sentiment pozitiv. Lăcomia, vanitatea neînfrânată și voința de a avea absolut totul sub control erau singurele lor imbolduri – se le spunem sufletești (dacă s-ar putea vorbi de „suflet” cumva în cazul lor.

Dar Thomas? El era cel mai preocupat să deslușească misterul situației în care se afla. Nu putea accepta ideea ca să se lase cu totul pradă hazardului, voia în primul rând să înțeleagă totul, apoi să acționeze. Desigur, inteligența nu-i lipsea, dar se pare că nu-i era momentan de vreun folos. Se simțea umilit până în adâncul sufletului de imposibilitatea în care se afla de a se opune răului universal, cae se vede că domnea în acel univers întunecat. Avea nevoie de un sprijin sufleteș, și iată, l-a găsit în persoana lui Baldar. Acesta însă, îi cerea imperios să-i implice și pe ceilalți în luptă. Ușor de zis.

Dar ceilalți? Care „ceilalți”? N-a reușit să intre cu adevărat în vorbă cu nici unul din celilalți nefericiți care trudeau alături de ei. Și nu era numai lașitatea, slugărnicia sau teama; era și un fel de resemnare aici, un fel de acceptare tacită și fatalistă a ideii că nu exista nici un fel de speranță de a ieși din acest impas. Aveau, se pare, inoculată în subconștient ideea că totuși, Fiara aceea, oricât de diabolică și blestemată ar părea, era

singura în măsură să le asigure fericirea sufletească, chiar dacă aceasta implica, pe lângă pierderea oricărei demnități umane, și o moarte umilitoare și josnică. Erau se pare, convinși, că jerfa supremă pentru fericirea și măreția Marelui Stăpân, devenise pentru ei scopul ultim al jalnicei lor existențe.

În condițiile acestea, orice gest de eroism le părea a fi nu numai inutil, dar și lipsit de rațiune. Erau tentați să-l considere pe acela care ar afirma că Fiara este cu adevărat Răul Suprem, un trădător al celei mai înalte cauze, un inamic al binelui suprem, care ar trebui să fie imediat predat Fiarei pentru o execuție exemplară. Erau cuprinși de un fel de frenezie a adorației Fiaei, și n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să se opună ei.

- Ce crezi că am mai putea face acum? Îl întrebă Thomas pe furiș pe Baldar, prinzând un moment de răgaz, uite, am vorbit deja cu cel puțin zece prizoieri. Toți m-au sfătuit să tac din gură, să nu îndrăznesc să acționez cumva împotriva Marelui Stăpân dacă nu vreau cumva, răul tuturor. Unii m-au și amenințat că mă predau temnicerilor dacă îndrăznesc să mai zic ceva în acest sens.

- Te înțeleg, spaima și – se pare – dorința de a deveni fericiți în nemurire integrându-se în pântecele Fiarei, le-a luat mințile. Nu ne mai putem baza pe acești fanatici nefericiți.

- Atunci?

- Schimbăm tactica. Dacă nu e cu putință să le stârnim revolta, cel puțin să-i conștientizăm cumva de nefericirea lor. Să-i ajutăm să înțeleagă nefericirea în care se află și să le amplifică, măcar mânia, furia, în sufletul lor chinuit.

- Crezi? Mă îndoiesc. Sau, dacă totuși vom reuși să le pornim furia în suflet, teamă mi-e că vor face asta, dar împotriva noastră. Ne vor considera pe noi vrăjmași. Ai lor, nu numai ai Fiarei care-i chinuiește.

- Este posibil. Ar mai fi, totuși, o cale...

- Te-ai gândit la ceva?

- Cred că da. Poate chiar dintre cei care ne păzesc să găsim un sprijin?

- Nu pot să cred. Chiar ei sunt acei care sunt cei mai fanatici în a ne urgisi!

- Nu sunt așa de sigur. Mai așteptăm...

□

Așteptarea nu a durat prea mult. Thomas și Baldar observară cu oarecare mirare o schimbare semnificativă de comportament a oamenilor care – de la o vreme – păreau să fie cuprinși de o frenezie a lucrului. Monumentul lipsit practic de orice frumusețe, dar având totuși o anume măreție falsă, precum o construcție de butaforie și carton, se înălța mereu mai mult, dând ansamblului arhitectural al peșterii întunecate, o amploare destul de sumbră. Oamenii însă, fără a-i lua în seamă pe temniceri care păreau cuprinși de o stranie letargie, lucrau, lucrau de zor, dornici de a-și manifesta adorația față de Marele Stăpân care – fie vorba între noi – nici nu-i lua măcar în seamă.

Timpu trecea apăsător. Se auzea un cor ritmat, pe o melopee mai mult jalnică decât antrenantă, dar care părea să-i fascineze pe acei nefericiți, cărora orice bucurie sufletească le fusese interzisă de atâta vreme:

- Spre fericirea Marelui Stăpân!... Spre fericirea Marelui Stăpân!...

- Nu ți se pare nimic ciudat? Îi spuse Baldar lui Thomas cu voce tare. Uite-i pe ticăloșii ăștia cu chip de câine de cauciuc. Ce-o fi cu ei? Parcă-s loviți de-o suferință grea...

- Să crape odată, să nu-i mai văd. Ne-au chinuit destul. Dar cu Jivina aceea diabolică ce-o mai fi? O mai vezi?

-Nu, n-o mai văd deloc. Simt numai o duhoare cumplită ieșind din groapa aceea a ei... hai să vedem de ce e vorba.

Dar nu mai reuși să se apropie de groapă. Un murmur tumultuos se auzi, urmat de câte-n țipăt jalnic, chinuit:

- Stăpânii noștri, vaiii! Îngrijitorii noștri respectați... Ce s-a-ntâmplat acum cu ei! Priviți cum zac, abia respiră, Vai, unul a și murit deja!... Veniți, veniți, cine-i mai poate ajuta!?

- Ni s-au îmbolnăvit stăpânii, săriți să-i ajutăm! Mai știe medicină cineva? Un medic, ajutoor!

Atunci, mulțimea buimăcită lăsă pe dată lucrul la monument și începu, care pe unde, s-alerge-n disperare. Părea un mușuroi în care furnicile aleargă ici, și colo, căutând un adăpost, când vreun copil din neatenție, sau poate chiar din răutate, l-a strivit. Uitând cu toții chinurile îndurate, păreau acum, cu-adevărat îndurerați, de parcă abia acum au conștientizat că traversează o tragedie de neînchipuit. Păreau cu toții dezorientați. Apoi, se auzi un strigăt disperat!

- Dar cu Stăpânul nostru cel măreț ce oare s-a întâmplat. Mai știe cineva?

- Stăpânul nostru minunat! Oh, nu-i adevărat, priviți, cum s-a uscat... Ce-a mai rămas din el? Unde e oare măreția lui!

- Oh, Doamne, ce ne facem noi! Murim cu toți alături de el, murim, murim!

Se frământau cuprinși de o durere fără leac, se tăvăleau prin glod, dădeau cu capul de pământ, se jeluiau.

- Ce-i oare de făcut? Se întrebă mirat Thomas privindu-i pe foștii prizonieri, cu totul incapabili să înțeleagă un lucru atât de evident; coșmarul lor, care părea să nu se mai sfârșească, iată cum în mod miraculos, s-a isprăvit. Numai că nu voiau să recunoască evidența.

- Păcat că s-a sfârșit așa, oftă Baldar privindu-i compătimitor. Mă pregăteam de luptă grea! Aveam de gând să lupt cu disperare, să-mi dobândesc victoria și gloria printr-o cumplită înfruntare. Mă simt atât de dezolat... Dezamăgit...

- Ar fi ceva acum cu mult mai important... Hai să găsim ieșirea din infern, să încercăm să-i ajutăm pe-acești nefericiți, să-i scoatem la lumină!

- Dar nu vezi că nu vor!/? Crezi că va fi în stare cineva de-aici să înțeleagă că mai există o speranță pentru ei! Au devenit fanatici, își iubesc călăii...

- Totuși, să încercăm! Atât ne-a mai rămas.

- Au început să stea de vorbă cu bieții nenorociți care se jeluiau, care pe unde , întinși în praf și în noroiul greu al peșterii întunecate. Nici un succes. Toți îi priveau pierduți, fără măcar să-ncerce să-i înțeleagă. Erau cu toții deprimați, fără speranță.

- Nu văd nici progres. Spuse Baldar după ce, în zadar, voi să-ncurajeze pe cei căzuți în disperare. Nu vor să ne asculte. Hai măcar noi, să încercăm să mai găsim scăparea de aici. Vezi, galeria asta urcă, hai pe aici, urmează-mă, poate găsim, totuși, ieșirea.

N-a fost prea greu să o găsească. Dar, când zări în fine, luminița, se auzi, de undeva, de din adâncim, un huruit sinistru. Pământul se surpa. Când au ieșit la suprafață, nu le venea să creadă că visul acela rău, s-a terminat. Căzură de acord să nu spună nimic din ce s-a întâmplat cu ei, celor de sus. Oricum, nu s-ar găsi nimeni să-i creadă, mai mult, probabil, c-ar fi luați drept bieți nebuni care halucinează, sau poate – și mai rău – niște

drogați. Așa că, s-au gândit că ar fi mult mai bine să-și păstreze taina numai pentru ei. Oricum absența lor, nici n-a fost observată, familiile lor oricum îi cunoșteau aventuroși din fire, iar prietenii, discreți de felul lor, nici nu i-au întrebat măcar pe unde au mai fost de două luni aproape...

□

Undeva, la marginea unei păduri cu arbori mediteraneeni, sub un cer albastru senin, străbătut numai de câțiva norișori diafani, atârnați la o înălțime apropiată de marginea stratosferei, cu obrajii mângâiați de boarea unui vânt abia simțit, sta privind undeva fără o țintă precisă, tânărul Thomas, care părea să fi uitat cu totul de experiența sa terifiantă din peștera subterană a muntelui vulcanic. Așa se întâmplă de obicei cu cei care trec prin încercări aproape de limita pregului suportabilității umane. Uneori, mai ales în somnul profund, mai avusese, în unele timpuri visuri cumplite. Dar, treaz fiind, le dăduse uitării.

Nici Baldar, cel care traversase acel coșmar cu mai mult curaj și stăpânire de sine decât prietenul lui, nu părea a fi prea afectat de cele trăite cu câteva luni mai înainte. Nu se putea afirma că a uitat totul, dar părea a se fi adaptat mai ușor la noile condiții de viață. Ceea ce nu înseamnă că nu se gândea intens la cele petrecute cu el. Căuta să pună în gândul său, cap la cap, cele întâmplate, căutând conexiuni pe care – probabil – le trecuse cu vederea.

Ceea ce-l intriga cel mai mult, era faptul că, din cartea de telefon, dar și din orice înscrisuri oficiale, dispăruse - între timp - orice referire la laboratoarele în care fusese atât de mult implicat, înainte de evenimentele pe care le-am relatat anterior. La un moment dat, mânat de o curiozitate, cu totul de înțeles în cazul său, s-a dus chiar la clădirile unde lucrase - pe vremuri - atâta timp, unde a avut parte și de suferințe greu de suportat, dar și de satisfacții nebănuite. Spre surprinderea sa, clădirile au ajuns - dacă se poate afirma așa ceva - simple ruine, ziduri coșcovite, roase de intemperii, pline de praf și de buruieni. Nici urmă de laboratoare, aparate costisitoare, sau dulapuri pline cu chimicale. Cât despre spitalul în care fusese tratat de nu mai știa ce maladii misterioase, nimic, ba mai mult, clădirile fuseseră între timp și demolate, încât aproape nici fundațiile nu li se mai distingeau.

N-a mai găsit pe nimeni care să-i poată spune ceva despre oamenii sau clădirile în care i-a petrecut pe vremuri atâția ani din viață. După mai multe încercări nereușite de a înțelege ceea ce se petrecuse cu el atunci, hotărî că este mult mai corect, pentru liniștea sa sufletească, să dea uitării totul și să înceapă o altă viață, pornind chiar de la început. Amintindu-și de pasiunile sale pentru biologie, decise să se consacre cu totul acestui domeniu al științei care-l fascinase atât de mult, cândva.

Numai că, iată, se pare că nu-i era dat să scape de trecut. Într-o bună zi, privind neatent la televizor, află o știre care-l puse pe gânduri. Era un comunicat oficial care pomenea despre nu știu ce organizație criminală, scoasă în afara legii, și care – după ce înrobise câteva sute de oameni într-o peșteră subterană din muntele Volcano, supunându-i la chinuri inimaginabile, dându-i pradă unui monstru creat prin mijloace biologice, greu de precizat, și pe care i-au lăsat pradă morții după ce monstrul a fost ucis, nu se știe cum. Se mai amintea acolo că sunt puși sub urmărire generală, doi supraviețuitori ai aceluia dezastru, pentru complicitate la crime și torturi de nesuportat aduse nefericiților prizonieri. S-a anunțat și constituirea unei „Asociații a urmașilor victimelor monstrului de la Muntele Volcano”. Principalul scop al acesteia era prinderea și pedepsirea vinovaților din acest caz. Cum este ușor de imaginat, cei doi presupuși criminali erau - cine alții - decât Baldar și

Thomas ai noștri, care în realitate erau, - știm bine - victime, nicidecum complici ai acelor cumpliți criminali. Dar cum să-ți poți dovedi nevinovăția?

În ce-l privește pe Baldar, acesta, luat de iureșul aventurii, habar nu avea ce i se pregătește. Și-a închis telefonul mobil pentru a nu fi abătut din drumul său.

În schimb Thomas, mult mai conformist din fire, a și intrat în panică. Doar se știa cu totul nevinovat. Dar, pentru orice eventualitate, se hotărî să se prezinte din proprie inițiativă tribunalului, convins fiind că-și va rezolva ușor problema dovedindu-și nevinovăția. Evoluția evenimentelor va demonstra că s-a cam înșelat. Nu a luat în calcul meticulozitatea și performanțele birocrăției computerizate.

- D-le comisar, pot ști și eu ce acuzații mi se aduc?

- Nici o problemă, făcu comisarul Watson prezentându-i u dosar voluminos. Acuzația este simplă: ați participat împreună cu un grup de criminalitate organizată la lipsirea de libertate și ucidere din culpă a nu mai puțin de 823 de oameni nevinovați. Și asta cu ajutorul unui monstru clonat pe AND-ul unui calmar uriaș, în interiorul peșterii subterane din muntele Volcano.

- Afirmăția dumneavoastră mi se pare a fi cu totul neverosimilă. Nu contest că abia am reușit să scap cu viață din acel coșmar, dar am fost în calitate de prizonier acolo, o victimă nevinovată, n-am avut nici un fel de relații cu criminalii aceia. Și nici măcar nu păreau a fi ființe omenești.

- Ca să lămurim lucrurile, suntem o instituție serioasă, nu ne permitem să ne jucăm cu destinele oamenilor. Afirmățiile noastre se bazează pe probe indubitabile, luate cu cele mai moderne mijloace de investigație. Totul a fost filmat și înregistrat. Vă prezentăm imediat filmul evenimentelor.

- Și pe un ecran de televizor începură să se deruleze secvențe, foarte realist și expresiv redate, ale evenimentelor petrecute în grotă. Se vedeau acolo șirurile de robi nefericiți trudind la înălțarea monumentului gigantic al „Marelui Stăpân” cu aspect de calmar uriaș. Erau și binecunoscuții călăi, cu biciuri flexibile și măști de cauciuc pe față.

- Iată-i pe torționari! Chiar acesta m-a lovit!

- Privește mai atent! Îl recunoști?

Imaginea feței cauciucate a monstrului cu bici în mână se mări până acupă tot ecranul.

- Cum vreți să-l recunosc?

- Foarte ușor. Avem posibilitatea să pătrundem cu radițiile aparatului și dincolo de masca de cauciuc. Privește mai atent.

Într-adevăr, dincolo de masca devenită transparentă apăru chiar chipul lui... Thomas, încordat de o furie de neimaginat. Răcnea și-i lovea cu cruzime de nefericiții prizonieri, care abia abia își mai trăgeau sufletul de osteneală.

- Imposibil! E un trucaj ordinar! Nu pot fi eu acela.

- S-o crezi dumneata! AND-ul acelu monstru este chiar al dumitale, probele sunt cât se poate de riguroase. Să nu vă imaginați că veți putea scăpa de consecințele acțiunilor dumneavoastră. criminale.

- Ce pot să mai fac!? Sunt convins că nu e decât o conspirație împotriva mea la mijloc. Cei care au inițiat și condus acțiunea, aceia sunt adevărații criminali.

- Nu rămâne decât să dovediți aceasta. Deocamdată, va trebui să vă angajați niște avocați de prestigiu, să vă plătiți cauțiunea și apoi să vă probați nevinovăția. Dacă veți reuși, suntem primii care să vă felicităm. Până atunci, rămâneți sub observație. Aveți

termen de două luni, până la următoarea întrevedere cu noi, ca să ne convingeți cu probe credibile că nu sunteți implicat în acele crime oribile. Nu încercați să vă pierdeți urma, vă asigur că este imposibil, brațul justiției vă va ajunge peste tot.

- Pot pleca apoi?

- Desigur. Dar vă prezentați la termenul stabilit. Vă salut!

- Cu respect.

□

„Ce năpastă o mai fi și asta?” – făcu Thomas în gândul său. „Când mă obișnuisem cu ideea că am scăpat definitiv de umbrele trecutului, iată că acestea se țin scai de mine. Credeam că le-am uitat definitiv... Așa se întâmplă câteodată în viață; să nu te poți desprinde de un anume trecut, pe care degeaba încerci să ți-l ștergi definitiv din amintire. Se ascunde undeva în adâncurile subconștientului și – nu se știe cum – deodată apare, ca o stafie, să-ți otrăvească zilele. Și nu găsesc nici o cale de ieșire din această afurisită de înfundătură.

Măcar dacă aș fi cu adevărat vinovat de ceva! Dar nu-mi amintesc să fi greșit cu nimic. N-am făcut nici un rău nimănui, de unde această năpastă. Cum pot să dovedesc ceva ce nu am făcut? Normal ar fi să dovedească ei? Dar cum să lupți cu înșelăciunea, cu reaua credință a unora care nu vor să renunțe, cu nici un preț, la ce și-au pus în gând. Desigur, formal, imaginea aceea din fotografie corespunde realității, dar este evident că e vorba numai de un trucaj, și nici măcar dintre cele mai reușite. Cum l-or fi făcut?... Dar nu, nu poate fi adevărat, este numai un coșmar ce mi se întâmplă... de-ar fi numai așa... ar dacă... Dacă totuși, voi fi fost chiar eu acolo și acum nu-mi amintesc... Să fie vorba de o amnezie a mea, care mă chinuiește astfel? Să fi participat cu adevărat la acele întâmplări îngrozitoare și eu să nu știu acum nimic? Cum e posibil? Nu-mi explic... Cum să-mi explic ceea ce nu poate fi explicat? Ei bine, mai mult ca sigur că e o farsă... Născocită de o minte diabolică... Dar nu, prea se leagă toate...

Dacă ar fi să privesc lucrurile din altă perspectivă atunci... Atunci tot ce mi s-a întâmplat în acea peșteră ciudată mi se pare a fi din domeniul miraculosului... Sau al fantasticului cu accentuat aspect de absurd; monștri negri verzui, aparent mascați, cu ceva de reptilă pe chip, dar totuși acționând destul de rațional... Nu prea înțeleg... Vorbeau, dacă vorbă era aceea, cu un ton răgușit, strident, totuși, destul de ușor de înțeles... De unde au apărut? Și cum Dumnezeu au ajuns acolo acele sute, poate chiar mii, de nenorociți care se văitau jalnic, când nu-i apuca cântatul acela, destul de melodios totuși, în care-și proslăveau „Marele Stăpân” fără nici o urmă de chip omenesc... Nici măcar ochii nu i-am văzut... Numai acele tentacule șerpuitoare care ne ardeau la atingere...

Este o taină aici pe care nu o pot înțelege... Care a fost totuși, rolul meu în această poveste fără sens? Nu-mi amintesc altceva decât că erau și eu un rob, acolo, ca toți ceilalți... de unde a apărut ideea aceea idioată că eu aș fi fost una din acele fiare cu bici în mână? Nu, nu poate fi nimic real aici... Cine ar putea să mă lămurească... Aha, Baldar, prietenul și ortacul meu de suferință... Pe unde o fi acum, să-mi spună ce-și mai amintește din acele împrejurări? Dar i-am pierdut urma... Cum să-l găsesc?...

□

Ceea ce Thomas nu știa atunci este că nici Baldar nu era mult mai lămurit de situația în care se afla. Auzise și el, de la televiziune, că a ajuns să fie dat în urmărire generală, dar, spre deosebire de Thomas care s-a prezentat imediat la interogatoriu, a preferat să se ascundă o vreme, până i se va clarifica situația cumva. Și lui îi părea neverosimil totul, dar

spera să găsească un fir... Să dea mai întâi de urma doctorului Devoll, care – cu siguranță - era cel mai în măsură să știe de ce era vorba. Dacă va și dori aceasta. Dar unde să-l găsească?

Spre deosebire de Thomas, destul de previzibil în felul său, Baldar era mult mai complicat, trecuse și prin mai multe experiențe nu prea ușor de explicat. Cine ar putea cu adevărat să pătrundă în gândul său? Faptul că, de mai multe ori, s-a creat o interferență între psihicul său și al balaurului creat, nu se știe bine cum, de echipa doctorului Devoll, nu putea să rămână fără urmări. Mai ales acum când, se pare, cercetările nonconformiste ale acestuia alarmaseră atât de mult lumea științifică încât au ajuns să fie scoase în afara legii. Prudent, Devoll și ai lui, se și făcuseră deja nevăzuți. Au reușit chiar să-și dezafecteze instalațiile. Se părea totuși, că în spatele lor se aflau forțe mult mai puternice, de care autoritățile nici nu aveau habar. Marele public, cu atât mai puțin. Câte despre mass media, aceasta era preocupată cu alte probleme mult mai senzaționale, dar și mai superficiale, decât cele cu adevărat importante pentru viitorul civilizației umane.

Baldar era decis să-și găsească foștii colaboratori, să afle de la ei care era adevărul în legătură cu monstrul dispărut în adâncul muntelui Volcano. Nu-i era pe plac ideea că acesta, la fel ca și ceilalți „monstruleți” auxiliari, chiar s-au zbârcit și au dispărut atât de jalnic, așa, ca din senin. Ceva suspect era acolo și trebuia oricum să afle anume ce. Bănuia doar că - după ce și-au „făcut plinul” atât material cât mai ales „spiritual”, dacă s-ar putea afirma așa ceva, întreaga „turmă” de dihanii pur și simplu, s-a transformat în altceva și a dispărut, strecurându-se prin craterul vulcanului. Unde s-or fi ascuns? Poate chiar mai aproape decât îi era dat să creadă.

Nici ipoteza că ar fi avut de-a face cu extraterestri nu-l prea mulțumea. Nu era adeptul acelor teorii, pe care le considera nerealiste, că trebuiau să vie alții, de pe alte planete, să ne rezolve nouă problemele. Avem tot ce ne trebuie să ni le rezolvăm singuri. Dar cum? Ei, da, aceasta era adevărata problemă.

În rezolvarea acestui nod atât de complicat, era imposibil să se descurce singur. Trebuia să-și caute aliați. Și primul la care s-a și gândit să apeleze era, nici nu se putea altfel, decât Thomas. Numai că, dintr-o neglijență pe care nu și-o putea explica, i-a și pierdut urma. Cum, unde să-l mai găsească acum?

□

Numai că, furați de povestirea întâmplărilor lui Thomas și ale lui Baldar, am cam uitat de Baldorino. Acel tânăr, un pic ciudat, atât de pasionat de jocuri de calculator încât uita de sine însuși când se adâncea în vreo partidă fără de sfârșit. La un moment dat, doctor Devoll îi făcuse rost de un mic balaur zburător, cu care-și petrecea tot timpul în lupte virtuale. Nici nu-și mai dădea seama când jocul era real și când se adâncea în fantezii. La un moment dat era pe cale să piardă cu totul legătura cu realitatea, dar până la urmă, reușea –cu ajutorul medicilor desigur – fără însă ca el să știe ceva – să revină cât de cât la normal.

Când experimentele ajunseseră la un punct de unde riscau să aducă tulburări grave în societate, autoritățile neliniștite, au fost nevoite să ia unele măsuri de autoprotecție. În pericol de a ieși în afara legii, doctorul Devoll și colaboratorii săi s-au refugiat de gabă într-un loc secret. N-au reușit să-l ia și pe Baldorino cu ei așa că l-au abandonat într-un sanatoriu de psihiatrie, unde nu putea atrage atenția nimănui. Numai că puterile speciale cu care a fost dotat l-au ajutat să evadeze de acolo și să se piardă prin periferiile marilor orașe. Devenise unul dintre clovni de cartier care-i distrau pe spectatorii de ocazie cu

fanteziile lor insolite și, poate, le dădeau și un sens în viață, de care oricum, nu prea păreau a fi conștienți. Balaurinul său zburător, pe care-l dresase între timp, se transformase într-o maimuță inofensivă care - din când în când - îi transmitea, pe cale telepatică, gânduri dispartate, uneori chiar idei năstrușnice.

Aceasta până în momentul când îl găsi Baldar, într-o piațetă a unui oraș de provincie oriental.

- Mă mai cunoști?

- Sincer să fiu, nu prea, deși n-aș zice că nu te-am mai văzut cândva, de mult, prin peregrinările mele fără de sfârșit.

- Unde ai găsit maimuța aceea năzdrăvană?

- Mai știu eu? De undeva, de prin lumea cea largă... Nu-i greu să găsești ceva când cauți... Știe multe năzdrăvăni de la circul unde – cred eu - a mai lucrat cândva, demult. Acum și-a mai pierdut din reflexe, a mai îmbătrânit ca fiecare... pe vremuri, ehei, puteai filosofa cu ea, nu alta. Acum, văd că a cam luat-o razna.

- Ca noi toți de altfel.

- Cum zici și tu... Mă înțelege aproape din priviri, nici nu-i nevoie să-mi duc gândul până la capăt că și-mi aduce ce vreau să-i cer.

- Deci chiar așa e de slugarnică, nu-și manifestă și ea voința ei: Cred că așa ar fi mai normal.

- Dar ce, noi ca oameni procedăm altfel? Nu încercăm și noi să fim de folos celor ce sunt în nevoie?

- Așa ar cam trebui să fim. Dar nu întotdeauna. Dar pe tine, deși parcă te recunosc de undeva, nu-mi amintesc bine de unde. Poți să mă ajuți?

- Prea sigur nu-s nici eu. Eram, se pare pacienți într-un spital ciudat. Te ocupai atunci, de nu greșesc cumva, de niscaiva balauri, de la calculator...

- Ah, știu acum. Baldar te chiamă, dacă mai țin eu minte...

- Chiar el. Cum te descurci acum?

- Prea bine nu mă laud. Mai rătăcesc și eu pe-aici.

- Nu știi nimic de... doctorul Devoll?

- Am și uitat de el. M-a chinuit destul. Nu vreau să-mi amintesc.

- Nici eu. Totuși, dacă l-aș mai întâlni, aș vrea să-mi spună cum să acționez, în caz că mai găsesc pe undeva balauri.

- Idee ciudată-mi pare. Foarte ciudat... Acum, după atâta vreme, nu știu dacă ceea ce-mi spui că s-antâmplat pe vremuri cu noi, a fost adevărat sau nu... Încep să mă-ndoiesc. Asupra noastră, dacă ții bine minte, s-au tot făcut experimente de tot felul. Mă tem că ne-au utilizat, de nu mă-nșel, pe post de animale de laborator, de șoareci albi sau de cobai... De unde pot să știu eu adevărul, așa cum el a fost?

- Dar ce, ai vreo dovadă în acest sens?

- Chiar asta e, că eu nu am dovezi ci numai bănuieli. Mă tem că am fost – nici mai mult, nici mai puțin, decât... doar fraieri, căci alt cuvânt mai bun nici nu găsesc. Ne-au folosit, așa, să-și facă ei mai știu ce merite în științele înalte, apoi, ne-au părăsit, și-au dispărut. Iar rezultatele le țin secrete, doar pentru ei.

- Nu pot să cred așa ceva... Dacă ai știi prin ce-am trecut, prin câte chinuri...

- Nu vezi? Eu asta cred că s-a-ntâmplat cu noi. Și nu numai cu noi... Cu-atâția alții...

- Ce crezi că-i de făcut acum? Nu pot concepe să mă las învins, așa, fără să știu măcar de ce... Poate că știe ceva în plus dihania aceea a ta.

- Maimuța asta mică? Așa prostuță cum o știi!?...

- Vezi cum îi scipesc privirile? Nu mă înșel, doar mai 'nainte-ai lăudat-o pentru puterile-i ascunse... Nu mă duci...

- Bine, dacă așa vorbești, fie cum vrei! Întreab-o, dacă chiar crezi că o să-ți spună...

Nici n-a mai reușit să-i zică ceva că și se pomeni, precum Simbad pe vremurile de prin povești, că maimuțoiul afurist i-a și sărit pe umeri prinzându-i gâtul strâns cu labele inferioare.

- Ei bine, ce ți-ai dorit, aflat-ai. Acum te las să te descurci tu singur cu dihania aceea, oricum ea tot te va duce până la urmă, direct la doctorul Devoll. Ce vei păți acolo nu mă-ntreba căci nu-ți răspund. Nu am am nici un motiv... Vei înțelege singur...

Baldar surprins cu totul de acest gest neprevăzut, vru mai întâi să scape din acea strânsoare nesuferită care de-a dreptu-l sufoca. Efortul se dovedi a fi cu totul inutil, oricât de mult s-a străduit. Se tăvăli atunci pe jos, se chinui să-și smulgă acele brațe păroase din jurul gâtului. Nici un efect. Mai gata că era să-și piardă conștiința. Atunci nu-i mai rămase altceva de făcut decât să mai cedeze din efort. Ca prin minune, lațul se slăbi și el, lăsându-l cât de cât să mai respire.

„Prea bine, gândi atunci, dacă nu e posibil altfel, am să renunț, pentru moment. Să văd acum ce are să-mi mai spună. Ascult și mă supun... cum spun toți prizonierii.

De, fapt, de mă gândesc mai bine, n-am făcut altceva decât să schimb o robie cu alta; la fel de umilitoare și de periculoasă pentru mine. Nu prea văd care e diferența dintre ele, asemănarea însă e limpede – e vorba de robia unei forțe fizice și brutale, de „legea junglei” – de voința celui care se dovedește a fi mai puternic pe moment. Trebuie doar să-i dibuiesc punctele slabe, care or fi acelea. Principalul lucru pozitiv este că, momentan, nu are intenția să măucidă, probabil că-i mai pot folosi la ceva, sau încă nu constitui un pericol iminent. Probabil că așteaptă ca tot eu să o hrănesc. Tot nu am de ales”.

Și se ridică, clătinându-se amețit, căutând un loc potrivit pentru a-și agonisi hrana, atât pentru el cât și pentru hidosul său stăpân. Nu este aici momentul de a istorisi cum și-a rezolvat problema. E suficient să afirm că a rezolvat-o, până la urmă.

Ceea ce era mai deranjant era că oamenii îl priveau, pe când umbla așa, cu maimuțoul acela în spate, cu sentimente foarte amestecate. Întâmpina mai mult priviri batjocoritoare decât pline de compătimire.

- Uite-l pe nenorocitul ăla. Cine știe ce a înfăptuit de a fost năpăstuit astfel. Oricum, cred că o merită pe deplin. Așa-i când nu-ți slujești stăpânul cu credință. Cea mai mică eroare se plătește scump.

- Aha, a fost fraierit de altul mai prost decât el. Bine i-a făcut! Să se învețe minte! Prostia se plătește și încă foarte scump. Naivitatea de asemenea...

- Sărmanul, probabil că așa i-a fost lui scris, în cartea sorții. Să se mai chinuie și alții că eu am suferit destul!

- Dacă ăsta călărea așa un cimpanzeu ar fi sărit toți prietenii animalelor, să-i ia apărarea. De o asociație a prietenilor oamenilor, n-am prea auzit. Mai mult ca sigur că nici nu e nevoie de așa ceva. Să se mai descurce și ei cum vor putea mai bine că altfel...

Ce-i drept, Baldar găsea destul de ușor mâncare pentru maimuță. Banane se găseau din belșug prin locurile acelea. Aproape întotdeauna se găsea câte ceva și pentru el de mâncare, așa că nu era chiar în pericol să se prăpădească. Dar nici mult nu lipsea.

Dar încă nu dădea de urma doctorului Devoll, deși ceva îi spune în gândul său să nu-și piardă nădejdea. Era aproape convins că nu se găsea prea departe, deși – dacă

înțelegea bine situația, nici aceluia nu-i putea merge prea bine, fiind urmărit general pentru crime împotriva omenirii, dacă nu greșea cumva. Dar cum să procedeze? Se hotărî totuși să se lase cu totul în voia sorții.

□

- „Ei, iată pe cine găesc eu aici? Mă mai cunoști domnule? Ei, lasă-l acum, Brancomir, s-a chinuit destul. Poți să-i dai drumul!”

Desigur, numai doctorul Devoll putea fi acela. Dihania din spate și sărise pe o măsuță, de lângă doctorul Devoll, care-i zâmbea aproape binevoitor. Acesta îi întinse chiar și un pahar cu suc răcoritor.

- Ei, acum, în fine putem discuta în liniște. Ai mai trecut câteva probe, dar mai sunt câteva. Prea multe - vezi bine - nu pot să-ți spun acum. Ce te supără mai mult?

- Dom-le doctor, cu sănătatea... mi-e destul de greu.

- E normal, prin câte ai trecut. Se va rezolva și asta în curând. Altceva?

- Ei bine, câte ceva despre problema dinozaurilor... sau a monștrilor dacă doriți altfel... Chiar ați ajuns la un necaz, cum se aude?

- Nu-i vorbă, dificultăți mai sunt și nu puține. Oamenii nu înțeleg bine despre ce e vorba și nici n-au cum... De fapt, tot ce s-a întâmplat este numai spre binele lor, dar mai e mult până să înțeleagă.

- Hm! Nu prea cred. E drept, e punctul dumneavoastră de vedere și mă străduiesc să-l înțeleg. Aproape... Nu pot să îl contest acum. Dar ceea ce s-a întâmplat în acolo jos, în peșteră... Îmi depășește imaginația... A fost ceva oribil trebuie să mă credeți...

- Perfect adevărat. Dar a fost numai din vina lor. Depinde de ce fel de sentimente aveau datoria să-i inoculeze. Dacă au înțeles greșit, asta îi privește pe ei, și iată că au și plătit, din plin.

- Dar ce puteau să înțeleagă? Totul a fost absurd, cumplit.

- Mda, depinde cum privești lucrurile. Nu i-a silit nimeni să rămână acolo... Puteau ieși, dacă voiau, dar ai văzut cum...

- Am văzut tot, dar tot nu pot să înțeleg.

- N-ai cum... E vorba de entități diferite, mai bine zis, de feluri cu totul diferite de a înțelege viața, decât putem să o facem noi. Oricât ți-ar părea de ciudat, viitorul totuși le aparține numai lor. Civilizația noastră, cum vezi, a ajuns în stadiul de disoluție, e cu totul degradată. Idealurile s-au destrămat. Se trăiește numai la nivelul animalic, așa că sfârșitul care se ni întrevede este deja previzibil. Viitorul este al noilor entități pe care ne străduim acum să le creăm. Trebuie să recunosc că ai avut și d-ta un anume rol în asta. Numai că primele încercări n-au prea avut succes. Cred că mai sunt necesare unele perfecționări.

- În ce sens?

- Vei afla în curând.

- Atunci, e vina mea cumva?

- N-aș merge până la a afirma așa ceva. Lucrurile știi, sunt atât de complicate... Încă nu stăpânim prea bine fenomenele, încă mai sunt atât de multe necunoscute... Încă mai bâjbâim, dacă mă pot exprima astfel... Dar unele progrese tot mai avem...

- Îmi aduc aminte de primul experiment. Parcă am început prin a mă integra psihic într-o ființă atât de primitivă... Mi se părea atât de ciudat totul. Apoi, când am început deja să am și senzația că zbor.. Era, desigur numai o iluzie, dar cât de fascinantă. Până în momentul când, ființa aceea zburătoare cu care mă identificasem a fost lovită, se pare de ceva ce nu-l pot explica. A urmat întunericul, apoi...

- Da, a fost o primă încercare, nu prea reușită... Trebuia atunci să ținem sub control o cantitate de date enorm de mare, nu prea am reușit. În fine...

- Ceea ce n-am reușit să înțeleg atunci, și nici după aceea, a fost motivația internă a experimentului...

- Ce vrei să spui?

- Nimic altceva decât că... O ființă primitivă trăiește numai pentru a se hrăni din carnea altei ființe... Altfel, ea însăși este devrată.

- Firesc...

- Cum se explică atunci faptul că, prin generații succesive, speciile animale nu s-au consumat unele pe altele încă de la începutul dezvoltării vieții? Cum de au supraviețuit totuși, atâtea milenii?

- Ei vezi, majoritatea au și pierit deja.

- Pieri-vom și noi?

- Probabil. Nu pot să știu acum... Problema e că speciile nu numai s-au distrus unele pe altele, ci au și cooperat într-un fel. Au ajuns la un echilibru, până la urmă, e cam greu de explicat cum, dar au reușit. Realitatea o dovedește.

- De ce vă străduiți atunci să „reînviați” monștri care au pierit deja? Ce folos am avea de la ei? În afara faptului că ne vor distruge ei pe noi...

- Aici e aici. Îi putem folosi ca pe un fel de instrumente de dominație asupra celorlalți.

- Și asta e ceva moral?

- Nu mă întreba. La prima vedere, desigur, răspunsul poate fi negativ, dar când te gândești la folosul pe care-l avem pentru noi, nu prea contează celelalte considerente. Cred că e momentul să te odihnești, după încercările atât de frustrante pe care le-ai traversat, și vei vedea apoi cât de fericit vei fi. Avem încă mult de lucru...

□

Dar Thomas? Pe acesta l-am lăsat frământându-se la vestea că a ajuns urmărit general pentru crime împotriva omenirii, datorită celor întâmplate în peștera Volcano, unde un monstru ucigaș a otrăvit sute de oameni înainte de a pieri în împrejurări necunoscute. Thomas, ca martor al evenimentelor, a fost considerat a fi principalul vinovat. În pofida prezumției de nevinovăție, chiar el trebuie acum să caute dovezi și argumente pentru a-și proba nevinovăția. Dar cum anume să o facă? A pierdut și legătura cu Baldar care poate, ar fi putut să-l ajute. Deși nu știa bine în ce fel.

Se tot gândea la ceea ce i s-a întâmplat acolo și nu găsea nici un fel de rezolvare a enigmei sale. Părea că, pe măsură ce ieșeau la iveală amănunte revelatoare, acestea, în loc să-l scoată la lumină îl afundau din ce în ce mai mult în întuneric. Și siner fiind cu el însuși, nu-și găsea nici o vinovăție în acest caz. Nici avocații pe care i-a angajat să-l apere, nu păreau a fi mai lămurii; tot căutând prin paragrafele textelor de lege, nu făceau decât să-i scoată și mai mult în relief vinovăția, chiar complicitatea cu cele întâmplate acolo. Îl acuzau tot pe el, că nu a luat atitudine când ar fi fost cazul. Dar, desigur, nici nu-i spuneau cum ar fi trebuit să acționeze. Pe scurt, era dovedit ca lipsit de inițiativă și de simț civic. Situația, prin umorul ei absurd, îl scotea din sărite, de nu ar fi fost vorba chiar de viața lui.

În fine, veni și ziua când trebuia să se prezinte la procuratură să dea explicații. Ziariștii de scandal, care mirosiseră deja ineditul situației, îl tot hărțuiau cu întrebări care de care mai aiuritoare.

- D-le Thomas, ce aveți de declarat?

- Nu comentez!
- D-vstră ați dirijat monstrul acela pe căi telepatice? Explicați-ne și nouă, cum ați reușit?
- Lăsați-mă în pace cu elucubrațiile acestea? Totul nu e decât o născocire!
- Cine credeți că o să vă creadă?
- Ce dovezi aveți?
- Dar ce dovezi aveți voi?
- Asta-i bună, d-vstră sunteți cel acuzat, nu noi!
- De unde știți?

În fine, reuși cu greu să intre, într-o sală plină de lume care lărmuia cuprinsă parcă de o agitație de neexplicat. Toți să străduiau să asculte, să audă cât mai bine, dar nu era posibil. Situația părea scăpată de sub orice control. Până la urmă intrară și autoritățile judiciare. Se începu cu mai multe cazuri care făceau deliciul presei dar care nu au nici un interes aici. Într-un târziu veni și rândul lui.

- D-le Thomas, cu părere de rău vă informăm că nu vă putem audia astăzi. Cazul acesta este foarte complicat! Dovezile adunate împotriva dumneavoastră nu sunt deloc concludente, ba chiar, par a fi lovite de nulitate. Ca atare, până la proba contrarie, sunteți liber. Puteți pleca.

Un val de hohote de râs se răspândește în sală, din sală pe coridoare și de aici în stradă. Privit de auditori ca un biet fraier, Thomas abia reuși să scape de ironiile celor ce-l urmăreau. Dar, în curând, nimeni nu se mai ocupă de el. Răsufă ușurat.

□

Totuși, nu cred că este limpede ce ar trebui să înțeleagă cititorul din entitatea ascunsă sub numele de „Balдар”. Un personaj, un dragon, balaur, monstru subacvatic, șarpe gigantic ce scoate flăcări pe nări, precum în fanteziile medievale, sau anume ce? Poate câte ceva din fiecare dintre aceste posibilități, poate încă vreo câteva din recuzita literară mai apropiată de zilele noastre anume android; extraterestru, organism pe jumătate biologic pe jumătate cibernetic sau, se pare chiar – dacă nu mă înșel – informatic sau orice altceva asemănător...

Nu e totuși, în intenția autorului, să se adâncească mai mult în labirintul termenilor prea greu de înțeles. La urma urmelor, problema este aici mai mult de natură psihologică decât de ceea ce se îndeobște se înțelege prin „science-fiction”. Ca atare, mă mulțumesc să constat doar câteva din stările sufletești pe care le trăiește un supraviețuitor al veacului XX după Hristos, într-o lume care, poate, îl încântă, ori mai mult, îl înspăimântă prin consecințele sale asupra a ceea ce se întâmplă în jurul său.

Nu ascund nici impresia, oarecum stranie pe care mi-au provocat întotdeauna decorurile fastuoase, cam artificiale, din filmele de profil, pe care de-a lungul timpului, am avut ocazia, nu odată, să le vizionez. Personaje de vis, realizate cu efort, cu măiestrie din partea realizatorilor, dar care ne este mult mai greu să le găsim în prea banala realitate în care suntem nevoiți a ne duce zilele. Se vede că prima copilărie, în care chiar credeam aieva în realitatea vie a personajelor care ne înconjurau – la marginea realității cu visul, s-a îndepărtat prea mult de noi. Fericiți aceia care încă mai au puterea să le simtă aproape... încă mai fericiți aceia care le mai văd...

Revenind la povestea noastră cu Balдар... Cred că într-o mare eroare se aflau aceia care își închipuiau că balaurii „plămădiți” în imensele lor laboratoare, chiar erau creația lor. Imensă eroare! Celulele cu AND-uri din preistorie, pe care pretindeau că le-au obținut

din zăcămintele geologice, aveau cu totul altă origine. Erau, de fapt, aduse - pe cine știe ce căi ascunse - de undeva dintr-o altă planetă. Sau, mă rog, dintr-o altă galaxie... Lucrurile primesc o cu totul altă dimensiune dacă sunt privite astfel.

La un moment dat, cercetătorii care priveau la un microscop - poate chiar electronic - imaginea embrionului de balaur care începea să se distingă din ce în ce mai clar pe ecran. Deodată, Victor exclamă uimit,:

- Ia uite la asta, deja a și început să înfulece infuzori!... Când va mai crește să vedeți ce prăpăd va face prin cartier!

- Așa vă trebuie, dacă nu vă țineți de treabă! Tot vi s-a mărit cartierul cam prea peste măsură... Ar fi și cazul să se mai facă ceva curățenie pe acolo pe la voi!...

- Ai grijă ce vorbești, am așa, o impresie că încalci niște principii...

- Principii, dar ce, mai ține cineva seama de prejudecăți... Aici e vorba de interese, și încădntre cele înalte!

- O fi, dar nu chiar așa!

- Ei, ia mai tăceți băieți, mai lăsați prostiile astea că timpul trece și mă tem să nu pierdem experimentul!... După câte văd nu e numai un embrion de dragon acolo!

- Ce vorbești!? Uite câți sunt s-au adunat aici, zeci, sute, poate chiar câteva mii! Și, ia priviți, am impresia că se mănâncă între ei!... Un adevărat război mondial la microscop!

- Ei, nu mai glumiți acolo că nu-i de joacă! Ne pândesc primejdii mari în viitor!

- Oricum, mă tem că-i prea târziu! Ce zici, Devoll, mai putem acționa cumva?

- Să fie prea târziu?... Nu sunt atât de sigur. Cred că se mai poate face ceva. Ar fi bine să le mai sporim agresivitatea. În acest caz procesul se va intensifica mult, și se va accelera. Vor fi selectați, prin luptă directă, cele mai puternice exemplare, iar dintre acestea, va rămâne în final unul, care-i va birui pe toți! Pe acesta îl vom alege pentru experiment! Va fi un moment de mare glorie al științei.

- Un moment de glorie pentru tine, vrei să spui!

- Admit că-i corect ce spui... A fi copleșit de glorie, ce poate fi mai plăcut decât asta! Și când te gândești că pe lângă glorie vom acumula și puteri nelimitate! Ce minunat ar fi!

- Ei, lasă visurile, deocamdată avem încă mult de lucru... Pe lângă substanțele active inoculate ne mai trebui și o concentrare de forță spirituală. Uitați cum procedăm: punem eprubeta cu embrionii de balauri aici, în centrul sălii și-i aducem aici pe dansatorii indigeni maori care oricum sunt invitați pentru festivalul orașenesc. Aștia sunt maeștri în accentuarea instinctelor primare agresive. De asta e nevoie acum. Îi plătesc bine!

- Nici o grijă, mă și duc să-i chem!

- Așa, vezi...

Zs și făcut. Echipa multicoloră de dansuri folclorice de război de undeva din Orientul cel mai îndepărtat, se și înființă la ora stabilită și dansul începu. Energia dansului, ritmurile îndrăcite, expresiile feroase ale dansatorilor care-și schimonoseau chipurile pentru a-și intimida vrăjmașii, se amplificau inzecit, chiar însutit, asupra recipientului în care războiul dintre micii dinozauri lua forme paroxistice. Spre sfârșitul dansului în micul recipient n-au mai rămas decât micuțe trei fiare care se luptau pe viață și pe moarte. Urma să se aleagă cel mai puternic. În sfârșit, tocmai când dansul se isprăvi cu un răget înfiorător, în sticlură rămase singurul supraviețuitor al concursului pentru supremația asupra lumii. Toți cercetătorii sărbătoriră momentul cu un chef monstru, la care aborigenii își aduseră aportul cu tot entuziasmul războinic de care erau în stare. Sărbătorirea ținu

până târziu. Ce-i drept, dansatorii aceia habar nu aveau de efectul pe care dansul lor îl va aduce - peste câte decenii - asupra întregii omeniri. Poate că s-ar fi gândit de o sută de ori înainte de a veni aici.

□

Între Baldar și micuțul dinozaur se stabiliră firesc raporturi sufletești bizare, de care tânărul încă nici nu-și dădea bine seama. I s-a inoculat se pare, – telepatic – un sistem psihologic complex cu aspecte care s-ar zice că aduceau a schizofrenie, de multiplicare a personalității. Pur și simplu, când se întindea pe pat voind să se concentreze asupra interiorului său psihic, avea impresia că înceta să-și mai simtă corpul și se integra cu totul în senzațiile și intențiile volitive ale jivinei pe care o îngrijea. Se implica din tot sufletul în acest joc fascinant. Uneori chiar avea impresia că adună în sufletul său energii nebănuite pe care abia aștepta să le transfere în corpul fiarei, care – cuprinsă fiind de un fel de furie, - se zmucea și sălta sălbatic în toate direcțiile. Abia atunci avea impresia că trăiește cu adevărat. Rațiunea sa însă, în acele momente, pare că se împrăștia în infinit. Nu mai avea nici o nevoie de ea atunci.

Când își revenea din acest dans al focului, vietatea de lângă el zăcea la pământ cuprinsă de letargie. Simțindu-se cu adevărat liber, Baldar ieșea la o plimbare prin oraș. Atunci se simțea, cu adevărat, stăpânul lumii. Dar prefera să păstreze acest lucru numai pentru el.

□

Dar ceea ce s-a întâmplat cu el mult mai târziu, când, cum am mai povestit, dihania înaripată a ajuns pe undeva în munții de la marginea lumii cunoscute de noi, și a început să-și ia zborul pentru întâia oară între munți. Abia atunci Baldar, legat telepatic de strania zburătoare, a cunoscut cu adevărat beția înălțimilor. Parcă ar fi fost suspendat de curelele parapantei. Din păcate pentru el, acea minunată senzație nu a durat prea mult, fiind întreruptă brutal de o rachetă teleghidată lansată de cine știe ce insurgenți, asupra dragonului straniu care le încălca teritoriul fără ca, măcar să le ceară consimțământul. Dezamăgirea lui Baldar a fost cumplită atunci, simțind aproape că e pe cale să-și piardă cunoștința. Dar, se pare, că și-a revenit curând.

Nu orice experiment trebuie neapărat să se încheie cu succes. Și eșecurile fac parte din lumea aceasta, și se pare ele și constituie majoritatea. Dezamăgirea, oricât de amară ar fi ea, arareori îl face să renunțe pe adevăratul cercetător. Și dr. Devoll nu era din cei dispuși să renunțe ușor la o idee. Mai ales la una atât de promițătoare cum era aceasta.

Ca urmare, nu peste mult, Baldar era iarăși conectat – spiritual, dacă nu altfel, la o nouă entitate în curs de formare în ascunzișurile de sticlă și beton ale marelui laborator. Numai că, de data aceasta, nu-i mai reuși „conexiunea” cu noua ființă atât de mult așteptată. Procesul era invers, mica dihanie urma să-și extragă energia psihică din voința și sensibilitatea lui Baldar. Și timpul trecea pe nesimțite.

În sufletul lui Baldar se acumula o încordare, o nemulțumire mereu mai intensă. Nu numai că nu se mai putea bucura de simțămintele ființei de care anterior fusese atât de mult legat, dar avea impresia că – pe lângă singurătatea tot mai apăsătoare, își făcea loc ceva cu care încănu fusese de loc obișnuit: simțea un fel de ostilitate, de răutate nejustificată îndreptată chiar împotriva lui, pe care nu și-o explica, și care începea să-i facă existența din ce în ce mai dificilă.

Era, de altfel, cu totul firesc; vietatea, - dacă vietate putea să fie numită entitatea de care voia să se apropie – începea să-și alcătuiască propria ei personalitate, să fie conștientă

de propriile ei interese care nu mai aveau cum să coincidă cu cele ale lui Baldar. Pe măsură ce devenea din ce în ce mai conștientă de sine, fiara aceea, creată în laboratorul doctorului Devoll, începea să ia parte tot mai activ la lupta instinctivă pentru existență. Din adâncurile preistoriei, pornirile primare, mereu mai agresive, acționau în sensul afirmării propriei puteri distructive, în dauna tuturor celorlalte forme de viață.

Prins în capcana sindromului Ucenicului vrăjitor, dr. Devoll și echipa lui, nu intuiau încă pericolul imens pe care-l constituia opera lor pentru propria lor existență. Când vor înțelege, prea târziu va fi. Dar nu numai pentru ei.

La momentul când pericolul devenea evident, s-au gândit să o conserve undeva în adâncul muntelui Volcano. Entitatea, înțelegând situația, a început să-și elaboreze, instinctiv, propriile programe biologice de dezvoltare. Așa că, din ființa cu aspect de caracatiți, se iviră în curând, mulțime de ființe mici plăpânde, cărora li se formară trăsături apropiate de cele umanoide. Iar când acestea, multiplicându-se și mărindu-se la dimensiuni gigantice, începură să emită chemări - aici subconștientul oamenilor avu și el un rol - pe cât de important, pe atât de greu de înțeles. Tot mai mulți amatori de senzații inedite căutară intrări care să ducă, prin galeriile muntelui, în apropierea monstrului subteran. Ceea ce a urmat, am relatat anterior și nu este cazul să mai revin.

Când, storcând personalitatea nefericiților ajunși în peșteră, dihania cu aspect de caracatiță se simți pe deplin în puteri, atât ea, cât și ființele auxiliare, se metamorfozară subit, în ființe cu aspect de șerpi negri, care strecurându-se prin galeriile ascunse ale muntelui, vor ajunge în curând la suprafață. Acolo, se vor multiplica schimbându-și iar și iar formele în funcție de scopurile diferite pe care și le vor pune în decursul timpului. Ceea ce va urma, desigur, va aduce o sumedenie de neazuri, mai mici și mai mari, pentru o mulțime de oameni. Care, pentru moment, nu bănuiesc nimic din ce-i așteaptă.

□

- Ce-i asta, dragă?

Întrebarea ar avea un rost dacă în camera unde se afla Thomas cu Emmy chiar ar fi intrat o jivină cu aspect supranatural. Numai că nu era cazul, deși - adevărul este - că jivina supranaturală chiar era acolo cu ei, dar era plasată undeva în fantezia lor. Și asta nu era tot; fenomenul se petrecea în condiții aproape identice, aproape în toată strada. Au și fost anunțate mesaje telefonice de tot felul, la poliție, la salvare, chiar și la pompieri. Evident, anunțurile s-au dovedit fără temei real iar persoanele care au dat anunțuri s-au pomenit, în cel mai rău caz, cu amenzi. Și acestea nejustificate, deoarece bieții oameni chiar aveau, realmente, vedenii.

Subiectul ar fi trebuit să dea de gândit în mass media, dar se pare că fenomenul ca atare, neproducând alte efecte mai consistente, a trecut neobservat. Ca cele mai multe din evenimentele cotidiene, de altfel. Până în ziua în care, contrazicând cele mai raționale presupuneri, vedeniile chiar începeau să-și facă aievea apariția prin ogrădele oamenilor și să le cășuneze neajunsuri dintre cele mai neobișnuite. Unii priveau această năpastă, apărută așa, fără de veste pe capul lor, ca pe cel mai natural și obișnuit lucru din lume. Dar, desigur, marea majoritate nu gândea așa. Unii, pur și simplu, nu-și puteau crede ochilor, alții se temeau să spună ceva, cuiva, de teamă să nu fie luați drept nebuni și tratați ca atare, alții - mai nervoși din fire, profitau de năzbâțiile ființelor năzdrăvane ca să se pună pe capul autorităților locale cu fel de fel de reclamații, unele mai ciudate decât altele. O stare de nervozitate părea să plutească asupra orașului.

De ce anume se întâmplau asemenea fenomene? Nu credem că rostul acestor rânduri este de a explica ceva, ci numai de a povesti așa cum credem că lucrurile s-au întâmplat, dacă într-adevăr s-au întâmplat în acest fel. Dacă nu, nu e mare problemă, noi luăm realitatea așa cum este și cum ni se arată ea, în anumite împrejurări. Desigur, uneori ni se par a fi cam greu de crezut unele lucruri, și este ceva cât se poate de firesc.

Poate cel mai nedumerit era chiar bietul Thomas care, după întâmplările neobișnuite - la care a fost martor și, din păcate pentru el, chiar personaj principal, mai precis victimă nevinovată, - făcea mari eforturi să-și revină - dacă nu la normal - cel puțin la o situație cât de cât mai aproape de ceea ce trăise până atunci. Nu-i era deloc ușor așa ceva. Când i se părea că are vedenii, când chiar avea de-a face cu micile jivine afurisite care-i făceau din existență un coșmar.

Se frământa de multe ori, mai ales când se pregătea de un somn odihnitor, știind că - dacă se apropia de trecerea dintre tărâmul realității concrete în tărâmul alunecos al visului, - o luptă chinuitoare pentru el era pe care - din nou - să izbucnească. Rezultatul era că, în loc de odihnă, era ceva care-l făcea să se trezească, mult mai obosit decât înainte, chiar dacă ar fi avut parte de un drum lung și chinuitor printre smârcuri și stânci povârnite din munți înalți. Rău ar fi fost pentru el dacă ar fi apelat atunci la foloasele anumitor medicamente, divers colorate, la care unii dintre prietenii sau cunoscuții lui apelau în cazuri de acest fel. Nu, nu credea nicidecum în efectul benefic al acestora. Dar, pe de altă parte, nici fără el nu știa cum s-ar fi descurcat în caz de adevărat coșmar. Care, până la urmă, se pare că l-a cam cruțat. Pentru cât timp? Cine să știe? Oricum, având nervii destul de „tari”, făcea față situației, oricât de complicată i fi s-ar fi părut aceasta.

- Bine d-le, acuma ți-ai găsit să vii în fața mea? Se răsti văzând figura contorsionată a unui... cum să-i spun?... Ceva fără un nume precis, dar cu o înfățișare destul de batjocoritoare care-l pândea de după o perdea.

- Da, chiar acum, fie că-ți place ori ba! Dacă asta e dorința mea, aicea sunt, n-ai ce să-mi faci. Și va trebui să mă ascuți în tot ce spun căci altfel...

- Ce altfel?!... Ascultă, nu cred că e cazul să mă ameninți! Chiar tu!?... Nu-ți dai seama că nu-ți merge cu mine? Am eu ac de cojocul tău, nu te teme! Nu mă duci tu!...

- Serios? Măi, ce grozav te crezi? În momentele grele cine crezi că-ți vine în ajutor? Tot la mine va trebui să apelezi. Eu te pot scufunda, dacă e cazul, dar tot eu dețin puterea asupra ta în acest caz.

- Cum așa? Asemenea pretenție n-am mai pomenit! Un nimenea, o nălucă, o vedenie, ceva ireal, ieșit din propria mea fantezie să creadă că mă poate domina!?

- Așa crezi!? Din propria ta fantezie? Ei nu, că mă faci să râd. Chiar nu mai pot. De unde nu știi că e tocmai invers? De unde nu știi că chiar tu nu ești altceva decât o proiecție a fanteziei mele. Tu ești năluca aia nu eu. Treci repede-n oglindă!

- Groznic? Am numai două dimensiuni! Nu se poate așa ceva! Hai, te rog, nu glumi cu mine, scoate-mă de aici!...

- Numai să vreau... dacă continui să mă înfrunți, n-ai decât să suporti consecințele... Ala va fi locul tău de acum înainte!... Nu te mai poți mișca din loc până nu o să-ți spun eu.

- Oh, da, se pare că e așa cum spui. Nu e scăpare. Hai spune-mi atunci, mai bine, ce trebuie să fac?...

- Vei afla imediat... Nu trebuie nimic altceva decât să asculți cu atenție și să interpretezi corect cele ce-ți spun. Acum poți ieși de acolo. Citește asta! Când termini, mai vorbim.

- Dar nu-nțeleg nimic de-aici.

- Tu așa crezi? Prea bine. Citește mai odată, dar atent. Apoi mai discutăm.

□

Este adevărat că „Tratatul de metafizică existențială” primit de la entitatea fără chip și fără nume de Thomas în dimineața aceea care avea să-i schimbe cu totul firul existenței, nu părea de loc a fi o lectură ușoară. Conținea fraze aparent limpezi și nu prea greu de interpretat, dar dincolo de aparențe, paradoxele conținute acolo, l-ar fi pus în încurcătură pe orice filosof experimentat. Ori, Thomas, era din firea lui, un om supus cotidianului spirit ractic, deloc dispus să-și frământa mintea cu enigme din domeniul ideilor abstracte.

Nu este foarte clar cât timp a trecut de când Thomas a primit acea carte plină de ciudățenii, căreia trebuia să le afle o explicație cât de cât veridică. Mulți cercetători și-au bătut capul, sau – să fim sinceri, poate ar fi trebuit s-o facă, - pentru a-i da de capăt. Situația lui Thomas ar fi fost în acest caz, mai puțin penibilă. Căci, trebuie să recunoaștem, demersul său teoretic, în acest tărâm nu a fost dintre cele mai reușite.

Dar, de fapt, nici nu e sigur că a fost vorba chiar de un tratat cu un caracter cu adevărat științific. Este chiar posibil să fi fost numai vorba de niște elucubrațiuni puse la cale de o minte cel puțin bolnavă, dacă ne putem exprima astfel. Oricum, un text obscur, din toate punctele de vedere. Cine să fi înțeles ceva din el? Dar, dacă am ține seama de ce afirma Thomas într-o anumită împrejurare, când și-a exprimat părerile într-un restrâns cerc de prieteni, problema era să demonstreze cu fapte și argumente concrete posibilitatea ca nălucile de care vorbim, și care-i făceau atâtea neazuri, să fie dovedite ca fiind cu adevărat reale, și să fie recunoscute ca atare în cercurile științifice și oficiale. Ceea ce, bineînțeles, nu era de conceput. Fiind evident, de domeniul fanteziei, nu avea ce căuta în viața reală. Dar tocmai contrariul căutau acestea să dovedească, folosind cele mai variate și neortodoxe metode de constrângere la care puteau avea acces.

Astfel, dacă s-au convins că Thomas nu era dintre cei dispuși să le acorde drept de existență în viața reală, au trecut pe față la represalii. S-au folosit de cele mai rafinate mijloace permise -ori nu - de ceea ce se înțelege prin „război psihologic”. La început, i-au provocat coșmaruri. Senzații de prăbușiri în gol, în prăpastii, grote subterane, canale de expulzare a deșeurilor din marile orașe, galerii de mine părăsite, mai știu eu ce alte locuri sumbre, sinistre și greu de suportat.

Nu le-a prea reușit planul. Nu era Thomas cel care să se sperie de asemenea trucuri ieftine. Avea experiență destulă din filmele cu caracter „horror” pe care le-a vizionat, o vreme, la realizarea unora fiind scenarist, dacă nu chiar regizor. Nu era dispus să le ceeze teren atât de ușor.

Au trecut apoi la alte metode, diversificându-și imaginația în alte direcții. La un moment dat, Thomas se pomeni iar cu dihania aceea fără de chip care-i spusese privindu-l cu dușmănie:

- Dacă nici acum nu vrei să mă ieși în seamă, să știi că am să mă răzbun, și încă într-o formă pe care nu ți-ai imaginat-o încă. O să-ți blestemi zilele, ai să vezi! Coșmarurile prin care ai trecut o să ți se pară distracții nevinovate pentru ceea ce urmează.

- Nu zău! Crezi că nu știu acum să deosebesc visul de realitate? Te cam înșeli...

- Hai să vedem! Abia aștept să adormi și - vei vedea - te duc într-un loc pe care nu l-ai văzut încă. Și acolo rămâi... Va fi un amestec din viziunile despre Infernul Antichității, cel medieval, oriental și... nu, nu e nevoie să știi mai mult.

- Am cam trecut prin toate și am rezistat, cum vezi, foarte bine. Mă distrez gândindu-mă ce ai să mai născocești. Nu poți avea o imaginație mai aprinsă decât am eu.

- De unde știi?

- Știu eu bine, n-o să-ți dau socoteală acum. Știu bine cum e, doar am trecut odată într-o piramidă cu galerii subterane din America de Sud.

- Aha! Vei fi de față la ce se întâmplă pe vremuri celor ce se jertfeau zeilor în milenii care au trecut. Va veni apoi și rândul tău.

- Imposibil. În realitate aceia, erau atât de convinși că e minunat ce li se întâmplă încât nu resimțeau nici o teamă, doar o exaltare și o fericire intensă.

- Chiar așa crezi? Așteaptă să adormi și... mai vorbim...

□

Ce anume se va întâmpla cu Thomas când va trece de poarta somnului? Cum se va integra în lumea visului? Poate să știe cineva? Nici măcar el însuși.

Dar povestea trebuie să-și urmeze singură drumul mai departe.

Nu este clar în ce moment al somnului lucrurile din jur încep să-și piardă consistența, când corpul pare că începe să plutească, într-un spațiu cenușiu care înconjură totul precum o ceață alburie. Când zona aceea de indeterminare începe să se concretizeze, când par să vină din depărtări fel de fel de forme, elemente ale unui peisaj incert care apare și dispare după legi neștiute de nimeni.

Dar, a rămâne veșnic într-un spațiu care nici măcar spațiu nu e, ce poate fi altceva decât un coșmar continuu. Sau, privind altfel lucrurile, un paradis fără de margini. Sau ceva intermediar, un haos, haosul primordial, din care – nu se știe bine nici cum, nici când, s-a alcătuit armoniosul „Kosmos”. Dar mult e, foarte mult timp până acolo...

Din această ambiguitate, se poate sau nu se mai poate ieși. Poate fi un tărâm, un peisaj, un decor, dar numai atât. Nemaifiind mișcare pe acolo, nici ființe care să-l animeze cu viermuitul lor cotidian, nu poate fi vorba de evenimente care se pot povesti. Doar de nuanțe, de amănunte fără vreo semnificație.

Dar, uneori, tocmai de aici provine uneori farmecul unei povestiri. Thomas se ridică, încet, încet, privi în jur. Nu-și recunosc locul atât de familiar. Se dumiri când, răsucindu-se spre dreapta, înțelese că se afla, bine înfodolit în sacul său de voiaj, în interiorul unui mic cort de turism. Avea la îndemână tot ce-i trebuia pentru un ceai fierbinte; primusul, conservele împachetate în săculeți de plastic, chibrite ușor de folosit.

Era, desigur, iarăși angrenat într-unul dintre proiectele sale de cercetare de teren, în munții din vestul aflat undeva la limita sălbăticiei. Când ieși din cort, mașinuța lui de teren îl aștepta pregătită de drum. Avea încă mult până la destinație. Cerul era senin, cu nori pufoși, îngrămădindu-se în partea dinspre dealuri. Se auzeau vuind în depărtare, dar se și vedeau sumedenie de cascade albăstrie coborându-se vijelios la vale.

Luă legătura cu colegii. Erau și ei, împrăștiați care pe unde, în funcție de programul de cercetare pe care și l-au ales acum vreo două săptămâni. Până una alta, își analizau probele strânse din zonă, din ultimele săptămâni. Nu prea găseau noutățile pe care sperau să le afle, după indiciile promițătoare de la început. Oboseala începea, pe încetul să-și arate colții...

□

Peisajul își schimbă înfățișarea fără ca acest lucru să-l surprindă. Thomas trecea firesc dintr-o situație existențială în alta, fără să-și pună probleme de logică. Totul - chiar ceea ce era mai neobișnuit - i se părea a fi normal, în firea lucrurilor. Nu-și bătea capul să-și explice de ce se întâmplau lucrurile așa și nu altfel. Era preocupat numai de persoana sa și de ce i se ivea în fața ochilor. Acum, de exemplu, era în plin zbor; poate într-un balon cu aer cald, poate într-un avion ultrașor cu motor în spate și aripi cu aspect de liliac din kevlar, ce-o fi aceea? - ori, într-un mic dirijabil experimental, ori, pur și simplu, zbura așa, liber, precum păsările. Peisajele cele mai fascinante i se perindau în fața ochilor și - curios - nici nu le lua în seamă. Poate se credea încă în fața unui mic ecran de monitor așezat lângă patul său. Totul i se părea a fi la fel de normal...

Ei bine, ceva mai banal decât asta nici nu putea să i se întâmple, doar era între trezie și somn. Când totul ni se pare a fi la fel de obișnuit, sau neobișnuit, după caz. Unii ar ajunge la asemenea performanțe numai în urma inhalării a cine știe ce fel de substanțe orientale. La el nu era cazul...

Pericolul se insinua din altă parte... Chiar din interiorul personalității sale. Al fanteziei poate? Sau al vreunei influențe insidioase, de care mai avusese parte? Cine ar putea să-l lămurească. Și, chiar era necesar acest lucru?

Se pomeni așezat pe un pat de stâncă sculptată în vârful unei piramide cât un munte de mare. Vru să se miște, dar se pare că era legat strâns. Ori numai i se părea? Să fi fost numai amorțit?... Se apropie de el un ins mascat. Cum să-și descrie acea mască? Imposibil de știut. Era și înfricoșătoare, era și caraghioasă, era și simplă și foarte complicată.

- A venit vremea să vii cu noi. Gata cu incertitudinile. Acum vei afla!

- Și dacă nu vreau să știu?

- Te întreabă cineva? Ai cumva îndoieli? Tot n-are nici o importanță pentru tine. poate nici pentru noi...

- De unde știi?

- Prea multe întrebări. Nu e cazul să mai întreb, răspunsurile vor veni de la sine.

- Va fi ușor?

- Mult mai ușor decât îți maginezi... Dar nu în felul la care te aștepti. Va fi ceva cu totul și cu totul altfel decât crezi și te aștepti să fie...

- Când va fi asta?

- Imediat.

- Nu pot să mai stau puțin?

- Ba da, dar nu prea mult...

- Când anume?

- Vei afla, nici o grijă..

- Deci pot să plec acum?

- Da, ridică-te. Ceremonia se mai amână un timp. Du-te să te odihnești. Ești obosit acum.

- Prea bine...

□

Adâncul somn înseamnă oare altceva decât nimic, decât nimic întunecat?... Somnul lui Thomas, din superficial, cum spun toți psihologii că e la-nceput, coboară iarăși în adânc. Nu știe cum coboară nici el, nici noi, nu știe câte scări, nici câte trepte sunt de străbătut... Când corpul său nu știe nimic de el, când spiritul, sau ce încă mai rămâne conștient din sinele ascuns al său călătorește... călătorește undeva departe... Departe,

poate-n timp... și nu numai în timpul primei lui copilării... De unde știm că nu coboară în visul celor care, - după ce i-au dat drumul ca să rătăcească prin lumea asta mare, azi nu mai sunt...

Mai știe cineva pe unde umblă atunci când visul lui se-nfiripează... mai știe povesti când vine astăzi printre noi mai mult decât fragmente disparate, din cioburi sfărâmate din vis... dintr-o poveste care - cine știe – îl duce undeva prin ce tărâmurii neștiute nimeni nu le știe... nici nu le poate ști?...

Când Thomas se găsi în altă treaptă – doar metaforic ne închipuim că visul are trepte, sau de ce nu, și spații diferite alcătuite, în care noi cu toții, umblăm, fără să știm pe unde ne duce drumul atât de întortochiat... Când se găsi pe acea treaptă, în fața sa era deschisă – sau numai ușor întredeschisă o Mare Poartă... Dar unde va duce această poartă mai știm? Sau numai bănuim?...

Poate că numai ne deschide un drum spre altă poartă ceva mai mică, și care ne duce spre o cărare îngustă printre grădini, sau printre ziduri, ori simple gârdulețe din lemn subțiri, sau poate numai garduri doar închipuite din tufe, crengi pline de flori multicolore... Să treci prin ele nu e prea greu, dar ce te-așteaptă când ajungi acolo? Mai poți să știi...

□

Thomas se află acum în fața cuiva, de vârstă neprecizată, cu o privire pătrunzătoare, și zâmbet fin. Figură de înțelept oriental dar, poate, numai de om pierdut de lumea asta. Părea înveșmântat cu ceva asemănător cu o pelerină medievală, dar greu de definit. Cine mai știe cu ce anume se ocupă, din ce trăiește, ce gândește sau, dacă chiar citește câte ceva... dar nu asta contează acum ci...

- Ei, Thomas, Thomas, departe ai ajuns...

- Ce vrei să-mi spui cu asta, Baldar? Că tu n-ai fi ajuns exact ca mine, undeva?

- Ba am ajuns dar nu exact acolo. Acum, că ne-am intersectat cărările, nici nu știu cum, să-ți dau un sfat. Găsește-l pe Magistrul Baldarinus din Schitul Părăsit. El te va îndruma pe mai departe. Ai multe de aflat...

- Nu știi să-mi să-mi mai multe?

- Acuma nu. E timpul să te las acum. Și nu uita. Urmează-ți singur calea...

Drumul e greu, plin cu hățișuri de neumblat. Prin satele sărace de pe drum afla din când în când, merinde, fântâni cu apă cam sălcie, dar totuși bună de băut, și câte-o vorbă în doi peri. O viață de rătăcitor fără speranță. Avea, așa, pe lângă câte un cătun pierdut de lume, tovarășia unui câine credincios care să-i ție de urât la vremuri grele... Iar altădată, mult mai rar, găsea câte un han la marginea pădurii de stejar. Acolo rămânea pierdut, mai mult de-o săptămână. Mai ajuta și el ceva pe-acolo...

Când, în sfârșit ajunse în imediata apropiere de locul indicat de viteazul său prieten de demult Baldar, a socotit că-i vremea să se oprească. Schitul acela părăsit nu era prea departe. Pe ziduri se pripășiseră de multă vreme buruieni ca iedera la frunză care se împleteau în zeci și zeci de forme, care de care mai interesante. Alese dintre ele atâtea cât ar fi fost nevoie să-și alcătuiască un culcuș. Găsi, nu prea departe și o fântână cu apa cristalină.

Desigur, nici nu se mai gândi că înțeleptul Baldarinus ar fi prin apropiere. Nu avea cum, era o liniște mult prea profundă. Doar gândurile care îl împrejmuiau, îi aduceau în suflet liniște adâncă și-l încurajau în așteptare. Nimeni în jur, doar, sus pe cer, un lung cârd

de cocori, întruchipând sub norii alburii conturul viu al literei mari „V” se depărta cu țipete prelungi. Din depărtări se destrăma o pâclă străvezie orizont.

La timpul potrivit își înjgheabă culcușul. Se concentrează în sine-și, apoi, fără să știe bine cum, a adormit adânc.

□

- Deci totuși ai venit. Nu te-am chemat. Nu-i încă timpul tău. Cred că e mai bine pentru tine dacă pleci...Acum!

- Dar...

- Fără explicații.

- Pot reveni?

- Numai atunci când singur vei decide că ceea ce vrei acum de la viață ai câștigat. Ai nevoie de o izbândă adevărată. Cei care tot timpul pierd și numai pierd, sunt doar povară, și pentru ei, dar mai mult pentru ceilalți. Dacă ai înțeles ce-ți spun, prea bine, iar dacă nu, - la fel! Am zis!

□

Decizie foarte dură pentru sărmanul Thomas. S-o ia de la-nceput. Dar cum... Cu ce-a greșit el iarăși? Ce n-a fost bine? Ce?...

Plecă din nou la drum, cu sufletul împovărat. E greu, e foarte greu să pierzi, când nu știi ce să faci în continuare. Când drumul ți-e pierdut în ceață. Când simți că gleznele-ți sunt prinse în nisipul cel alunecos care mereu se-nfundă în fața ta. Când tot ce-ți reușește, pe moment, se dovedește-a fi doar o iluzie fugară, când totu-ți pare risipit în vânt...

Voia, prin vis, să-nfrunte „Marea încercare”, să treacă dincolo de „Marea Poartă”. Dar dincolo de ea ce vede acum? Pustiu... Doar un pustiu... Același... Unde-i „Cetatea cu zidurile de cleștar”? Unde-i „Castelul din povești”? Unde-s „Grădinile de vis” cu albele fântâni arteziene ce răspândesc în aerul fluid multicolore benzi strălucitoare?...

Ei, nu, greșește iar. Chiar ieri, pe-acolo a trecut! Ieri s-a plimbat fără de griji prin „Parcul fermecat”, ieri a dormit o noapte de neuitat în marele „Castel de vis”. Și tot nemulțumit a fost și-atunci. De ce? Pe cine să întrebe-acum cum să-și rezolve enigma ce-l frământă atât de mult?

Mergând pe jos, privind cărarea doar atât cât să nu își încurce pașii, se tot gândea analizându-și ultimele fapte, tot socotind în minte cum a acționat în diferitele împrejurări din scurta sa viață de până-atunci.

Uneori s-a ambiționat prea mult, uneori s-a lăsat dus de valuri... Uneori a luptat, din greu să-și facă un rost, deseori a abandonat totul nemulțumit de rezultate... Uneori a ascultat orbește de cine nu trebuia, ori nici măcar nu a luat în seamă ce-i spuneau cei înțelepți... De cele mai multe ori s-a grăbit când trebuia să mai aștepte momentul potrivit pentru acțiune, altă dată, dimpotrivă, a tot târăganat până ce a pierdut orice ocazii favorabile lui... De fiecare dată s-a simțit nefericit, nemulțumit de rezultate. Chiar dacă nu erau chiar atât de catastrofale... Sau mai mai puteau fi îmbunătățite cu un mic efort...

De câte ori nu a abandonat un drum promițător, crezând că nu are ieșire, pe când alții, urmând aceeași cale, avansau în zbor, sărind câte două trepte deodată... pe când el... simțea că o ia iar în jos, tot în jos... Fără să înțeleagă totuși, de ce...

Ei bine, se gândi el la un moment dat, se pare că totuși, drumul meu nu o fi chiar cel mai rău posibil. Dacă altul nu văd, n-am decât să merg așa, tot înainte... Poate nu am stăruit destul... Poate nu am găsit cele mai potrivite strategii de acțiune... Poate că nu am ținut cont de ceea ce era mai important. Dar, la naiba, „Ce anume” este pentru mine acel

lucru atât de important? Să înving în luptă? Probabil n-am nici putere, nici voință, nici înțelepciune suficientă... Trebuie să le găesc, dar unde? În cărți? Nu m-au ajutat prea mult... În bani? Cum au venit, așa s-au dus, poate chiar mult mai repede... În activități sezoniere? Degeaba, nu m-au ajutat practic cu nimic...

Atunci?...

- „He, he!” Făcu cineva dintr-o mașină de teren care trecu aproape ca vântul pe lângă el. „Ai rămas de căruță! Foarte bine! E rândul meu acum!” Și se făcu nevăzut înconjurându-l într-un nor de praf.

Oftă din greu. Dar suspină și mai tare când, peste vreun kilometru, îl zări pe insul batjocoritor făcut praf, cu tot cu mașină, la marginea șoselei. Nimerise drept într-un copac care —se vede - tocmai pe el îl aștepta de zeci de ani.

- „Bine cel puțin, că n-ai dat tocmai peste mine... Tot n-am cum să te mai ajut acum... Regret dar...” Și nu-și mai termină gândul mergând așa, pas după pas, pe drumul său fără de sfârșit.

□

- „Oh, nu, în nici un caz nu asta voiam să văd...” Gândi în continuare Thomas continuându-și drumul. Asta se întâmplă, destul de des, se pare... Atât de mulți sunt cei care se prăpădesc pe drumurile lumii... Robiți de demonul vitezei... Este adevărat, un fel o vrajă de nedescris îi mână înainte, privesc, precum în vis, cum zboară peisajele în jurul lor, se cred în siguranță mergând așa, fără oprire, privind cum se tot duc în șiruri, copacii de la marginea șoselei.

Nu pot să știu cine-i mai fericit: acela care se duce prin „Marea Poartă” a lumii purtat de un bolid bezmetic, sau eu, care mă duc așa încet, pe jos, târându-mi existența printre ierburi... ce jalnic, dar mulțumit de mine însumi, într-o banalitate fără de hotar?... Desigur, prea puțini sunt cei ce pot s-alerge, fără-ncetare mii de kilometri și pot apoi să spună, privind în urma lor, la vârsta senectuții, fără pericole, „ce bine că viața mi s-a scurs fără probleme”...

Ciudat lucru... sunt fericit sau nu?... pentru ce am trăit? Cu ce m-am ales? De unde să știu?...

- Cred că te frământă degeaba! Grăi lângă el Baldar privindu-l cu-n zâmbet enigmatic... Vrei să știi prea multe în același timp... cred că te pot ajuta...

- Chiar poți? Nu mai cred... am fost dezamăgit de-atâtea ori... Tot n-am aflat răspuns.

- Magistrul Baldarinus e chiar în fața ta. Întreabă-mă acum.

- Atunci... dacă-i adevărat ce spui... deși nu cred... în fine. Răspunde-mi clar: cum pot să trec din „Lumea Fantaziei” în „Lumea Ideală”? Acesta-i visul meu. Aceasta caut!

- Nu-i greu răspunsul. Mergem din nou, dar împreună, la Peștera din Muntele Volcano. Acolo va ieși Balaurul de foc, cât de curând. Ne vom lupta cu el! Dacă-l răpunem, ca în poveste, problema se rezolvă, și fericiți vom fi pe veci. Găsim în peștera comori nenumărate, iar viața noastră, alta ne va fi.

Iar dacă ne răpune el, iarăși e simplu. Pierim ca victime nenorocite. Dar, sufletele noastre, cu rușine mare, pe veci vor fi târâte în noroiul din adâncuri subterane, vor fi pe veci în chinuri sfârțecate de șerpii veninoși... Iar amintirea noastră se va șterge... de victime nu e nici o nevoie-n lumea asta... Ci numai de viteji învingători.

- Miza e mare. Vom învinge, crezi?

- Nu pot să știu, nu știe nimeni, ce Soarta pregătește pentru noi... Sincer să fiu, sunt sceptic... Vremea vitejilor s-a dus de mult... Acum balaurii sunt cei puternici, doar lumea lor domnește în zilele de-acum!

- Să cred ce spui? Nu pot să cred că am ajuns în lumea celor lași, fricoși, nevrednici... Nu cred că doar balaurii, de toate soiurile ce se pot imagina, sunt cei învingători... Am merita ca să pierim cu toții, dacă ar fi așa... Cum dovedești aceasta?

- Nu-i greu deloc. Privește-n jurul tău și chibzuiește... te las acum...

Și dispăru, lăsându-l pe bietul Thomas într-o nedumerire mai mare ca oricând...

□

Când se trezi din nou din visul său, în altă lume - dar tot din visul său - Thomas se pomeni că stă de vorbă iarăși cu Baldar. De data asta, mult mai pornit să-și caute dreptatea.

- Baldar, ia spune-mi, tu ai mai întâlnit balauri prin drumurile tale?

- Sincer să fiu, nu prea. Îmi vine-așa să cred că au dispărut cu totul. Că au pierit precum străvechii dinozauri, din cauze neștiute de nimeni. Nici înțelepții mari ai Universului nu cred că sunt în stare să își explice asta. Nici probe credibile nu mai sunt de găsit, căci bănuiesc, cele mai multe s-au șters de mult, de când s-au construit atâtea orașe noi pe locul unde ei hălăduiau. Iar în legende din vechime, nu cred că le mai ia în seamă cineva...

- Cum facem noi atunci? Cum dovedim că suntem cei viteji, cei înțelepți, cei... cum să-ți spun... că nu mai știu să mă exprim cum trebuie de-o vreme... Cu cine mai luptăm?

- Mai lasă baltă atunci ideea asta, și mulțumește-te cu ce există. Noi nu avem decât o lume demitizată, fără enigme mari, doar asta ne-au mai lăsat strămoșii...

- Suntem sortiți atunci ca să ne pierdem în neant?...

- Nu chiar așa, doar în anonimat. Doar asta și merităm, nu crezi?

- O fi, dacă tu spui... Însă ce te-aș crede? Ce, fantazie nu mai există? Să nu mai fie nimic miraculos! Ce trist ar fi...

- Într-adevăr, cam trist, dar dacă asta e...

- Ei nu, eu zic să nu cedăm, zic să mai căutăm doar or mai fi pe undeva...

- De te referi la ce există, numai reptile banale, chiar dacă mai înfulecă așa, în treacăt, pe vreun nefericit care le iese-n cale. Mai sunt prin câteva regiuni exotice, sau chiar prin rezervații...

- Ei, nu la asta mă refer. Mai știu de crocodili hipopotami, varani mai știu eu care alte iguane mai mari, mai mici... mai sunt și în colecții la braconeri... Dar astea n-au nimic fantastic de felul lor, sunt - poate - chiar ființe din care noi ne tragem, dacă-i adevărat ce se afirmă prin unele reviste...

- Ah, vrei să spui că... nici noi nu existăm, de fapt?

- Mai știi? Dar, hai să ne întoarcem la misiunea pe care, totuși cred eu, și sper, o mai avem... Hai să mai căutăm, să nu abandonăm totuși ideea... Poate-i găsim pe undeva, pe unde nu i-am căutat...

- Dacă așa zici tu... Fie și-așa...

Și iar, Thomas rămase singur, cu gândul său, fără să găsească vre-o ieșire din impas...

□

Dar când, se pomeni de-odată, în fața ușii care s-a închis, fără să-și dea prea bine seama cum de s-a întâmplat așa ceva, se auzi de dincolo un zgomot surd, ceva ca o hârâitură fără sens. Rămase dus pe gânduri. Ce ar mai putea să fie asta?...

Și, pe loc, ea se deschise brusc, și apărură acolo ceva cu-adevărat de nedescris; părea un cap de cal, dar mare, cu dinți încovoiați, privire crudă, din ochi holbați, bombați, fără orbite. Thomas sări fără să vrea, simțind ca o sfârșeală, în viscere. Cu greu a încercat apoi să-și stăpânească tremurul din brațe.

Dar ușa, iată, se închise la loc, de parcă n-ar fi fost nimic acolo.

- „Dar ce-a fost și vedenia aceasta?” - grăi în sine-și fără să clipească. Aici mi-a fost sfârșitul, dacă dihania aceasta revine iar. Dar dacă n-a fost decât numai o părere? Dar dacă nu a fost nimic?

Deschise ușa iar, cu teamă mare. O fi, oare n-o fi balaurul acolo așteptându-l de dincolo de ușă, pe furiș? Dar nu, n-a mai văzut nimic, nimic.

Se frământă un timp, neliniștit, fără să-și poată veni-n fire. Pe urmă, apelă la un psiholog.

- Halucinație vizuală, sigur sunt, nu poate fi nimic acolo, de vreme ce, după aceea, n-ai mai găsit vreo urmă în acel loc.

- De unde credeți că a apărut?

- Se mai întâmplă, rar, dar totuși, atunci când omul este frământat de o idee fixă, să mai apară și asemenea iluzii. Dar, dacă de atunci, nu s-a mai întâmplat să mai vedeți așa ceva, nu cred că este cazul să vă necăjiți. Va trece...

- Și totuși, nu prea cred că numai mi s-a părut așa ceva. Sunt sigur c-am văzut prea bine o scâfârlie de balaur... părea îngrozitor...

- Privirea lui, vi s-a părut că v-a amenințat cumva? Sau era, cum să zic, inexpressivă?

- Nu cred că pot aprecia, timpul prea scurt a fost...

- Atunci, eu cred că poți să-l dai uitării. Nu cred că va mai apărea...

□

Când discută pe urmă cu un artist, un specialist în măști și în decoruri pentru teatru, sau film, acesta spuse hotărât:

- O farsă, desigur, pusă la cale de niscaiva artiști, sau regizori de televiziune care știau de întâmplările prin care ați trecut. Nu cred că e prea greu de realizat așa ceva, dacă doresc să aibă - din asta - un succes imens de public. Abia așteaptă o asemenea ocazie. Se mai folosesc și de camere ascunse. Nici nu bănuiești ce haz fac unii dintr-o pățanie de acest fel...

- La naiba, dacă-i aflu, fac un scandal teribil. Îi și dau în judecată!

- Cu ei vă puneți, la banii lor? Până la urmă, tot ei vor câștiga procesul iar dumneavoastră vă faceți de răsul lumii. Și le mai rămâi și dator cu sume mari, de veți ajunge la faliment. Vă sfătuiesc să renunțați.

□

Un specialist în parapsihologie avu cu totul altă opinie:

- Nu e vorba de nici o iluzie, totul e real, cât se poate de real. Nici nu vă dați seama ce putere au duhurile acestea, când își pun mintea cu cineva mai slab de înger. Și-au dat seama de slăbiciunea d-voastră sufletească și acum profită... Au de gând să vă distrugă... trebuie neapărat să apelați la ajutorul nostru.

- Costul e mare?

- Evident, nu putem să fim meschini pe plan financiar când e vorba de evenimente spirituale de asemenea importanță. Vă dați seama cât riscă un adevărat maestru în parapsihologie când este vorba de alungarea unui spirit negativ de o asemenea putere? În caz de eșec nu numai dumneavoastră veți suferi! Trebuie să ne adunăm toate forțele iar aceasta, evident, costă, și nu puțin!

- Dar, măcar, l-ați identificat pe acest... spirit, duh negativ sau, cum să-i mai zic?

- Asta abia de acum încolo urmează... Va trebui să mai aveți răbdare, muultă răbdare...

Până la urmă, cu toată încrederea în sine a magistrului în cele de necuprins, duhul negativ se dovedi mai puternic, așa că tot demersul, cu toată cheltuiala, destul de consistentă, se dovedi a fi inutil. Eșec desăvârșit, pe toate planurile. Nu-i rămânea decât să caute alte mijloace pentru a lămuri misterul.

□

Hai să admitem totuși, că întâmplarea trăită adineaori de tânărul nostru Thomas nu a fost, cum s-ar putea presupune, nici o simplă vedenie, nici o farsă răutăcioasă a vreunei televiziuni dornică de scandal mediatic, nici vreo scamatorie metafizică scornită de cine știe ce iluzioniști cu aere de mari savanți.

Atunci, de ce-ar putea fi vorba? De o amenințare din partea unui balaur adevărat, dornic de a-și demonstra - în pofida evidenței - forța distructivă, de un avertisment al unei forțe necunoscute pe care nu avem cum s-o identificăm, sau ceva cu totul misterios care - momentan - ne scapă cu totul. Trebuie să ne abținem de a da aici un răspuns limpede. Datoria noastră este - am mai spus-o, să povestim o istorie, cam ciudată ce e drept, - și atât. E treaba specialiștilor în enigmistică literară să o deslușească. Dacă pot.

Desigur, Thomas se strădui pe cât îl țineau puterile, să-și clarifice situația, în care s-a pomenit angrenat, nici el nu mai știe în ce împrejurări. Nu putem exclude nici posibilitatea ca totul să se fi petrecut în visul său, cel mai profund.

Oricum, avea de ales: ori să se lase sacrificat de marele balaur, urmând ca apoi să se bucure de participarea la o lume ideală, paradisiacă, demnă de câmpiile elizee sau de Valhalla cea mitică, ori să se străduiască să ucidă fiara diabolică dobândindu-și astfel o glorie eternă. Cu care - sincer să fie - nu prea avea ce face.

Dar oare nu putea găsi și o altă cale, cu totul inedită și spectaculoasă în același timp? Dacă da, care să fie aceea? Poate că totuși, o va găsi vreodată...

□

Thomas se pomeni într-o bună zi, glumind cu câțiva cunoscuți, în fața unei cutii de bere, din care sorbea așa, într-o doară. Se amintea acolo despre niște vietăți cu aspect ciudat, de culoare vișinie, care se pare că a invadat orașul de un timp. Nu erau dăunătoare, dar nici nu aduceau cuiva vreun folos. Unora li se părea ciudat faptul că păreau să fie metalizate, nu-și dădeau seama dacă nu era cumva vorba de cine știe ce roboți... poate că rolul lor era tocmai acela de a urmări activitatea legală sau mai puțin, a cetățenilor.

Uneori zbârnâiau luând-o în zbor spre tavan, ca niște insecte mari, sau păsări colibri care se strecurau cu dibăcie printre tufișuri sau printre flori.

Nimeni nu le dădea atenție, câteodată unii sugerau că acești mici spioni filmau tot ce se petrece în oraș spre folosul autorităților locale sau guvernamentale, sau - mai știi - pentru a servi informați vitale cine știe căror grupări interlope, dacă nu chiar criminale. Dar, cum nimeni nu a avut direct de suferit din cauza lor, nimeni nu era dispus să le ia în eamă.

De altfel, nici nu era posibil să le prinzi, erau foarte sprintene, ca niște albine jucăușe. Totuși, – deși se părea că nu le băga nimeni în seamă, o stare de tensiune psihică, de nervozitate, chiar neliniște plutea în atmosferă, datorită lor.

În absența altei ocupații mai serioase, Thomas se gândi să se preocupe de această problemă. Dar, pe nesimțite, trecu la altă idee: află că s-au găsit unele urme de a.d.n. de dinozaur chiar în apartamentul său; deci ceea ce i s-a părut a fi doar o vedenie de balaur, chiar a fost cu adevărat ceva asemănător cu așa ceva. Atunci, trebuia să afle ce e adevărat și ce nu în povestea asta și – dacă e cazul, să ia măsuri de prevedere, nu cumva să-i fie pusă viața în pericol din cauza acelei ființe, adevărate sau nu.

Dar unde anume să cerceteze?

- Poate că dihania aceea te pândește special pe tine, în urma cine știe căror păcate pe care le-au comis strămoșii tăi.

- Nu pot să cred asta. Mi se pare, cum să-i spun... cam aiurea...

- Ei, nu privi lucrurile cu atât de multă ușurință. Cine știe cu ce năpaste ai putea să te confrunți în viitorul apropiat dacă nu te preocupi de situația ta.

- Eu, dimpotrivă, cred că nu e nimic adevărat din ce spui acum. Vezi-ți mai bine de treburile tale și nu lua în seamă fantasmagoriile nu știi cui.

- De unde știi care-i adevărul? Ai dovezi cumva?

- Eu nu. dar tu ai?

- Nici atât.

- Ei atunci, care-i problema?

Altă problemă acum: Baldar îi telefonă dintr-o insulă izolată din mijlocul Oceanului Pacific cerându-i să vină urgent la el. Găsise într-o grotă vulcanică, plină de tuf vulcanic, nu numai urme de balauri, dar chiar un exemplar destul de mare care semăna leit cu cel descris de Thomas după ce i s-a întâmplat să-i între în casă. Era însă nevoie să vină ca să-l identifice.

Thomas, n-a înțeles bine de ce era nevoie tocmai de el acolo, dar, dacă a fost apelat, era – desigur – imperios necesar să se prezinte. Dar, de unde să facă rost de bani ca să ajungă acolo? Dar nu peste mult timp se găsi o organizație științifică interesată de problemă, care-i promise ca va face rost de tot ce era necesar.

Peste vreo două săptămâni, va porni din nou, la drum. Unde va ajunge și ce se va mai întâmpla atunci cu el, vom afla, probabil, undeva, cândva... Mai este însă mult de așteptat. Mai mult sau mai puțin... cine să știe oare?... Probabil vom afla, sau poate nu...

CAPITOLUL III

La vânătoare de balauri

III LA VÂNĂTOARE DE BALAURI

Când a ajuns aproape de una din insulele vulcanice din Pacific, al cărui nume nu ne prea interesează aici, elicopterul în care se afla Thomas se roti de câteva ori înainte de a ateriza. Nu se putea spune că erau acolo chiar condiții de vis. Nu, nu era nici una din acele insule în care miliardarii își petrec - din când în când, - perioadele de relaxare, când nu se ostenesc să adune bani, bani, bani... nu, nu e nici o ironie ieftină aici, deși cam așa ar arăta... Doar asta e menirea lor, să facă bani, nu pot să văd nimica rău în asta... Cât timp își achită impozitele...

Problema lui Thomas acum, era să îl găsească pe Baldar. Nu era ceva prea ușor de realizat căci, nu se știe din ce cauză, acestuia din urmă i se ordonase să acționeze în cel mai strict secret. Adică, mai precis, să aibă grijă să nu se lase văzut de ceilalți. Din ce motiv? Neprecizat!...

Cam prea multe mistere, este drept. Adevăratul motiv: desigur banii - la mijloc e vorba de bani, de mulți, mulți bani. Și nici nu este bine să se vorbească prea mult despre aceste lucruri.

Când Thomas fu găsit în fine, de Baldar, după o căutare destul de îndelungată, printre stânci și nisip, n-aș putea spune că discuția dintre ei a fost chiar foarte amicală. Din câte înțeleg, s-au mai schimbat și ceva vorbe tari pe-acolo. Dar, poate că așa le era menit să li se întâmple.

- De ce m-ai chemat, de fapt? Ce caut eu aici, în pustietatea asta?

- Ei, chiar așa, te faci că nici nu știi cum ai ajuns aici?

- Hm, sigur că cunosc bine pretextul. Problema este ce anume se ascunde în spatele acestuia. Doar nu crezi că pot să fiu așa naiv să nu-mi dau seama... Ceva se ascunde aici... Și tu să nu-mi pretinzi că nu ești la curent! Ești implicat sau ba în toată tărășenia acesta? Cu ce te alegi? Hai recunoaște!...

- Pe mine mă întrebi? Nu mai fii ipocrit, adevărul este că știi tu mult mai multe decât mine! Că nu vrei să mai recunoști, asta e cu totul altceva, dar problema este numai a ta. Nu, nu sunt implicat în nici o afacere necurată dacă cumva, la asta te referi...

- Chiar pretinzi să te cred? Drept cine mă iei? Nu mi-ai telefonat acum o săptămână în legătură cu... Hai, continuă tu acum!...

- Eu? De ce eu? Ei bine, recunosc că era ceva în legătură cu... dar, continuarea trebuie tot tu să o faci! Numai așa pot să știu cine anume se ascunde în spatele acestei afaceri... Cine te trimite aici și cu ce scop! Cum văd că n-ai încredere în mine, află așadar că nici eu nu am!

- Ei vezi? Aici e aici! Că lucrurile sunt al naibii de complicate. Cine te-a trimis pe tine, mai întâi aici, știe foarte bine ce face. La fel și cine m-a trimis pe mine... Doar dacă nu e cumva vorba de un legământ al tăcerii...

- Asta era! Și eu sunt la fel de legat ca și tine, și n-avem voie să ne divulgăm unul altuia nimic pentru că nu se știe ce mai iese de aici. Totul se știe, de fapt, de altcineva, care

ne urmărește chiar și în adâncul gândurilor noastre... Și - trebuie să recunosc, știi doar la fel ca și mine, că - dacă legământul este încălcat, s-a zis cu amândoi. Cred că am și zis deja prea mult!

- Așa e. Asta, de fapt, voiam să știu. Nu ne rămâne decât să acționăm separat, în interes comun, și să ne rezolvăm separat misiunile fără să știe cineva mai mult... Nu te mai întreb nimic. Deși, e foarte greu așa...

- Și pentru mine e la fel de greu. Dar asta e!

□

Nu rămâne decât să-i lăsăm să se descurce cum or ști. N-are nici un rost să forțăm nota și să-i obligăm să se extermină unul pe celălalt, așa fără nici un motiv serios. De fapt, în apropiere de locul unde se aflau ei, se pare că era foarte bine ascuns un mic balaur. Desigur, era cu totul invizibil pentru privirea lor dacă priveau în jur, nu se vedeau decât stâncile golașe, nisip, pietriș, învăluite sub un strat gros de cenuși vulcanice răcite și uscate de cine știe câte zeci, poate chiar mii și mii de ani.

Numai Baldar ar fi reușit să-l zărească, dacă-l privea atent prin straturile geologice din jur, dar numai de se străduia să-l vadă cu ochiul minții, existent sau nu, în fruntea sau ceafa lui sau - poate, cine știe, - de undeva de sus, chiar din afara corpului său. Numai că, momentan, - nefiind preocupat de așa ceva, nici n-avea cum să-l vadă prin apropierea sa.

Numai în gând, un gând ascuns doar pentru el, așa ca să nu i-l dibuie altcineva ori și să-și închipuie cine știe ce lucru neplăcut privitor la personalitatea lui. Era însă destul de dibaci în arta disimulării, știa destul de bine să nu-și dezvăluie pe chip adevăratul gând, numai vreun un ins experimentat în arta citirii gândurilor ascunse de l-ar fi descoperit. Iar, Thomas, prietenul său bun de-atâția ani de zile, era tocmai unul dintre aceștia.

- Cred că știi destul de bine la ce te gândești... Nu vrei să-mi spui. Ei bine, am să-ți respect tăcerea. Aștept, dacă dorești sau nu, să-mi spui singur ce te frământă. Vom continua să discutăm... telepatic, dacă așa-ți convine mai bine.

- Nu te înșeli. Desigur, numai bănuiesc eu ce știi, dar - și mie-mi place mai mult jocul ăsta... Prefer să-l bănuiesc numai.

- Atunci ne-am înțeles. Să căutăm fiecare de unul singur ceea ce ne trebuie... Eu o să pornesc în direcția aceea... Tu, du-te unde vrei...

Dar, în gândul său, Baldar a reușit deja să intre - tot telepatic, dacă îl mai crede cineva... - în legătură cu micul său balaur. Deja nu era convins că știe cine pe cine anume controla... Ori că el îl putea dirija pe balaur, să-i simtă intențiile, ori că, dimpotrivă, el era cel condus. Și se pare că chiar așa se și petreceau lucrurile, ținând seama de ce stări contradictorii, ce impulsuri agresive, au început să-i bântuie prin gânduri... Dar, conflictul acesta, pe care să se înfiripe, s-a stins prea curând. Nu erau, se pare, întrunite anumite condiții necesare pentru a izbucni. Când și cum se va întâmpla aceasta, cum se va manifesta fenomenul, vom afla probabil, cât de curând...

□

- Ce facem, începem acum partida? Îi întrebă dr Devoll pe colaboratorii săi, urmărind distrat micile ecrane amplasate în fața lor. De data asta, sper n-o să mai pierdem! Am băjbăit destul. Haideti, e timpul să acționăm!

Dialogul avea loc tot într-un laborator, dar ceva mai improvizat, ascuns însă bine de ochii oricăror autorități legale. Avuseseră desigur, ceva dificultăți în urma experimentelor eșuate, poate nu chiar din vina lor, dar acum, se pare că situația era cu totul alta. Se va ști pe urmă dacă înspre mai bine sau mai rău.

Între timp, lumea își vedea de treburile ei, netulburată de straniile evenimente care erau pe cale să se împlinescă. Micii balauri acționau desigur, însă, pe nesimțite. Nu erau dibuiți, sau, dacă își mai făceau apariția pe ici pe colo, acțiunea lor trecea încă neobservată. Câteodată, când se mai întâmpla să se producă așa, câte o catastrofă, pe ici pe colo, desigur i se găseau alte cauze, naturale, care nu atrăgeau atenția nici a presei, nici a opiniei publice. Iar când fenomenele nu-și găseau imediat o explicație rațională, erau cu grijă trecute cu vederea. Vălul tăcerii se așternea peste tot. liniștea publică trebuia menținută cu orice preț. Precum în străvechiul dicton latin: „Fiat iustitia - pereat mundus!” Chiar așa.

□

Cel mai evident semn al faptului că deja s-a efectuat o legătură, nu numai telepatică, dar și psihologică între Baldar și micuțul său balaur, format deocamdată după tiparul unei iguane ceva mai mari, era faptul că între aceste două ființe radical diferite pe sfera evoluției biologice, a apărut ceea ce s-ar putea numi, un prim transfer de impulsuri și stări sufletești contradictorii.

Baldar, simțindu-se neliniștit, începu să caute printre pietre ajutându-se de câteva crengi uscate. Nisipul începu să se miște și – în fine – apărură conturul hidos al miciei reptile cu ochi sticloși. Se zvârcoli, răspândind nisipul cu pietriș cât colo. Apărură încet, ca un mic crocodil, și începu să se apropie amenințător de Baldar.

În pofida oricărei logici, Baldar nu se simți înfricoșat, dimpotrivă simți parcă o bucurie de nespus, ca și cum și-ar fi regăsit un frate mai mic, pierdut de multă vreme pe undeva, prin parc:

- Ei, micuțule, așa mi te înfățișezi? Te credeam mai altfel... nu-i nimic, lasă că e bine și așa. Te transformi tu atunci când va fi nevoie. Ei, ce faci, nu crezi că sunt destul de bun pentru tine! Ia mai calmează-te!...

- „Aha, carne, cât e de e bună!” – se gândi monstrul – ori cel puțin, așa presupuse Baldar, observându-i intențiile după gesturi. „Să-l mănânc! Acum!”

- Ba nu! Țipă Baldar cu furie. Ești cam prea primitiv tu pentru așa ceva! Și se îndreptă hotărât către reptilă, neținând seama că nu era înarmat cum trebuie. Își concentrează toată puterea în voință și în privirea încruntată.

La început micul monstru se pregăti să sară asupra lui, apoi se opri ca și cum ar fi fost paralizat. Se roti vertiginos, dându-i, fără voie, posibilitatea lui Baldar, să-l prindă de vârful cozii. Voinicul reuși să-l rotească cu burta în sus. Dar, tocmai atunci, de după o movilă apărură tulburat Thomas, parcă nevenindu-i să-și creadă privirilor.

- Deci asta era? Bine că știi! Ei, ține-ți fiara până mai poți... Nu cred că asta vrei să faci!

- Stai liniștit, să nu ne scape de sub control.

Dar mica fiară deja se zmulse din mâinile lui Baldar și se repezi spre Thomas. Acesta rămase ca paralizat.

Baldar rămase nemișcat ținând cu privirea spre ceafa reptilei. Aceasta rămase și ea nemișcată... Nu peste mult un elicopter de mari dimensiuni se coborî în apropierea lor. Coborâră din el mai mulți oameni în uniformă incertă, animalul anesteziat fu împachetat, toți se urcară repede în aparatul de zburat și, - peste cel mult o jumătate de ceas, părăsiră insula. Rămase pe sol doar urmele unei reptile, peste care - probabil, - se vor apleca în curând biologi nedumeriți. Vor preleva, mai mult ca sigur, probe de la sol, și le vor duce la

institutele lor de origine după care vor publica articole cu multe semne de întrebare. Nu peste multă vreme însă, iarăși se va așterne peste tot, tăcerea...

□

Toți cercetătorii care colaboraseră cu doctorul Devoll pentru ducerea la îndeplinire a acestui proiect destul de fantezist, păreau a fi entuziasmați de progresele înregistrate după atâtea și atâtea eșecuri care ar fi descurajat pe oricine altcineva. Este greu de presupus câtă perseverență și câtă încăpățânare era în acest demers. De multe ori cărările științei sunt încâlcite, iar ceea ce pare la un moment dat a se dovedi un succes de prestigiu se prăbușește brusc din cauza cine știe cărui amănunt semnificativ dar care fusese trecut cu vederea. Cât despre latura etică a problemei, trebuie să recunoaștem că nu asta era punctul forte al echipei. Speranțele le erau foarte mari, la consecințe nu se prea gândeau în acele momente. Erau lăsate deoparte, pentru mai târziu. Desigur trebuia luat în calcul și faptul că monștrii creați pe aceste căi noi ale biologiei, puteau - la un moment dat, - să se întoarcă într-o zi chiar împotriva creatorilor lor. S-a mai întâmplat așa ceva, și nu odată, în istoria zbuciumată a științei. Dar, cu toții considerau că riscul, oricât de mare ar fi fost, merita asumat. Era ceva fascinant numai în ideea de a aduce la viață ființe care dispăruseră de multă vreme de pe mapamond. Că nu erau chiar așa ca în vremurile vechi, că era vorba și de multă artificialitate în ceea ce rezulta, nu considerau că este cel mai important lucru. principalul era ca ființele nou create să existe și să se manifeste - ca la comandă, - așa cum doreau stăpânii lor.

Era ceva deosebit de interesant - pentru psihologi - să urmărească pe viu, cum se manifesta relația psihologică dintre dihania nou creată, apoi dintre Baldar și cel supus experienței pe rol de victimă inocentă: tânărul Thomas. Trebuia studiat modul cum, acesta din urmă, va reuși până în final, să-și domine adversarii. Dacă va fi în stare să o și facă, iar dacă nu, desigur, era vorba numai de riscul lui și atât.

Baldar făcea progrese, pe care nu și le imaginase, în raport cu nivelul de inteligență al balaurului său. Aproape că se apropia de nivelul unui dulău de rasă dresat. Desigur, meseria aleasă era cel puțin la fel de periculoasă, poate și palpitantă, decât a unui dresor de circ. În plus de asta, avea prilejul să-și aprofundeze și unele studii mai vechi, de psihologie animală. Nu-și punea problema să rezolve probleme de dificultate maximă, la nivelul unui specialist în această disciplină, dar, se bucura măcar de felul cum putea să aprofundeze unele elemente de tactică și strategie pragmatică. În sufletul său se alternau momentele de satisfacție cu cele de amărăciune, când se pomenea cu teoria dată peste cap. Nu găsea soluții pe moment și asta-l făcea să-și piardă câteodată, încrederea în sine. Dar - norocul lui era că știa să-și revină destul de repede.

Dificultăți avea mai ales atunci când trebuia să-l instruiască pe Thomas, dar fără ca acesta să-i observe stratagema, în scopul de a-l determina să-l considere pe monstrul reptilian nu atât un dușman de moarte fioros, cât mai ales un simpatic partener de joc. Teama lui Thomas, provenită desigur, din cine știe ce instinct ancestral, îl făcea pe acesta să nu prea reușească să-și ducă exercițiile de dresaj până la capăt. Era tot timpul instruit, rugat, implorat aproape - să găsească în el tăria să se depășească pe sine, să-și domine spaima de necunoscut.

Spiritul de competiție era - în acest caz, - mult mai puternic decât cel de cooperare. Ce fel de cooperare putea exista între entități opuse? Între ființe care se exclud, din principiu, reciproc? Uneori, când împrejurările permit, iată că era posibil și așa ceva. Dar numai incidental.

De altfel, nu era singurul câmp de experimentare al energiilor psihice pe cale de a se exclude reciproc. Fenomenul se întâmplă – și într-o măsură mult mai extinsă, - în perimetrul spațiului social. Acolo însă, fenomenele se intersectează, se atenuează ori, dimpotrivă, se amplifică în forme uneori surprinzătoare.

□

- Ce crezi, mai apucăm ziua de mâine?
- Mai știi eu, probabil că da. Totul este la voia Domnului...
- Că bine zici...

Un fragment de convorbire înregistrat accidental și neintenționat, undeva pe o stradă dintr-un oraș nu prea îndepărtat. Ce anume va fi stat la originea acestui schimb de cuvinte atât de neobișnuit? Ce anume poate provoca o atât de mare neîncredere în viitor? Poate nu e prea greu de știut, pentru cineva care este preocupat de mersul vremii... Pentru cineva preocupat cu adevărat de viitor. Ce fel de viitor? Să fie vorba de destinul său personal, sau mai curând, de al nostru, al tuturor?...

Un zvon, o nedumerire, o impresie numai despre un pericol iminent părea să se răspândească cuprinzând sfere ale societății din ce în ce mai largi. Sociologii ar avea motive să se intereseze de un asemenea fenomen, dacă n-ar avea alte preocupări, mult mai presante. Dar, poate, fiind atât de apropiate de cotidian, cu concluzii mai mult superficiale... Pe baza cărora nu s-ar putea lua nici un fel de măsuri eficiente...

Este drept că unele fenomene periculoase, chiar greu de explicat, au și început să se petreacă prin oraș. Deja un colecționar de șerpi veninoși și-a găsit sfârșitul mușcat fiind de un exemplar superb dintr-un „terariu” păstrat în sufragerie. Faptul nici măcar nu a fost consemnat în ziarul local, atât a părut de banal. Și totuși, nu era chiar așa. Numai că nu era nimeni pe acolo care să-și dea seama de asta... Cu toții, familie, autorități, prieteni, cunoscuți, au lăsat lucrurile să se petreacă de la sine. Colecționarul a fost depus la cele veșnice fără nici o autopsie, astfel că nimeni nu a consemnat apariția în corpul său a unor segmente de A.D.N. preistorice. Încă era prea devreme pentru a se constata așa ceva...

□

Dacă este vorba despre balauri, ca animale cu calități fantastice ori ca simple reptile de mai mari dimensiuni, crocodili, varani, etc., cel mai simplu lucru ar fi fost să se consulte niște tratate de fiziologie medievală ori de zoologie exotică de actualitate. Nu ne simțeam pe-atunci atrași de așa ceva. Preferam a ne lăsa liberă fantezia, gândindu-ne ce ar fi zis Baldar despre animalul cu care trebuia să-și folosească timpul liber, cu mai mult sau mai puțin folos pentru el. Poate că la început ideea i s-ar fi părut interesantă, plină de neprevăzut, deși – a trebuit să recunoască, - destul de periculoasă. Apoi, pe măsură ce a mai acumulat experiență, a constatat că lucrurile nu sunt nici chiar atât de înfricoșătoare, nici atât de inedite, pe cât se aștepta. Așa se întâmplă întotdeauna când intervine obișnuința. Mereu ne așteptăm la altceva, mai neobișnuit, și atunci tentația este de a mări doza. Până în momentul când rutina zilnică începe să ne apese spiritul. Abia atunci, când tensiunea devine infernală, se dovedește adevărata tărie sufletească. Exact ca într-un vechi adagiu – nici nu mai știu de unde auzit: ai câștigat - continuă; ai pierdut iarăși continuă! Doar această rezistență la efort și la cenușiul obișnuinței te poate duce la succes.

Numai că lucrurile nu se desfășoară întotdeauna așa. Se mai întâmplă uneori ca, cu tot efortul depus, ca toată perseverența, și toată voința, oricât de încordată să fie ea, să nu slujească la nimic. Dacă nu se nimerește ca omul să aibă și un dram de noroc, de șansă – care nu poate fi controlată cu voința sa, e totul în zadar. Există și cazuri, destul de multe

chiar, la care eșecul este mai puternic decât dorința de a câștiga. Câte echipe sportive nu-și pun la bătaie toată experiența, toată imaginația și toate resursele, inclusiv cele financiare, (sau mai ales...) pentru a izbândi, și totuși - rivalul se dovedește a fi mult mai puternic. Amară le poate fi senzația înfrângerii atunci... Cum să explici ceea ce nu se poate explica? Realitatea este uneori cumplit de dură cu cei cărora soarta le întoarce spatele. Sentimentul zădărniciii îi copleșește atunci cu totul...

□

Pe zi ce trece micuțul balaur al lui Baldar părea să se dezvolte, să-și mărească dimensiunile, să-și iuțească mișcărilor, să devină din ce în ce mai ager și mai isteț, dacă se poate spune-așa... Jocurile - aparent nevinovate, - în care-și exersa agilitatea mișcărilor, erau tot mai complicate, treceau de la rotiri în cerc, la salturi ca de cangur printre semnele desenate pe podea, care închipuiau trasee tot mai dificile. Eforturile pe care trebuia să le depășească Baldar, ca un adevărat dresor de circ, îl epuizau adesea.

Dar acestea nu-l făceau să renunțe deși, se pare că era mereu mai tentat de așa ceva. Ce-i trebuiau lui, de fapt, aceste exerciții - aparent inutile, - care-l storceau de energie și-l aduceau până la culmea disperării? Nu-i vorba, nici dihania aceea nu era dintre cele mai docile ființe care să-și dorească, și chiar să obțină succese în încercări de acest fel. Părea că nici nu prea înțelege ce anume i se cere. Uneori alerga bezmetică prin arenă voind parcă să scape din acel loc afurisit. Când aveai impresia că ar vrea să-l atace pe dresor, se repezea cât colo, pe unde se nimerea pierzându-și mereu ținta.

Uneori Baldar se mai alegea cu ceva răni, ce-i drept nu prea grele, dar suficient de dureroase cât să-l pună aproape în imposibilitate de a acționa. Norocul lui era că - fiind deja imunizat la veninul aceluia agresor, în urma numeroaselor experiențe de-atâția ani, - se vindeca destul de repede și fără urmări. Era marcat mai mult pe planul psihic, se simțea cumva vinovat, deși nu-și putea bine concretiza motivul. Uneori se simțea răspunzător de răul pe care dihania din fața sa l-ar putea face oamenilor, în cazul în care ar fi scăpat liber de acolo. Apoi, se mai consola gândindu-se că așa ceva nici nu era posibil. Dar nu-și putea preciza bine de ce.

Însă nici din privirea destul de fixă a fiarei, nu ți-ai putea da seama ce se ascundea în gândul ei. Părea să-și pândască posibila victimă așteptând să apară momentul potrivit pentru un atac decisiv. Avea o răbdare infinită, stătea într-o poziție fixă, de parcă nici n-ar fi avut vreo urmă de viață în ea. Întrebarea, pe care și-o pune uneori Baldar privind-o, era dacă într-adevăr era prevăzută cu ceea ce noi înțelegem de obicei, prin „viață”. Dar dacă ar fi fost vorba de cu totul altceva, destul de greu de precizat în mod conștient? Era aici, se pare, o taină căreia nicidecum nu-i găsea rezolvarea. Poate că nici nu exista la asta un răspuns adecvat. Și atunci...

În ipoteza că ar fi fost vorba de cu totul altceva decât de viața pe care o cunoaștem noi, trebuia mai întâi, să stabilească despre CE anume era vorba! Problema era CUM să o faci! Pe cine să întrebe, ce bibliografie să cerceteze, și mai ales, cum să acționeze? Dar, pentru aceasta, avea nevoie de timp și nu puțin, dar cum evenimentele aveau tendința să se aglomereze vertiginos, tocmai TIMPUL îi lipsea. Cum să se descurce atunci?

Voi să-și ia un răgaz, să iasă câteva minute din arenă. Încearcă dacă mai poți! Dihania aceea se ținea scai de el, nelăsându-i nici măcar o secundă liberă. Simțind că dorința reptilei, în acel moment încordat, era să-i astâmpere fierbințeala, luă furtunul și porni un jet de apă asupra ei. Nu-mi pot imagina ce vârtej de foc și de aburi se dezlănțui atunci. Parcă întreg Universul sfârâia, fosăia, șuiera și bolborosea de parcă te-ai fi trezit la

gura Hades-ului infernal. Întreaga arenă a circului se întunecă și un miros de sulf pătrunzător, se răspândește peste oraș. Străzile adiacente se umplură de o lume care vocifera cuprinsă de o panică greu de descris. Nici nu vom încerca aceasta acum, lăsând imaginația să zburde liberă.

Era momentul când sute de mașini se buluciră unele peste altele într-un huruit cutremurător, claxoanele abia de se mai auzeau, se auzeau geamurile spărgându-se în milioane de cioburi multicolore. Nu ne putem decât imagina buimăceala pietonilor care se îmbulzeau care-ncoțoro pe străzi, fără să mai țină seama de nici un fel de reguli la care consimt instinctiv toate vietățile trăitoare în grupuri mai mari de câteva sute de indivizi. Cum s-ar putea explica fenomenul? În nici un caz prin intervenția aburului amețitor produs de reptiloidul lui Baldar. Nu, motivul era cu totul altul, din nefericire inexplicabil altfel decât prin intervenția misterioaselor unde „psi”, despre care mai toată lumea vorbește fără ca cineva să le poată identifica undeva prin univers.

- Este nemaipomenit! Nu mi-aș fi imaginat așa ceva! Credeam că-i vorba numai de o reptilă, cam ciudată, ce-i drept, dar nu de altceva! Dar asta ce mai e?

Se referea la ceea ce devenise monstrulețul lui cel năbădăios care, iată, își dăduse drumul la aripile de liliac, începu să pufnească din nări răspândind flăcări verzui, portocalii și mai știu eu cum, și porni să zboare aiurea prin văzduh. Era ceva prea mult! Mai ales că - din jur, - se auzea vacarmul infernal stârnit pe străzile înconjurătoare de învălmășeala dintre mulțimi, mașini, elicoptere etc.

Numai că buluceala aceasta lipsită de orice logică, nu ținu prea mult. Umilit parcă, de ceva inexplicabil, pasărea cu aspect de flăcărie din hârtii multicolore se dezumflă brusc, coborî într-un colț al încăperii și se ghemui tremurând. Colții ascuțiți și strălucitori se dezveleau într-un rânjet hidos și - parcă disprețuitor.

- Asta-i necazul meu, vezi?! Eșec total, eșecul absolut. Nu am nici o cale să ajung la esența ideală a mitului străvechi cu această caricatură de balaur! Doctor Devoll, cred că e cazul să recunoști acest adevăr trist. Eu unul mă retrag!...

Dar cum să te retragi de ceea ce ți-a fost sortit? Baldar, vrând nevrând, a fost „legat” prin fire nevăzute de balaurul său. Nu că și-ar fi dorit-o, dar nu mai avea cum să dea înapoi. Oamenii îi cunoșteau povestea, cum anume - nu mai știu - și, furioși că le-au tulburat tihna zilnică cu apucăturile lui înăscute și distructive, au și început să-l caute, să-i ceară socoteală!

- Bine măi, cum ai ajuns aici, cu dihania aia ta afurisită! Tu ne aduci numai necazuri peste tot pe unde apari! Nu ne tulburi numai liniștea publică, asta nici n-ar fi mare lucru, dar aduci cu tine nenorociri, distrugeri, cutremure, cataclisme de tot felul! Cine știe ce boli nemaivăzute, ce viruși ucigători mocnesc în dihania aceea spurcată a ta! Cum de nu ai pierit până acum? De ce-ai mai apărut aici, în calea noastră! Dispari de-aici, cât poți de repede! Nici să nu te mai vedem pe-aici!

- Dar ce vină am eu, totuși? Menirea mea este - până la urmă, - chiar ca eu să-i vin dihaniei de hac, dar iată, nu am cum! Este cu mult mai puternic decât mine! Deține forțe pe care nu am cum să le controlez! Aruncă fum și flăcări pe nări, zboară prin jurul meu, mă arde, ori mă îngheață, după cum îi vine lui chef! Scăpați-mă voi de el, dacă puteți!

Desigur, dialogul acesta, - dacă ar fi avut loc, - nu se putea petrece decât în gândul lor. Oamenii necăjiți și furioși îl simțeau pe undeva prin preajma lor, fără să-l vadă, el le ghicea gândurile, dar nu era atât de naiv să li se arate. Ceea ce este sigur e că și el tremura

de frica lor chiar mai mult decât se temea el de balaur. Care, tocmai acum, o luă iarăși razna prin văzduh.

- Aha, priviți iarăși la mingea aceea de foc! A luat-o prin văzduh, ne arde-acoperișul!.. Se auzi strigând strident, un biet om pripășit pe lângă-o coșmelie încropită din fel de fel de lucruri inutile. Săriți, să vină pompierii!...

- Săracul om, e chinuit iar de vedenii... Iarăși pretinde că se zărește ceea ce nu e! Nu-l mai băgați în seamă, e doar un biet nebun săracul de el...

- Nu-i chiar nebun el, se mai preface... Ne-aduce bucurie în suflet cu hazul lui. Deși nici o pricepere a lumii nu prea are...

- Vorbești aiurea frate, nu vezi că ești ca și el?... Mai du-te și te culcă...

- Dar arde coșmelia aceea a lui, nu vedeți! Priviți de sus coboară focul viu...

- Ia uite-l, chiar așa-i, n-aș fi crezut!

- Nu sunt vedenii, e adevărat, sunt probabil ceva experiențe... Iarăși se coboară ăia din văzduhuri...

- Ba e un balaur, măi nepoate, tu nu-l vezi! Cu coada aceea mare, lungă a lui, ce varsă foc. Fugiți de-aci că ne prăpădește de tot!...

- Ei, Baldar, tu ești Baldar! Hai vino repede și ia-ți dihania de-aici! Nu o vedeți...

- Parcă s-a dus. Pe unde-o fi?... Nu se mai vede...

- Măi, ce vedenie avuși... Hai mai du-te-ncolo...

Baldar, sărmanul, suspină adânc. Iarăși era să o pățească, dacă dihania înflăcărată n-ar fi decis să se întoarcă singură, stinsă, stoarsă de putere, la culcuș... S-a săturat și el s-o tot alunge... Ce s-o-ntâmpla peste vreo două luni când va mai crește... Nici să se gândească nu mai voia, la o asemenea posibilitate... Era deja prea mult deja... Destul!

□

Timpul trecea când mai repede când mai precipitat, după criterii numai de el știute. Micul balaur, când părea să nu se mai dezvolte deloc, când părea să se pipernicească... Uneori creștea în salturi, așa ca să dea peste cap orice previziune... Nimeni n-ar fi știut ce se întâmplă cu el. Cât despre felul său de a se hrăni? Ciudat, când înfuleca orice i se punea înainte, mai mult zarzavaturi, dar și cărnuri, de orice fel, când nu mânca mai nimic. Interesant era că tocmai atunci se dovedea mai vioi, când rămânea flămând.

Uneori părea să se arate a fi un animal neastâmpărat, chiar simpatic în felul său, alcătuit fiind dintr-un conglomerat de trăsături care-l făceau aproape imposibil de descris... Arăta când ca o reptilă, când o zburătoare fără de aripi, când, precum un animal de companie, un fel de dulău jucăuș și plin de nervi. Era chiar o plăcere să-l ai prin preajma ta, dacă nu te-ai fi gândit că ar putea să te înfulece așa, pe neașteptate. Numai singur Baldar de mai îndrăznea să se apropie de el.

Dar, cum spuneam pe undeva, începea să-și dezvolte capacitățile psiho-motorii, să efectueze mișcări din ce în ce mai complicate și mai neobișnuite, putea să se rotească prin aer, pe pământ, chiar și în apă cu dexteritatea unei viețuitoare obișnuită de milenii cu un asemenea mod de viață. Nu părea să se semne de agresivitate față de cei care trebuiau să-i poarte de grijă. Uneori intra într-un fel de joc plin de fantezie cu cei din jur, sălta efectuând, cum am spus, spirale grațioase prin aer.

Dar în gândul său chiar se petrecea ceva semnificativ? Ei, asta-i mult mai greu de stabilit. Cine ar putea ști ce se petrece în mintea unei pisici, de exemplu, atunci când își arcuiește spinarea cu eleganță și toarce frământând solul cu ghiarele?... dar, când o pasăre albastră își ia zborul pe neașteptate, surprinsă de cine știe ce zgomot suspect, la ce s-o fi

gândind? Sunt întrebări la care orice răspuns poate fi la fel de greșit ca și de adevărat. Dar, balaurul din basme, chiar gândește? E simplu de răspuns: nu prea cred! Dar lucrul acesta e mai complicat, desigur orice ființă ce are un creier, tot stabilește în rudimentul ei de minte - atât cât poate ea, - anume conexiuni ce presupun chiar un raționament: sunt atacat - mă apăr! - mi-e foame - trebuie să mănânc! De nu-mi găsesc cărarea - o caut s-o găsesc eu, etc...

Chiar și balaurul de care ne ocupăm aici mai înțelege câte ceva în gândul său, - pe cât îl are: „Eu trebuie să atac și să mănânc când pot, când vreau, când am ocazia s-o fac! Baldar - aici de față, când îmi aduce hrana, când poate fi chiar el o hrană... Numai să reușesc să-l prind la o strămoare... Acum aș vrea, nu pot! Atunci aștept momentul potrivit... Când va veni acela...”

Momentul potrivit nu vine niciodată atunci când vrei... Vine când nici nu te aștepti... Tocmai de aceea erau și atât de palpitate jocurile de dresură, aproape acrobatică, pe care le făcea Baldar cu șarpele său de foc înaripat. Niciodată nu putea fi sigur de ce s-ar putea întâmpla cu ei. Îi înțelegea pe deplin dorința impetuoasă de a evolua în zbor. Îi accepta mai greu agresivitatea, dar... nu prea avea ce face, de vreme ce chiar pentru asta a și fost așa alcătuit. Să muște, când îl apuca furia...

Și chiar acum l-a și apucat! „Nu e posibil să fii așa de rău!” – gândi Baldar străduindu-se să-l strunească, pe când fiara se zbătea în toate felurile cuprinsă de furii. „Îți vin eu de hac, dacă nu se poate altfel... dar... cum să fac, se pare că nu e voie să-l omor din cauza legilor pentru protecția animalelor... Deși nu prea arată a animal... Legile astea, se pare că nu se mai aplică aici... Ar trebui cred, să consult un avocat, dar n-am vreme, până atunci asta mă și înghite! Nu pot să-l las... Așaaa... Trebuie să găsesc o cale... cum să spun... amiabilă cu el, dacă mai pot spune așa ceva...”

„Nici gând...” rosti micul balaur cu rudimentul său de gândire, aflată încă în plin proces de dezvoltare. „Nu am ce face cu amabilitatea ta, ca a nimănui de altfel. Eu trebuie urgent să mănânc și altceva mai bun decât neisprăvitul ăsta de față, nu am găsit... Ce-mi pasă mie de regulile lor și de așa-zisele legi morale! Puterea e de partea mea și înțeleg să o folosesc!... Dar problema mea este că nu dispun încă de toate forțele necesare pentru așa ceva... poate că mai sunt și alți balauri ca mine undeva pe lumea asta... Nu-mi rămâne decât să-i caut și să mă aliez cu ei. Altfel nu văd cum pot să-l birui...”

Și se pregăti de zbor. Nu prea avea pe unde să iasă, încăperea în care se afla fiind foarte bine blindată. Nu-i rămase altă cale decât să încerce să-și schimbe înfățișarea... Se făcu mic, precum un balon care se dezumflă. Aproape că ajunse cât o șopârlă și se strecură prin nu se știe ce crăpătură dintr-un zid. Dispăru pe acolo...

Baldar se strădui să o găsească privind prin zid. Desigur nu era prea ușor. Unde să dea de ea? Desigur, „simțea” el clar că jigania se afla undeva chiar în apropierea lui, dar nu o mai putea vedea direct.

- Baldar ce faci pe-aici, dezinfecți, ori poate cauți ceva insecte rare? Vreun scorpion sau altceva ceva pe-aici?

- Ah, tu erai aici, Thomas, de unde-ai mai apărut. Nu te-am văzut de multă vreme...

- Ai cam slăbit... Ce te frământă?

- Parcă nu știi? Nici nu-ți mai povestesc... Știi tu, dihania aceea cu care, de multă vreme, eu din greu mă lupt... Acum, nu știu în ce s-a transformat, în ceva mic, cât o lăcustă, și-a dispărut de-aici. Dar tot o mai simt prin preajma mea.

- Cred că glumești, sau... cine știe... N-aș vrea să te dezamăgesc, dar așa gândesc, că ai iluzii, ori ești bântuit de cine știe ce idei... Sau poate crezi că este vorba de altceva?

- Mi-e foarte greu să îți explic. Nu prea găsesc cuvintele adecvate pentru a-ți spune ce gândesc acum...

- Adică?...

- Este vorba de faptul că eu nu mai știu... simt că un pericol nevăzut plutește împrejurul nostru și nu-l pot identifica... Atunci când era fiara aici, lângă mine, mi-era mult mai ușor... o vedeam aici în fața mea, puteam acționa direct... Acum, când nu știu pe unde se află, dar o simt prin apropiere, și sunt tot timpul cam încordat.

- Este adevărat, și eu mă simt cam la fel. Dar nu chiar atât de direct. Sincer vorbind, nici nu-mi bat prea mult capul cu asta. Dacă mi-este dat să mi se întâmple ceva dramatic aici și acum, sunt gata pregătit să-i fac față. Dacă-mi va fi dat să scap, ei bine, se mai amână problema și atât.

- Ești destul de fatalist dacă gândești astfel. Trebuie să înțeleg că nu ți-e frică de nimic?

- Nici chiar așa... Desigur, nu pot să contest, frica, teama există, nu pot nega, dar încerc să mi-o stăpânesc. Nu mi-este prea ușor, dar cel puțin, nu mă gândesc tot timpul la asta că aș înnebuni.

- Te cred. Dar asta nu înseamnă că cam ești nepăsător cu privire la destinul tău?

- Nu, nu cred asta. Sigur că-mi pasă de ce pot să pățesc. Dar – repet, – eu caut să pun totul între paranteze și să trăiesc în prezent, cât pot. Dar fără prea multe gânduri negre.

- Ești imprudent atunci. Înseamnă că nu vrei să-ți iei nici un fel de măsuri de prevedere în cazul unui eventual pericol?

- Asta poți să o crezi tu! Dimpotrivă, sunt gata să mă confrunt oricând cu ceea ce se poate întâmpla. Chiar așa, pe neașteptate, cum se întâmplă de obicei, în asemenea cazuri. Niciodată nu poți fi îndestul de prudent în ceea ce te privește.

- Dar la doctorul Devoll, te mai gândești? Eu cred că tocmai el se află la originea a ceea ce ni se întâmplă de o vreme.

- Mda! Adevărat, am cam uitat de el. Tocmai mă gândeam că n-ar strica să aflu și părerea lui... Poate ne dă vreun sfat, ceva... mai ales când e vorba de balauri..

- Crezi că e bine ce vrei să faci, ești sigur că nu se supără? După câte îl cunosc, eu mă cam tem să nu...

- Să ce? Vrei să te exprimi mai clar?...

- Nu! Asta nu, în nici un caz. Atât îmi mai trebuie, să-ți explic pe larg ce gândesc... Oricum, ești destul de expert în a ghici gândurile altuia...

- Și ce vezi rău în asta? Oricum, tot cred că mă supra-apreciezi. N-am asemenea calitate, nici n-aș avea ce să fac cu ele. Nu mi-ar folosi la nimic.

- Vrei să te și cred?

- De ce nu? Doar cred că gândești și tu la fel.

- Ei asta-i bună!... Vrei să te și cred? De unde ai mai scos-o?

- Mai știu și eu? Un fel de... cum să-ți spun... presentiment... de nu greșesc cumva, mă determină să-ncerc și calea asta... Poate că voi reuși să aflu ceva să ne ajute. El e expertul nostru cel mai avizat să ne explice... mă tem de ce-i mai rău... Așa cred eu...

- Aștepți acum, probabil, ca să te consolez... Aș face-o dacă s-ar putea... Mă simt la fel de slăbit ca tine. Nu cred că voi găsi cărarea...

- Spre ce?

- Mai știi și eu? Spre adevărul absolut, acela care se ascunde dincolo de ce vezi tu și crezi că ni se-ntâmplă... Aș vrea atât de mult să știu...

- Ei bine, eu nu prea cred că ai să afli așa ușor...

- Ce-i asta? Cine ne-a vorbit aici? Nu văd pe nimeni printre noi? A cui e vocea asta? Poți tu să-mi spui?

- Ai auzit o voce?!... Chiar tu afirmi c-ai auzit o voce? Ce fel de voce zici c-ai auzit? De unde, cum?

- Ce tu n-ai auzit? Chiar ai iluzii, să le zic auditive?... Cum poți ca să nu recunoști că?...

- Am auzit desigur. Și sigur sunt c-ai auzit și tu! Numai că nu vrei nicidecum să recunoști! Doar tu mai poți să știi de ce ...

- Nu recunosc ce nu am auzit și gata! Cum poți să spui c-am auzit ceva ce nu există? Mă faci nebun sau ce?

- Nebun, lunatic? N-am spus așa ceva, doar c-o iluzie mai poți să ai și tu pe-acolo. Ce e exclus să ți se-ntâmpale și ție așa ceva?

- Nu, eu sunt realist. Eu cred doar ce aud, nu altceva. Tu poți să spui ce vrei, nu mă convingi...

- Chiar vrei să te conving eu de ceva? Ciudată treabă. Convinge-te mei bine însuși tu! Eu știu ce se petrece doar cu mine, doar nu sunt psiholog...Te mai gândește bine ce vorbești... Acum, va trebui să...

- Chiar, ce ar trebui să facem? Că nu mai știu... Timpul a trecut pe nesimțite pe lângă mine și nu-mi amintesc bine... Ce e de făcut?

- Nici eu nu-mi amintesc bine... Se făcea că ne ocupam ceva cu totul dificil, dar și nu prea plăcut. De ce-ar fi vorba, uite, nu mai știi. Trebuie să ne trăim viața de la-nceput, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic cu noi până acum. Este cam dificil, nu crezi?

- Poate ar trebui atunci, să consultăm ziarele, sau arhivele... Să ne-amintim de ceea ce s-a petrecut cu noi, de-atâta timp...

Ușor de zis, dar foarte greu de realizat. După cum se poate observa, desigur că amnezia aceea, de care s-au îmbolnăvit amândoi subit, nu putea avea cauze naturale. Era provocată desigur, dar de cine? Nu o să aflăm acum, deși cam putem totuși bănuși. Cineva se afla ascuns în spatele acestor evenimente destul de curioase. Cât despre micul balaur, ce-i drept nu se mai vedea cu ochii liberi, n-aș ști să spun precis ce era cu el, dar sunt sigur că se afla pe undeva prin preajma lor, sub o formă sau alta. Și, desigur, avea de gând să acționeze, cu mai multă sau mai puțină brutalitate, după obiceiul oricărui balaur care se respectă.

Se va vedea în curând cum anume...

□

Ce anume trebuie să știm acum despre personajele noastre? Ceva care să ne schimbe cu totul impresia despre ele. Cam așa, dar ce? Asta nu prea știi. Trebuie să ne gândim și la faptul că aceste personaje erau în căutarea ființelor inexistente dar care le influențaseră până atunci existența. Thomas, căci el fusese de fapt, principala victimă inocentă și inconștientă a monstrului din adâncimile pământului, trăia din când în când drama coșmarelor inconștiente care-l urmăreau nu numai în vis.

Dar celălalt erou al povestirii noastre, este vorba desigur despre Baldar voinicul, ei bine, acesta era tot timpul urmărit de gândul de a-l domestici pe micuțul său reptiloid, asta

până la dispariția acestuia în mod misterios, iar apoi... până la amnezia care i-a lovit așa de-odată pe amândoi.

Cum s-ar poate explica aceasta? Dacă aş găsi explicația, poate că aş face-o cunoscută aici, numai că... nu o dețin încă, și nici nu prea văd cum să explic fenomenele (destul de neobișnuite, recunosc), care li se mai întâmplă eroilor mei, ci numai să le descriu... cred că doar asta ar fi rolul meu. Dar, poate mă-nșel...

Erau deci cam amnezici, dar nu de tot... Doar în ceea ce-i privește pe... balauri. Numai că aceștia nu puteau uita de ei, cu atât mai mult să-i lase în pacea lor. Aveau ei grijă să le apară, când în vis, când în reverie, când chiar foarte concret, dar fără să li se arate direct. Veneau sub diferite forme, ascunse, așa încât nici măcar să nici nu-și dea seama de ceea ce li se întâmpla... Numai ce-i auzeai:

- Baldar, ce te-a apucat râsul, așa din senin?
- Pe mine? Cred că visezi, ori ți se pare ție așa...
- Da de unde, ce nu vrei să mai recunoști, nu te-am auzit eu? Te înțeleg glumă, glumă, dar nici chiar așa! Ce-ți veni așa, să râzi de mine? Am spus ceva ce nu trebuie?
- Fii, serios, n-am râs de loc, nici măcar nu mi-a trecut prin minte așa ceva.
- Insist totuși să afirm ceea ce am auzit cu urechile mele, cum poți să nu recunoști evidența? Ori eu nu văd bine ce se întâmplă, ori ce?
- Bănuiesc că ți se pare, ori te-a apucat așa... o aiureală, mai știu eu...
- Chiar nu poți să fii mai serios?
- Eu? Poate că tu...

Și discuția în contradictoriu mai dură o vreme. Nici unul nu voia să cedeze, deși nici unul nu avea întrutotul dreptate. Fiecare se credea depozitarul adevărului imuabil și absolut, dar dacă cineva i-ar fi pus să-și demonstreze afirmațiile, aici lucrurile s-ar fi încurcat mult de tot. Erau cu totul incapabili să-și explice impresiile, cu atât mai puțin afirmațiile. Dar n-ar fi recunoscut așa ceva pentru nimic în lume! Erau prea mândri, sau vanitoși pentru a admite așa ceva.

Câteodată unul din ei avea impresia că dincolo de zid se plimba ceva inefabil, dar plin de primejdii, ceva așa, ca o umbră uriașă. I se părea a fi ceva cunoscut, dar nu-și imagina despre ce anume era vorba. Când încerca să-i spună celuilalt despre asta, se oprea fără să vrea, încă înainte de a încerca măcar să deschidă gura. Simțea așa, ca un fel de obstacol nevăzut care-l împiedeca să-și spună gândul. Desigur voia cu orice preț să facă asta, dar nu găsea însă cuvântul potrivit cu care să-și înceapă propoziția. Și tocmai atunci se întâmpla ca celălalt să spună întâmplător ceva, nu se știe ce, poate o vorbă neterminată, destul ca celălalt să nu mai poată spune nimic. Ceea ce-i era, desigur, nespus de chinuitor.

Încerca atunci să-i dea o replică, cumva. Dar cum anume? Ei asta, nu-i ieșea de loc. Se-nfuria pe cine știe care gest inconștient făcut de celălalt încât, - bietul de el, - nu mai știa ce să mai facă să îl liniștească, cumva, să-l îmbuneze... Oricât se străduia, cu-atât mai mare să făcea furia celuilalt, și aparent, fără motiv, numai așa, că i se năzărea că celălalt voiește – fără rost – să-l ia în râs. Ceea ce ăștia, prin nici un gând, nici o intenție n-avea să-și supere prietenul cu ceva. Iar de aici, o ceartă-ntreagă, cu vorbe mari, cuvinte dure, și răfuieli din te miri ce... care mai ajungea, câteodată chiar la conflicte dure între ei.

□

O întâmplare destul de ciudată circula pe acea vreme prin ziare, reviste, scrisori, misive, chiar emisiuni radiofonice, sau – mai puțin totuși, – televizate. Oamenii serioși n-o prea băgau în seamă, dar era povestită cu plăcere de cei mici. Nu-mi amintesc prea bine de

ce anume era vorba pe atunci, cert este că lumea se mai distra din când în când pe tema asta. Astăzi nu se mai întâmplă așa ceva, deși veștile rele sau bune, ciudate sau mai puțin, abundă prin presa scrisă ori pe micul ecran. De ce se întâmplă așa ceva, nu știu să spun... Se pare că oamenii au cam pierdut obișnuința povestirii, fiind preocupați mai mult să asculte, să se informeze decât să povestească și altora ce au auzit. O fi bine, o fi rău... nu știu să spun.

Dar despre ce era totuși vorba? Nu-mi amintesc bine, ceva cu apariția pe ici pe colo de ființe ciudate, un fel de șopârle vișinii, verzui care se plimbau pe pereți, prin podurile caselor, fără a atrage totuși atenția cuiva. Baldar se specializase în vânarea lor, le mai strivea dacă dădea de ele, dar de cele mai multe ori îi scăpau printre degete. Se pare că era ceva simbolic în toată treaba asta, nu știu sigur dacă e adevărat sau numai mi se pare mie așa. În fine...

- Ce faci acolo, te distrezi? Nu găsești altceva mai potrivit cu firea ta?
 - De ce mă iei așa în râs Tom, parcă nu știi că nu le suport.
 - Dar ce-ți făcură bieteale vietăți?
 - Mai știu eu? Mă tem să nu crească cumva fără să se oprească.
 - De unde-ți veni ideea asta așa de ciudată?
 - Așa cred eu că se va întâmpla.
 - Cum dovedești?
 - N-am ce să-ți dovedesc! Ce intuiția mea nu-ți ajunge?
 - Nu dau două parale pe ea, nu ți-a adus niciodată vre-un folos această... cum îi zici tu, că am și uitat!?
 - Nici eu nu mai știu ce-am zis. Fii și tu mai atent cu jivinele astea care-au apărut peste tot locul de când cu experimentele astea ale lor! Nu vezi ce ți se mai poate întâmpla?
 - Mai lasă-mă cu fanteziile tale fără de rost. Mai bine, hai să bem ceva!
 - Acum nu! ... Am treabă, ce nu vezi?
 - Atunci fă ce vrei, îmi caut și eu altceva căci altfel...
- Și așa s-au despărțit pentru o vreme.

□

O seară obișnuită, aparent. Cerul se-ntuneca aproape pe nesimțite făcând să răsară, în loc de sclipitoarele constelații, atât de bine cunoscute, alte lumini, mult mai intense dar, desigur, artificiale în felul lor. Luminile orașelor erau acum acelea, care prin ceața deasă reverberau puternic. Șoselele erau, ca de obicei, acoperite de șiruri nesfârșite de mașini, vuitoare, huruitoare, mergând într-un mers monoton, și fără oprire. Aveau ceva hipnotic în insistența cu care se scurgeau așa, fără să se oprească. Ceva mecanic aproape inuman, deși toate aveau pe cineva care să stea la volan și care – mai mult sau mai puțin atent, sau adormit, – se străduia să nu iasă din rând. Poate, mai mult ca sigur că, pe undeva – pe aceeași șosea, ori pe altele, - se mai întâmplau și evenimente dramatice, poate chiar tragice. Din ele se hrăneau știrile din mass-media. Unele dădeau prilej de polemici aprinse între diferiți „responsabili” cu circulația. Intrau apoi pe fir și reporterii de la actualități, flămânzi de orice știre care să iasă cu câte ceva din obișnuit. Uneori, seara, mai apăreau și emisiuni special dedicate acestei teme, când nu era prevăzut altceva mai important.

Dar nu despre aceste aspecte, relativ banale, trebuie să vorbesc acum. Personajele mele – pe unde-or fi? Iată că nu mai știu, le-am pierdut urma, dar acest lucru se mai întâmplă în viața noastră atât de agitată.

Ceea ce este sigur, unul din ei a primit un telefon de la cineva apropiat în legătură cu o problemă destul de dificilă. Nu știu sigur cum i-a găsit numărul, dar Baldar – încă nerevenit complet din amnezia care-l chinuia de-o bună vreme, - nici nu și-a dat bine seama cine și de ce îl caută. Chiar dacă acela i-a explicat pe larg problema, nu este deloc sigur că a și înțeles-o. De aceea, după ce i-a cerut să-i mai repete propoziția, s-a enervat subit și i-a închis aceluia telefonul în nas. Desigur, nu se făcea un asemenea gest, nici măcar la enervare, dar ce să poți face?

Numai că cel care l-a sunat adineauri pe Baldar, nu a cedat atât de ușor. Cum să renunțe la o problemă atât de importantă pentru el numai pentru că s-a nimerit – chiar atunci, - că cel căruia i s-a adresat, nu avea în acel moment dispoziția necesară unei discuții aprofundate, din cauze neprecizate bine.

- Alo, răspunse cam indispus, de ce anume mă deranjezi acum?

- Doar ți-am mai spus, e vorba despre ceva foarte important! Atât de important că nici măcar nu-ți poți imagina!

- Totuși, pot să știu și eu, despre ce anume vrei să-mi vorbești?

- Cred că știi prea bine! Mai concentrează-te!

- M-am concentrat destul. Simt că nu mai pot. Mai bine, ajută-mă să-mi amintesc de ce e vorba.

- Așa, la telefon nu pot. Te mai gândește. Și a închis.

□

Balaurul de care era vorba în misterioasa convorbire de mai sus, nici nu se mai putea denumi astfel, întrucât se pare că s-a și dematerializat deja, transformându-se doar în „energie pură”. Cum anume? - se va mira poate eminentul teoretician. Cu riscul de a-l dezamăgi cumplit, îi voi refuza categoric satisfacția unei explicații ușor de înțeles. Nu asta este rostul acestei scrieri. Eu numai pun problemele aici, de rezolvat, altă problemă, să o rezolve doar cine se știe sau crede numai că este mai potrivit pentru așa ceva. Eu nu, în nici un caz.

Știu doar că această energie negativă, infuzată în Universul ideal, dar și în cel real, pe căi necunoscute nouă, pătrunde prin subconștient în mintea noastră, a tuturor. Chiar dacă nu vor, nu pot, sau chiar nu știu să recunoască asta. De ce ar fi atunci probleme mea?

Și totuși e. Problema poate fi mea, a ta, a sa, a altcuiva... Să știi ce să faci când nu mai găsești ieșirea din labirint. Când totul ți se pare că s-a întunecat așa subit în jurul tău, când vezi, pe neașteptate, că mai toate iluziile ți s-au risipit, când totul ți se pare fără sens... Dar nu poate fi decât o iluzie, totul se lămurește imediat de dai de o lumină cât de mică... Care o fi aceea... Orbecăiești prin semiîntuneric, apoi ești orbit de o intensă lumină ireală, crezi c-ai aflat deodată toate răspunsurile la întrebările fără sfârșit. Dar te trezești destul de repede atunci când dai de un obstacol neprevăzut. Abia atunci începi să înțelegi că ești din nou pe-un drum greșit, că trebuie s-alegi o altă cale, pe unde-anume nu mai știi...

Acesta era și gândul ce-l domina atunci pe Baldar. Simțea acut o nevoie de limpezire, de a ști cât mai multe despre propria sa existență. I se părea că s-a rătăcit definitiv în labirintul gândurilor încâlcite, din care nu se mai putea ieși. Știa că are mult mai multe cunoștințe despre ce a făcut el în ultimul timp, dar parcă erau pierdute într-un nor de ceață. Cum să iasă din înfundătură? Pe cine să întrebe, de fapt? Căci nu găsea decât frânturi de informații contradictorii, care-l mai mult încurcau... Ceva nu era în regulă cu el – se gândea – fără să știe exact despre ce anume putea să fie vorba.

Se gândi deodată la o stratagemă inedită. Să caute informațiile acelea esențiale pe undeva prin arhive. Dar unde oare să le găsească? Pe cine să întrebe de existența lor? Era tot mai convins că în jurul să se țesea o rețea nevăzută de fire menite să-l încâlcească și mai mult. Simțea că mulți din cei în care avea cea mai mare încredere, de fapt, nu făceau altceva decât să-l ducă de nas, să-l rățăcească în mod intenționat. Cu ce scop, din ce motiv? N-ar ști să spună...

Aceasta până în ziua când se pomeni brusc, în fața vechiului să prieten din vremuri de restriște Thomas. Trec peste banalitatea primelor fraze de salut. Nu asta mă preocupă acum ci esențialul din discuția lor.

- Crezi că e adevărat ce se povestește?

- Ce anume ai mai auzit?

- Că ar fi revenit pe-aici reptila aceea... Dacă n-ai fi uitat cumva de ea?

- A, de micul dragon vorbești? Aproape și că uitasem de existența lui... Parcă era o vreme când ne chinuiam chiar să-l... domesticim, parcă așa se spune, nu?...

- Nu chiar așa. Să-l „îmblânzim” mai bine zis. Căci, știi, unele dihăanii nu se pot domestici... Deși îmblânzitoei de șerpi am cunoscut de mult...

- Prin India toridă... Când caldă de înnebunești, când umedă de nu știi unde să te ascumzi. Mi-aduc aminte ca prin vis...

- Și eu. Dar nu prea multă vreme. Mi-e greu să-mi amintesc prin câte am trecut... Au fost atât de multe clipe grele, momente ce nu se pot uita...

- Parcă mi-ai spus că ai uitat cu totul.

- Adevărat, așa am spus... Mai știi și eu câte am spus? De-atunci s-a scurs atât de multă vreme. Parc-au trecut nu ani, ci veacuri de când eu... sau tu, căci nu mai știi exact... L-am prins pe-acel dragon... Sau a venit la noi fără să știm de ce? Mai știi să-mi spui când l-ai văzut întâi aici?

- Greu lucru-mi ceri... să-mi amintesc ceva ce nu mai știi să spun... Îl văd așa, trecând ca printr-o ceață... Era real sau numai mie mi s-a părut?

- Tocmai aceasta e problema. Atunci când l-ai văzut, era vizibil.

- E evident ce-mi spui... Aproape o prostie... Sigur că era viu, cum nu se poate mai real.

- Și totuși, dacă mă gândesc mai mult la ceea ce s-a petrecut cu noi, îmi vine chiar să cred că a fost doar un vis. Așa, ca o iluzie fără contur real.

- Asta te preocupă? Nu pot să cred. Nici tu nu știi prea bine să-mi spui ce-a fost real atunci și nici ce nu... Oh, nu se poate! Mai concentrează-te te rog frumos, nu-mi spune lucruri care nu se pot proba. Eu vrea să știu exact ce-a fost atunci!

- Cum pot s-o fac? Să-mi amintesc nu pot, oricât încerc.

- Atunci vino cu mine la un specialist. Știu unul priceput în lucruri de acestea.

- N-o fi vre-un șarlatan? Unul care să mintă frumos și să rămânem nedumeriți și fără bani? Știi eu și din aceștia!

- N-ai grijă, știi ce spun! Azi am citit pe undeva adresa unuia...

- Dacă tu crezi că-i bine așa, să încercăm..

□

Baldar tocmai se ridica de pe banca sa veche și tocmai când să deschidă fereastra, i se părea că aerul este cam... prăfuit, - și auzi ceva ce n-ar fi vrut de mult să audă. Un huruit sinistru, ceva ca un... nu-și putu continua gândul din cauza a ceva asurzitor, care nu se mai termina. Cutremur – se gândi el instantaneu, dar nu era numai asta, - era și o vibrație a tot

ceea ce se zărea în jurul său. Apoi un praf înecăcios cu miros intens de zgură, de ciment, de chimicale, mai știu eu de ce fel de miasme infecte de tot felul invadară tot din jur. Un praf care se ridica încet peste clădiri până ce totul devenea aproape invizibil din cauza semiobscurității. Se auzeau ziduri care se prăbușeau când aproape când mai departe, fără oprire.

- Ce se petrece acum! Ce se întâmplă?...

O sonerie de telefon stridentă, din buzunar, îl mai scoase din amorțeală. Ridică receptorul nedumerit. Cine să-i mai știe numărul de atâta vreme?... Dar auzi:

- Baldar, vino repede! Face prăpăd dihania aia a ta! Repede, cât mai poți să ne găsești pe aici!...

- De unde știi că este a mea? Eu cred că mai de grabă a ta este dihania aia, nicidecum a mea! Ce idee năstrușnică ți-a mai venit!

- Hai lasă vorba și vino iute. Prăpăd mare, iese foc și scânteii, se prăbușește bulevardul...

- Și ce pot să fac eu? Aveam puteri odată, pe vremuri...

- Hai odată?

- Unde?

Urmă o serie de cifre și date codificate pe care oricum, nu le pot înțelege. Peste jumătate de ceas, instalat într-un elicopter special al forțelor de ordine, el urmărea din zbor cele ce se petreceau în zonă. Nu era nimic plăcut de văzut acolo, poate doar pentru amatorii de senzații tari, care nu se află momentan în centrul preocupărilor noastre. Pe monitoare apăreau structurile subterane ale orașului, cu galerii suprapuse și depozite ascunse privirilor trecătorilor, de obicei, dar care păreau invadate de pete roșietice, gălbui, verzi-albăstirii și altele care sugerau că pe acolo circulau în goană dragoni preistorici resuscitați la viață de nu se știe ce forțe oculte pe care – momentan, – nimeni și nimic nu le putea controla.

Forțele terestre și aeriene nu puteau decât să le privească neputincioase, fără a le putea distruge. Un sentiment de amară decepție și vinovăție apăsa pe umerii celor mai mulți dintre cei care trebuiau să vegheze la liniștea și pacea locuitorilor din acel oraș, și care se vedeau, pentru a câta oară, depășiți de evenimente cu totul neprevăzute.

Cu toate acestea, acest moment de buimăceală, nu putea dura prea mult. Cei de la pupitrele de comandă erau oameni de acțiune, care nu-și pierdeau totuși, - atât de repede, - cumpătul. Spiritul de echipă, ingeniozitatea și experiența acumulată în diferite situații de urgență îi determinară să-și vină rapid în fire și să ia cele mai potrivite măsuri, în funcție de ceea ce vedeau atunci pe monitoare.

Nu este cazul să redau discuțiile – poate contradictorii, poate și lipsite de oarecare logică, - ce se întretaiau în acel moment pe diferite canale de comunicații. Starea de tensiune psihică, la nivel personal dar și la unul mai înalt, acela al spiritului colectiv al mulțimii înfierbântate, după un moment de creștere rapidă, a început să se liniștească, pe măsură ce lucrurile intrau – pe diferite paliere, – la normal. Dar numai pe moment, pentru că abuzul de informații contradictorii au început a produce probleme greu de rezolvat chiar și celor mai versați internați.

Pe teren însă, lucrurile arătau de-a dreptul dezastruos. Cine s-ar fi așteptat, la o oră de vârf a circulației pe principalele linii de metrou din... am și uitat unde anume, mersul vertiginos al vagoanelor multicolor vopsite să fie blocate de o invazie de... reptile uriașe, dragoni, balauri, dar oare cine mai știe ce erau?

Destul că în urma neprevăzutelor evenimente viața a sute și sute de persoane oneste ori s-a terminat tocmai atunci, încă în ce prăpăd..., ori cei rămași în viață n-au mai scăpat vreodată de coșmaruri... Mai poate cineva să-și amintească coerent, ce-o mai fi fost atunci prin strânte tuneluri întunecate brusc și pline de fum toxic, ucigător? Poate că cineva totuși, va fi capabil să descrie realist, ori chiar și suprarealist, asemenea scene de groază, dacă se va încumeta să o și facă vreodată. Eu unul, nu prea cred...

Dar este greu să știm prea bine cum a fost, pentru că nu se poate ști cine-și mai amintește acum, - după atâtea evenimente de nedescris, - de acea întâmplare. Poate dacă se mai găsește câte unul, dar nu prea pare dispus să se destăinuiească. De altfel, chiar, de ce ar face-o? Numai și-ar aduce din trecut, în amintire, un coșmar de care nu mai are nici un folos. Cu atât mai puțin noi.

□

Ce-i de făcut acum? Să mă gândesc... Chiar, nu-mi prea vine să... Dar, de fapt, ce vreau să spun? Nu-mi amintesc prea bine... Ce întuneric e în jurul meu... E totul cenușiu... Poate mai deslușesc ceva nuanțe... Un fel de... cer roșcat sau plumburiu... O ceață densă, densă... Cum să mai văd ceva pe-aici?... Cum să mai ies?... Găsesc eu.

Dar dacă nu?... Mai știi ce mi se poate întâmpla? Să mă gândesc... dar pot? Mai pot cumva să mă gândesc? Aiurea!... Dar ce aud, pași, pași tropotitori... Îmi amintesc acum... Suntem luați de un vârtej, suntem cu toții în tunel, da, din metrou am coborât. Am coborât și-apoi... Să-mi amintesc, dar cum, căci trebuie să fug... Să fug mereu... Unde ajung...

Deci, ce voiam să spun? Da, să-mi continui gândul. Chiar dacă fug prin întuneric. E haos mare, am ieșit, nici nu știu bine cum, am coborât dintr-un metrou în mers. Eram în stația... ei asta nu mai știu... în care stație am coborât... Și-aud din spate un zgomot surd, un zgomot surd huruitor. Se surpă lumea, totul este fum, închis, și praf, praf, praf... Ce spun acum?... Nu știu...

Ba cred că știu... Nu pot să cred... E-adevărat că... Ce mai simt? Da, ameteți... sunt amețit, de-abia mai pot să merg... Ceilalți mai sunt? Oh, unde sunt? Nu-i văd, Nu pot să-i văd... Încerc s-alerg, să fac pași mari, să urc o treaptă... Ah, m-am împiedecat. Era să cad. Să cad să-mi rup vreo mână, un picior, nu, n-am căzut... N-am „reușit” să cad... Oh, am umor, da, tot mai am puțin umor... ce bine e că n-am căzut, că am umor, deși nu văd nimic de râs pe-aici... Doar un miros îngrozitor... Îngrozitor, înțepător... De nu aș leșina... Mai știi?

Mai stau pe jos dacă mai pot și am pe unde... Mă așez și eu pe-o margine de... nu știu cum să o numesc... Ceva făcut din fier-beton, pe lângă un grilaj de sârmă cadrilată... De sus aud cum picură lichide... Nu știu dacă e apă, de nu e altceva, cu multe chimicale, sau, mai știu eu ce, gunoaie, poate un bidon umplut cu... Nu mai știu să spun... Mai bine tac.

Dar dacă tac, de unde știu de pot să mă gândesc ceva... ce vreau? Să ies de-aici... Dar cum? Ei, asta chiar că nu mai știu... Să ies din labirintul subteran în care, de mă rătăcesc cumva, pe aicea mor... Nu vreau să mor... Nu vreau să mor, auzi?

Ah... De unde pot să știu ce va mai fi... cu mine...

□

Sunt numai o frântură din gândurile unui cetățean surprins de un dragon care tocmai se strecura printr-un tunel, drept în calea unei garnituri de metrou. O varietate de asemenea reacțiiperate, mai mult sau mai puțin confuze, desigur că era văzduhul plin de ele. Se mai pot citi înregistrările pe net, pentru cine mai este interesat de așa ceva. Poate

psihologii, sau sociologii să se mai preocupe de ele. Noi, aici, încercăm numai să prezentăm câteva situații mai semnificative, atât cât ne pricepem și noi. Ziariștii au alt punct de vedere, desigur, în limitele meseriei lor. Urmăresc senzaționalul... Dar oamenii de știință? Aceștia, până în prezent, constat că păstrează o tăcere prudentă. Să nu zic altfel. Ei sunt încă sceptici, au nevoie de dovezi palpabile. E dreptul lor... Dar problema rămâne, și nu este ușoară de loc... Dar ce să spun, ce dovezi le mai trebuie, ce nu sunt destule? Peste tot găsești prin jur, pe maidane, chiar și pe străzi urme ale trecerii dragonilor uriași pe acolo... Bucăți de piele de dragon ferfenițită, frânturi de piele scorțoasă, chiar și părți din aripi... Numai că nimeni nu le dă vreo atenție. Sau se prefac că nu le văd, cine mai poate ști?

Victimele șerpilor uriași sunt înregistrați a fi răniți, sau chiar uciși, doar în banale accidente de circulație. Relatările lor disperate, nu sunt luate de nimeni în seamă... „Ei, și el săracul, nu vedeți că are halucinații? Efect al accidentului, desigur”.

Alții, din cei care chiar au reușit să-i filmeze cu aparatul lor din telefonul mobil, nici ei nu sunt crezuți de cineva: „Nu mai vorbiți asemenea prostii, doar vedeți că nu e vorba decât de trucaje... destul de rudimentare de altfel... Cine a mai văzut pe aici dragoni? Nu există așa ceva!”

Și totuși, dacă sunt, chiar sunt atât de mulți încât aproape că au împânzit planeta, de ce anume nimeni nu dorește să-i recunoască? Grea întrebare, zău așa... Poate că li-e și frică să se gândească la ei? Poate că nu vor ca teama asta să le tulbure somnul liniștit? Poate că se gândesc cam așa: nu vreau să-i văd, nu pot să-i văd, nu mă interesează pe mine existența lor, atunci de ce să-mi bat capul tot gândindu-mă la ei? Mai lasă-i în pacea lor!... Așa, stau acolo unde le este locul și nu vin să mă chinuiască tocmai pe mine... Ce, de asta am nevoie eu acum? Am alte treburi de făcut...

Și vine vremea când, vrei, nu vrei, chiar că trebuie să ai de-a face cu dihăniile. Și atunci? Cum te descurci? Zici în sinea ta; lasă-i pe alții să-și bată capul, să-mi rezolve ei problema mea, căci pe mine, drept să-ți spun, nu mă prea interesează asta! Numai că... Vezi bine, nu se prea poate, căci dihăniile tocmai peste mine vin și mă strivesc cu coada aia lungă și grea de zece tone și jumătate... Ce le mai pasă lor de noi...

Atunci ce-i e făcut? Ce să mă fac? Să mă prefac că nu mai am probleme, să creadă lumea că nu știu nimic din ceea ce se-ntâmplă cu mine și cu noi? Să fie bine asta? Dar ceilalți, ceilalți chinuiți, la fel ca mine, oare ce se fac?... Se plâng și ei, probabil în secret, ori chiar nu știu nimic și nu le pasă... chiar nu le pasă? Hai să cred... O fi așa, de nu se poate altfel...

□

Între timp, un biet om cam jerpelit de felul lui, cotrobăia printre resturile de tot felul abandonate pe undeva la marginea marelui oraș. Nimic neobișnuit în asta... Se mai întâmplă, și nu odată să mai vezi pe-acolo rătăcind fel de fel de dezmoșteniți ai soartei, căutându-și o existență mizeră, la marginea societății, ca acesta. De ce ne-am mai opri atunci la vederea lui? Pentru că ni se pare a fi destul de cunoscut. Prea bine cunoscut, de altfel... Poate mai țineți minte întrebarea de la începutul povestirii noastre: *Îți mai aduci aminte de Baldar?* Da, da, chiar despre el e vorba, deși nimic nu-l mai arată a fi acela care fusese odinioară... A mai îmbătrânit, ce-i drept, s-a scofâlcit, și-a mai pierdut din agerimea lui proverbială. Dar ceva, ceva, tot a păstrat, aproape neatinsă: o legătură nevăzută, probabil prin subconștient, de tot ce e legat de zmei, balauri, dihăniile ancestrale, de orice fel. Numai că nu mai putea comunica direct cu aceștia. S-a mai întâmplat ceva de-atunci

ce anume, nu știu a vă spune. Un fel de pierdere subită a simțului instinctul care-l lega de ei atât de-adânc în vremile pierdute, de demult.

Numai că acum nu-i mai era lui de balauri. Căuta altceva, un semn, un simbol uitat pe undeva, o idee de urmărit, atât de amestecată între mărunțișurile zilnice încât îi era lehamite să le mai și caute. Și dacă chiar ar fi găsit ceva, ce? Ar fi rezolvat cumva, ceva? Aiurea...

- Te crezi mare? Nu vezi că n-ai găsit nimic de-atâta vreme? Ce-i duc lu' Șefu?

- Ce, chiar crezi că mă interesează ce crezi tu acum? Thomas, Thomas, de câte vreme te rătăcești prin meleagurile astea și tot nu vrei să înțelegi că... Da' nu-ți mai spun...

- Te cred, nu zic nu... Numai că...

Și ar fi continuat-o așa mult și bine. Exact atunci, fenomenul acela s-a produs din nou. Nu era ceva neobișnuit, numai că prea trecuse multă vreme de când nu s-a mai întâmplat. Totuși, ceea ce era nou acum, era așa, ca o atmosferă apăsătoare, ceva nouri cenușii-albăstirii din care în loc de ploaie, picurau nu știu ce boare ușor amețitoare. Era dificil să și privești spre cer, ochii erau iritați, nările simțeau o usturime abia, abia simțită, dar destul de persistentă.

- Iar începe... Fii tu atent, că altfel...

- Altfel ce?...

- Vezi imediat...

Coborî de sus o lumină purpurie, o lumină care se rotea precum un vârtej ce deveni curând tornadă. Trecu pe lângă ei, făcând prin jurul lor cumplit prăpăd. Nu se vedeau decât fragmente, nenumărate frânturi de sticlă spartă, metal încins, mai știu eu ce bucăți de material eteroclit. Nu i-a atins nimic pe ei, însă prăpădul să tot mărea mereu, crescând în dimensiuni imense. Nori grei de praf se coborau în jur, făcându-i de nerecunoscut. Într-un târziu, când se mai limpezi eterul iar cerul se mai lumină, văzură clar dragonul uriaș cum se târa nepăsător prin jurul lor. Nu prea părea dispus să-i bage-n seamă, dar asta nu însemna de loc că nu i-ar fi observat. Dimpotrivă... Părea dispus chiar să se propie de ei, și să-i observe mai atent și, de ce nu? – chiar să-i... înșface brusc, dacă asta și-ar fi dorit. Dar, până una alta, părea mai degrabă dispus să se plimbe așa, aiurea, în apropierea lor.

- Mă, asta chiar nu-mi place mie! Ce are ăsta de gând să facă cu noi, știi tu cumva?

- Eu cred că ne va lăsa în pace... Desigur dacă și noi îl vom lăsa pe el.

- Chiar crezi? Eu nu prea... Eu aș zice că ar trebui să-l învăluim puțin, apoi...

- Cred că știu ce vrei să faci. Eu nu te sfătuiesc... Asemenea monștri nu sunt chiar atât de... inofensivi cum ți se pare. Nu-i vezi colții cât sunt de mari, nu vezi... Cum puflăie pe nări...

- N-aș zice eu că asta mă sperie pe mine cel mai mult. Am altă teamă... Doar dacă nu...

- Nu spune încă... Ține-ți în tine gândul! Nu-i da idei!

- Ce, chiar crezi că știe ce vreau eu să fac?

- Cum nu! Știe prea bine el! Abține-te, te rog!

- Și dacă eu nu vreau? Eu uite, eu nu vreau să te-ascult. Vreau să-l atac!

- Abține-te îți spun! Să nu-și dea seama ce vrei, că te...

- Aiurea! Nu vezi cât poate fi de prost? Cu capul ăla de reptilă, cu creierul lui mai mic decât un ou de pasăre pitică... Ce crezi că poate ști?

- De unde știi tu că n-are creier cumva și în cocoșa lui? Cu aia te trăznește, când nici nu crezi... Când mișcă-odată din coada aia-a lui...

- Doar nu o fi... nu știi nici cum să spun... Să nu se-nfurie cumva...
- Și dacă se înfurie, ce-i? Nu crezi că poți să-i vii de hac?
- Aș încerca eu, dar...
- Dar ce?...

Nu auzi răspunsul. Un praf imens îi înconjoară și tot ce-a fost în jurul lor a dispărut în iar pulbere, nisip și fum. Din resturi fără număr ce se rostogoleau, în zgomot surd, din tot ce-a mai rămas, Baldar se pomeni în întunericul cel mai intens. Norocul lui a fost că a găsit repede calea de a ieși din groapă. Se scutură de praf. Privi în jurul său. Apoi, se-nfurie cumplit...

- Ce-a fost aceasta? Ce s-a mai întâmplat? Aha, acum înțeleg... A dat monstrul acela imens cu coada înspre noi, ne-a prăbușit, noroc că nu ne-a și strivit cu forța lui de neînvins... Ce mai spuneam? Mai știi eu ce?...

Din timp în timp, iar se-auzea trosnind cumplit în jurul său... Alți munți de resturi, vechituri, deșeuri, fiare de tot felul se prăbușeau, la fiecare lovitură a cozii monstrului cumplit. Dar se îndepărta de el, mereu. Părea a fi din ce în ce mai mic...

- Ce s-a-ntâmplat cu-adevărat, mai pot să știu? A fost iluzie, nălucă, a fost cumva adevărat? Să mă gândesc adânc... să mă gândesc...

N-a reușit prea mult să înțeleagă. Nu rațiunea era-n acel moment cel mai puternic aliat al său... mai trebuia ceva... Ceva cu mult mai eficient... decât gândirea... Anume ce?...

□

Thomas, între timp, și-a găsit de lucru în altă parte. Nu-l prea interesa animalul acela gigantic cu aspect ce aducea vag a dinozaur, și care se îndepărta pufnind, lăsând în urmă-i praf, fum, chiar flăcări albastrii, lovind cu coada lui ascuțită în munții de moloz pe care-i risipea în toate părțile. Părea atent la altceva... mergea pășind încet, încet, ca și cum ar fi fost un experimentat căutător de comori, nu un biet hai-hui, cum părea la prima privire. Desigur, căuta ceva, ceva ce numai el singur ar fi putut spune anume ce. N-ar fi recunoscut asta, la o întrebare inopinată, pentru nimic în lume. Păstra secretul numai pentru el, dacă secret ar fi fost numit acel lucru...

Se-mpiedecă, apoi se așeză pe un bolovan respirând greu. Era atât de obosit... Aproape că nu mai era interesat de nimic, ar fi lăsat baltă totul dacă... dacă nu i s-ar fi cerut să rezolve urgent problema. Care problemă? Hei, lăsați-o încolo, chiar toate vreți să le știți?... Ceva legat de balaur, bine-nțeleș. Dar mai era ceva care nu poate fi dezvăluit încă. Poate vom afla în curând, poate mai târziu...

Până una alta, căuta cu privirea în toate părțile doar, doar l-o zări pe Baldar pe acolo. Speranță zadarnică, acela se găsea aproape la un kilometru distanță, scuturându-se de praf și de mizerii, mormăind înfundat, în sinea lui. Nu era prea sigur pe el în momentele acelea. Ar fi dorit desigur, cu totul altceva... Nu era sigur că știa anume ce...

Atunci se auzi ceva lugubru, un auit lung, de nu se mai sfârșea. Părea a fi o goarnă, un tulnic, un corn de vânătoare, dar nu, nimic din toate-acestea. Un sunet de sirenă, dar nu atât de metalic și foarte, foarte vibrant. Nu părea a fi ceva realizat mecanic, dar nici un sunet natural nu părea a fi. Atunci ce? Baldar, tremurând fără să vrea, își roti privirea. Părea a auzi un sunet ancestral, ceva cunoscut din alte vieți pe care le-ar fi petrecut, sau nu... Nimeni nu poate ști. Apoi, văzu ceva, un gât prelung care se arcuia spre cer. Era, desigur, balaurul acela, de dimensiuni gigantice, care era să-l risipească în vânt cu o lovitură de coadă, acum câteva minute. Numai el putea emite asemenea sunet infernal. Dar dacă nu era adevărat? O fi vorba de cine știe ce drăcie mecanică, vre-un mastodont de

metal menit să scurme solul cu ghiarele lui de metal. Dar, nu putea ști cu siguranță din pricina distanței care-i făcea vederea cam neclară...

Privi atunci din nou, tot mai atent. Ceva i se părea atât de cunoscut, dar amnezia care-l chinuia de atâta vreme nu-i făcea de fel existența mai confortabilă... Dar, fără îndoială, era tot balaurul său, de odinioară, dar având acum o cu totul altă înfățișare... Părea a fi mai mult un fel de brontozaur. Gigantic, atât de uriaș. Nu-și mai putea veni în fire, cum Doamne, s-a dilatat atât? Părea acum un munte-adevărat, o grozăvie-ntreagă, ce să mai spun...

Iar chipul, chipul acela de reptilă, hidoasă, urâtă, îngrozitoare la privit. Cum, Doamne poate-a fi atât de mare acel monstru de neînchipuit?

De la distanța aceea, de nu știu câți kilometri, din vârful aceluia gât imens, din capul acela cu ochi atât de mari, care-l ținteau parcă pe el, Baldar, în ochi, țâșni nu mai știu cum, o rază ca de laser, un roșu intens, pătrunzător. O rază laser care părea că îl țintește direct în frunte pe Baldar... O rază atât de pătrunzătoare, o rază de lumină dureroasă care-l ținea adânc în creier pe Baldar... O rază de care nu mai putea scăpa, de care îi era imposibil să se-ascundă.. Care-l ținea cumplit, cumplit în ochi...

Dar nu-l orbea de loc, cum ar fi trebuit să se întâmple dacă s-ar fi-ntâmplat așa ceva în împrejurări, hai să le zic, normale... Nu, nu era așa... Nu îl orbeau de loc, ci dimpotrivă parcă îi sporeau clarviziunea și puterea... O putere de nespus care părea să crească-n trupul său, fără-ncetare... Odată cu memoria, cu voința, cu înțelepciunea, câtă o mai avea...

Dar nu-i era deloc ușor. Când brusc se stinse luminița roșie din ochiul nevăzut din frunte al dinozaurului uriaș, Baldar simți că-l trece o amețeală de nesuportat. Se prăbuși în praf, zăcu o vreme. Apoi își aminti, pe rând, de multe, multe...

□

La câțiva kilometri de acel loc se afla singuraticul Thomas, cel care era nu mai puțin preocupat de soarta lui Baldar și a „creațiilor” sale. Se plimba pe malul râului, privind în zare ambacațiunile cu vele albăstrii, care se profilau departe, printre norii rari ai cerului de vară. Pe șoselele din apropiere se vedeau, mai mult ca de obicei, șiruri lungi, prelungi de mașini, camioane, camionete, autobuze, de tot felul și de toate culorile. Mulți se grăbeau să se depărteze cât mai repede de locul unde-și găsisese sălaş imensul acela de dinozaur, care risipea cu lovituri puternice de coadă, munții de resturi de la marginea marelui oraș. Se temeau să nu fie striviți, cumva și ei, dacă animalul acela ciudat, și-ar fi făcut cumva drum înspre locurile locuite. Deocamdată le-a ocolit...

Părea de neînțeles atitudinea autorităților de tot felul care – până una alta, ignorau, sau se prefăceau că ignoră, fenomenul... Cele mai multe din publicațiile vremii preferau să treacă, în continuare, sub tăcere evenimentul. Se părea că nu doreau să se facă prea mult caz de aceste momentan, destul de puține atacuri ale reptilelor uriașe de prin liniile de metrou, pentru a nu se mai amplifica panica.

Cei mai mulți dintre locuitori însă, se și obișnuiseră cu situația, sceptici din fire, își continuau existența de zi cu zi, considerând că și așa, soarta lor nu mai poate fi ocolită. Își vedeau de ale lor, fără să se gândească prea mult la pericolele care planau în jur.

- Thomas, ce faci? – citi el un mesaj pe mobil, primit de la Baldar. Mai așteptăm? Nu crezi că ar fi cazul să... intervenim?

- Începe tu, Baldar. Răspunse Tom meditativ. Eu încă mai aștept ceva...

- Un semn de la Devoll?

- Nu cred că-i cazul să mai așteptăm ceva de la acela... Eu zic să-ncerci. Acum!

- Că bine zic! Acum!

Baldar se scutură de colbul vremii. Porni încet în căutarea aceea ce știa doar el. Nu-i fu prea greu s-ajungă-acolo, căci drumul îi era bine-ascuns, încrustat în subconștientul său. Pătruns în galeria subterană, găsi din prima încercare cotlonul unde-și ascunsese, cine știe mai când, cele ce-i trebuiau. Ieși trăgându-și după el o geantă veche, cam jerpelită, pentru a nu atrage atenția celor prea curioși din fire. În fine, a ajuns.

- Acum i-acum!

Cu spada-n mână înaintă prudent până în preajma fiarei. Era de fapt, o arătare asemenea balaurului ce se profila pe orizont, dar mult mai mică decât el. Trei-patru metri nu mai mult. Avea în plus, și aripi negre.

Nu-mi trece-n gând să vă descriu și lupta cum a fost. Pentru aceasta, sunt destule scene pline de dramatism și dinamism atât în vechile legende, cât și în jocurile fascinante de pe ecranul mic, din monitor. Noi nu vom reveni. Răpuse monstrul.

Însă dihania gigantică, cea care se profila, spre orizont, parcă-și ieșise din minți. Parc-a înnebunit! Se zvârcolea stârnind în jur nouri imenși de praf și pulberi, care-au adus aproape imediat, un întuneric dens peste oraș. Se auzeau sunând de zor alarme, lumea disperată se ascundea, care pe unde apuca.

- Ei bine?

- Cred c-ai văzut și singur, Tom. Am început, acum e clar. E rândul tău.

- Ce vrei să fac?

- Ce știi și tu mai bine. Acționează că-i prăpăd! Adună oamenii, cât mai poți. Mai concentrează-te și tu...

- E foarte greu. De ce? Eu să-ți mai spun? Toți se gândesc acum la altceva, mai bine spus, se-ncaieră-ntre ei. Știu ei de ce... În loc să lupte unitar, când e nevoie mai ales...

- Ți-am spus, adună-i chiar acum. Mai lasă îndoielile și tu... Așa nu faci nimic.

- Prea bine zici, hai să încerc...

□

Primul consiliul de coordonare al înțelepților, convocați de Thomas, pentru a colabora cu Baldar, nu a prea mers. Mulți erau încă prea sceptici, prea pesimiști ca să încerce o învăluire de acest tip al monștrilor, care se pare că împânziseră deja orașul. Alții, pur și simplu, nu se mai interesau de problemă. Se obișnuiseră cu existența lor, ba chiar le plăcea ideea de a mai crește câte un mic balaur pe lângă casă, ca animal de companie, dacă nu pentru altceva. De ce să-i mai stârpească dacă tot au reușit unii să-i readucă la viață? De ce să le ia viața, numai pentru că erau mai ciudați, mai urâți decât celelalte lighioane cu care omenirea se obișnuise de milenii? Mai ales că nici nu erau atât de periculoși cum se credea la început. Nu purtau, cum se zicea, bacterii sau microorganisme din acelea care aduc boli incurabile, cum se zvonea.

Este drept, unii își mai mâncau stăpânii, așa, mai mult din greșală, dar ce, poți să zici ceva? Doar asta le este rostul lor pe lume, de ce să nu recunoaștem. Nu e de mirare că s-au și înmulțit organizațiile caritabile de apărare a drepturilor animalelor preistorice resuscitate, cu diferite denumiri, care mai de care mai aiuritoare. Poate că ar fi făcut mai bine să înființeze organizații pentru apărarea oamenilor împotriva agresiunii fiarelor sălbatice, în speță, a balaurilor resuscitați prin clone, dar cui să-i treacă prin cap una ca asta? Mie nu, bine-nțeleles...

- Ce zici Baldar, ne dăm bătuți?

- Nu-mi stă în fire așa ceva. Doar eu întotdeauna am fost războinic, din firea mea.

- Ce ai de gând atunci, vrei să lupți de unul singur?
- Cu puterile pe care știi că le am, sigur că da!
- Aha, te crezi atotputernic? Da' cine te crezi acuma tu, măi, Făt-Frumos?! De unde crezi că ai dobândit așa puteri senzaționale? De la doctor Devoll cumva? Aiurea, alea sunt doar iluzii, simulacre, nimic altceva. Ascultă la mine, mai bine lasă baltă totul. Mai bine, hai cu mine pe insule, știu eu un loc...
- Glumești, desigur, vrei să mă descurajezi... Sau să-mi încerci voința... Adună-i tu pe toți aceia ce cred în tine, mai facem o-ncercare, apoi vedem.
- Hai, fie...

□

Ceea ce a urmat, seamănă mai mult cu un nou război mondial... Ce să-l mai povestesc? Doar cronicile toate spun ce-a fost atunci, sunt fapte și evenimente binecunoscute de noi, de toți câți mai citim ziare, sau stăm pe la televizor, ori urmărim pe net ce se întâmplă... Cum s-a banalizat istoria de-o vreme, căci nu ne mai impresionează aproape nimic... Numai dezastre, peste tot, și noi abia de le băgăm în seamă... Unde-s legendele de altădat'...

Dar despre ce legendă poate fi vorba când un mastodont, adică ceva mare-mare cât un deal aproape, mișcându-se greoi, se așează lovind cu coada peste tot, peste câte-o așezare urbană făcând-o zob, dintr-o mișcare?... Ce mai putea face bietul Baldar, chiar cu spada aceea fermecată a lui. Fermecată, vorba vine, căci nu-l putea atinge pe acel munte de animal. Dar dacă nici n-a fost vorbă de un animal în adevăratul sens al cuvântului? Dacă a fost vorba de... nu, nu merg mai departe cu presupunerile căci intru în gura specialiștilor și povestea își pierde orice urmă de credibilitate. Să urmărim doar faptele...

Deci, până la urmă, Thomas și-a adunat consiliul său de înțelepți. Ce-or fi convenit ei în sfatul lor cel de taină, asta n-am cum să o știu, căci a rămas pe undeva în arhivele nestudiate încă de experți. Se vede că nu le-a venit încă vremea. Totuși, din zvonurile care mai transpiră, s-a mai aflat câte ceva. Câțiva adepți mai hotărâți ai lui Thomas au decis, în cele din urmă, să-l ajute. Era și timpul să se acționeze odată, - prea mult s-a întins coarda de când a apărut acel gigantic dinozaur care amenința să strivească marele oraș din prostia sau răutatea, - asta nici nu mai are importanță, - al celor care l-au trimis pe acolo. Pot spune orișice partizanii dihaniiilor de tot felul, în numele diversității naturale sau supranaturale, omenirea poate și trebuie să fie salvată de aceste prezențe nocive, readuse la viață de cine știe ce maniaci.

- Baldar, cred c-am convins în fine, pe cineva... Ai legătura...
- Îți mulțumesc. Acum...
- Baldar, acolo ești? Ce faci, n-ai izbutit nimic cu spada ta, cea fermecată... Mai știi legende vechi despre tăria ei... Ce-ți trebuie un ajutor minor?
- Prea fermecată nu-i. Cum vezi n-am reușit căci nu-i puterea mea atât de mare pe cât am crezut. E rândul tău acum.
- Ce vrei să fac?
- Privește în sectorul... (mai multe cifre neînțelese de profani). Sunt sigur că se vede arătarea aceea mare, cu gât lung...
- Doar știu de ea. Focos atomic trebuie acolo. Mai am nevoie de o aprobare de sus și vom acționa. Te rog în grabă să te depărtezi de-acele locuri... Ai timp destul până reglăm tot ce trebuie reglat... Și fii cu grijă...

□

Baldar se duse-n grabă de acolo. Se-adăposti pe undeva în subteran Nu insistăm. La mii de kilometri, dintr-un adânc de mare, un submarin dotat cu tot ce e nevoie, aștepta. La un moment, se ridică spre cer un tub prelung metalic rotunjit la vârf. Ieși încet din apa mării spumegândă. Se înalță cu vuiet greu. Apoi pieri pe cerul nopții lăsând în urmă-i un panăș de aburi intens strălucitori. Peste un timp, ciuperca albă se ridică acolo unde mai înainte a fost un foc aprins, luminează orbitoare în univers, un bubuit năpraznic, și unda de șoc care lovi trăznind ce-a mai rămas din bietul dinozaur.

Ceea ce foarte puțină lume știe, este faptul că, mai înainte de-a fi lovită de proiectil, dihania se dezumflă ca un balon străpuns de-un vârf de ac, din pânțele ei zburară păsări transparente, abia vizibile, care se risipiră-n aerul fluid. Unde s-au risipit, nimeni nu știe. Așa că șocul nuclear nu prea a mai avut ceva să ardă, doar o grămadă de piele zdrențuită de-a mai rămas printre cenuși.

□

- Ce zici sărbătorim? Sărbătorim eșecul?
- Sărbătorim, dacă zici tu, Baldar, sărbătorim, dar o victorie măreață.
- Victorie să fie, dacă tu vrei să-i zici așa, dar Tom, nu știi că n-am distrus nici un balaur, ci doar frânturi din pielea lui?!
- Așa o fi, cum zici, dar eu una știu, că lumea a scăpat de un pericol grav.
- Dar păsările-acelea fără trup, pe unde-or fi?
- Nu-ți fă probleme tu. Unde-au zburat nu știu. Nu-s din materie alcătuite.
- Ce crezi că pot să fie, duhuri, arătări?
- Tu trebuie să știi mai bine, e doar sectorul tău. Eu nu mă bag.
- Ce tot serbați acolo, măi?
- Ia uite, doctorul Devoll. Ia loc cu noi.
- Stau bucuros. Dacă nu știți, aflați acum că din povestea asta, doar eu sunt cel mai câștigat. Voi ați distrus ceva, vă înțeleg, este menirea voastră. Dar eu rămân pe veci învingător, eu am re-adus la viață preistoria.
- Cât de naiv ești tu? Nu vezi că tot ce ai creat, n-a fost decât iluzie, nălucă? Toate dihanțiile alea pe care le-ai născocit, curând se vor preface-n pulbere și fum... n-au viață-n ele. Nu vor dăinui.
- Ei bine, hai să fie și cum zici tu. Dar uite, eu tot am realizat ceva! Am renăscut legenda din uitare. Asta sărbătorim?
- Asta sărbătorim de vrei. Acum.

□ □ □